งานสืบสานพระพุทธศาสนา

ตอน

เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา

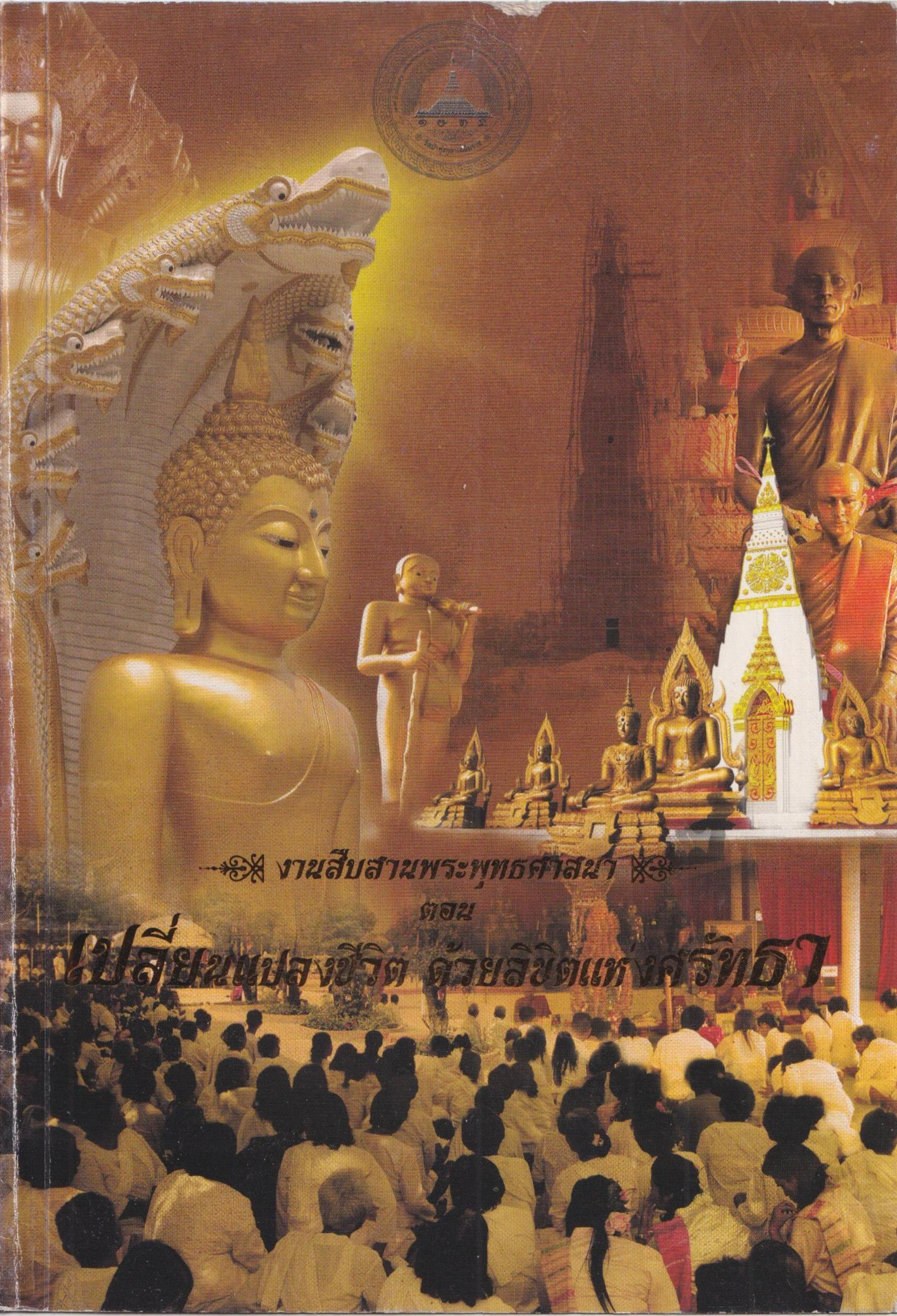

เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา

บ้านโพนคูม อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด

๑ ๙ ๓ ๔

วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

หลวงพ่อทันใจ

พระพุทธศิริราชนาคพันธ์ปริวัตร

ศูนย์รวมแห่งความหวัง ความศรัทธาของชาวทุ่งทอง

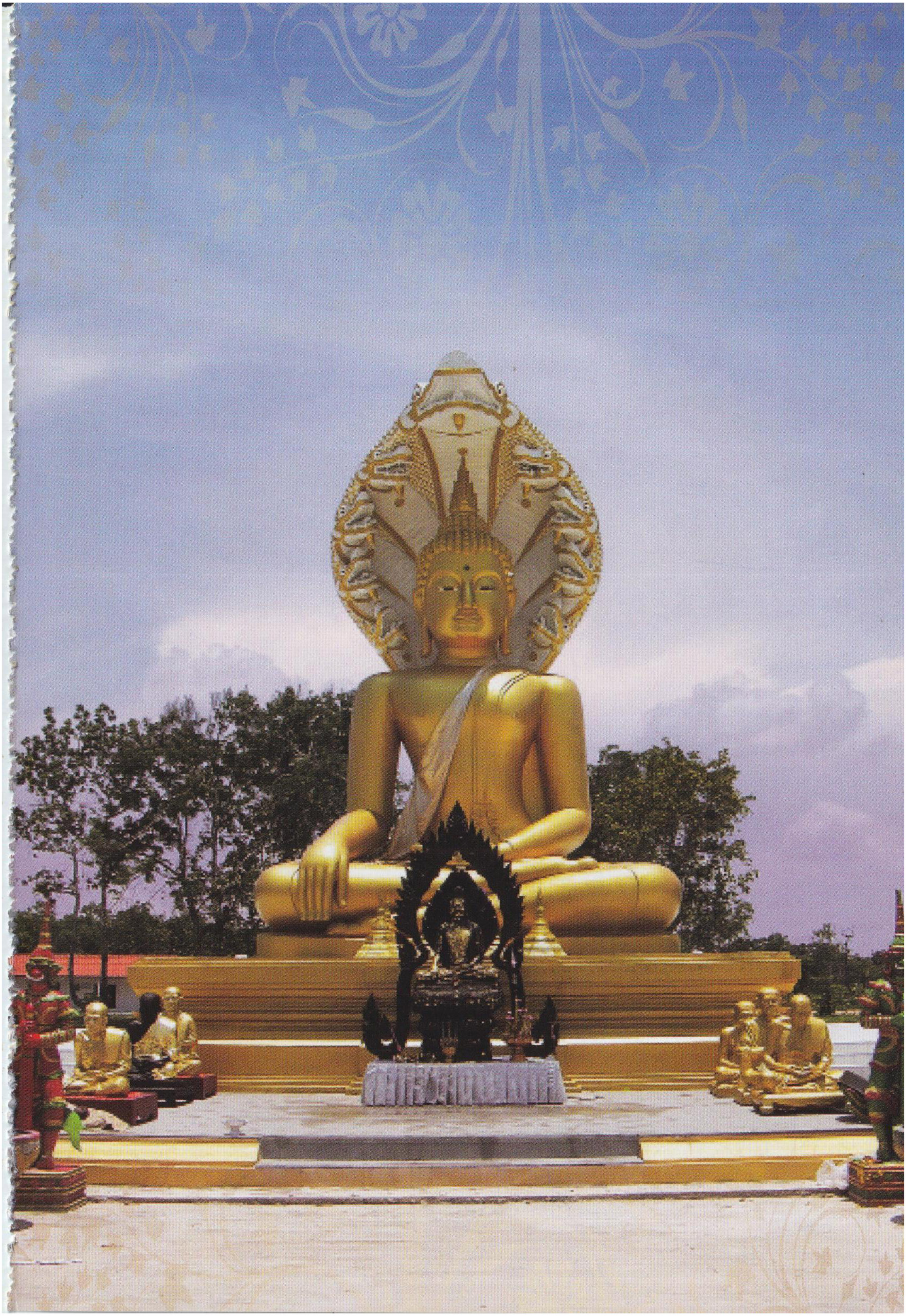

บรมครูเทพโลกอุดร

ปู่ใหญ่

พระมหาเถราจารย์ที่เป็นพ่อ-แม่ ครูบาอาจารย์
อบรมสั่งสอนหลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ
ที่ภูเขาควาย ประเทศลาว

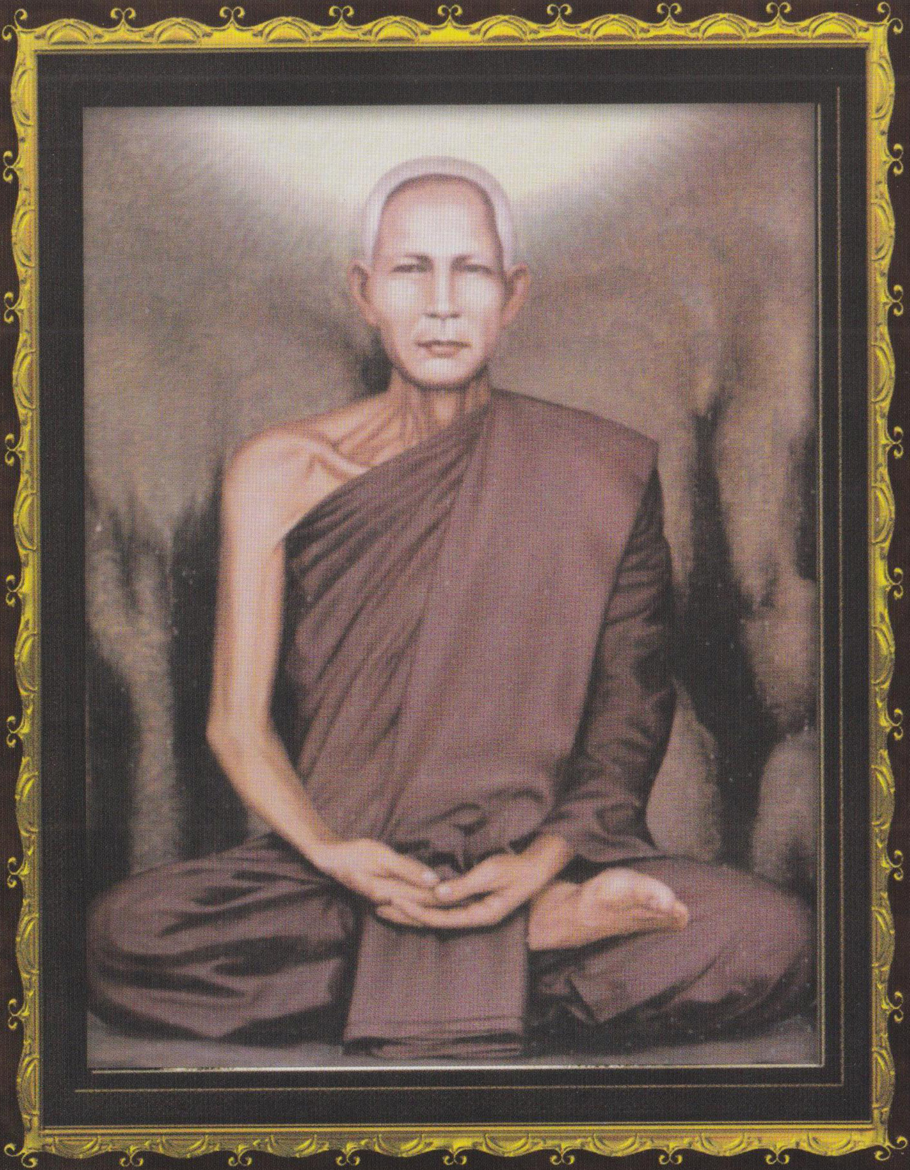

หลวงปู่สิงขร

ครูบาอาจารย์ที่คอยดูแลหลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ
ที่ภูเขาควาย ประเทศลาว

วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชในวันนี้ แตกต่างจากวันก่อนอย่างสิ้นเชิง มีการพัฒนาปรับปรุงทัศนียภาพ ถนน สาธารณูปโภค น้ำ ไฟ เป็นสถานที่สัปปายะ สงบ เหมาะเป็นสถานที่สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมในการมาบำเพ็ญบุญ บำเพ็ญกุศล เป็นศูนย์รวมจิตใจของชุมชน

การพัฒนาที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว และเรียบร้อยนี้ จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าขาดความศรัทธา ความเชื่อมั่น และความตั้งมั่นในการสืบพระพุทธศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเหล่าพุทธศาสนิกชน

อาตมาขออนุโมทนาในบุญที่ท่านทั้งหลายได้ทำมาแล้ว และขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย โปรดอำนวยพรให้ทุกท่านเจริญในอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ ประสบแต่ความสุข ความเจริญ ความสำเร็จในสิ่งอันพึงปรารถนาทุกประการ จงทุกท่านเทอญ

พระธรรมฐิติญาณ

เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ.)

เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จ.ร้อยเอ็ด

พระธรรมฐิติญาณ

จากทุ่งหญ้ามาเป็นวัด มาเป็นศูนย์กลางในการทำบุญ ศูนย์รวมจิตใจของชุมชน กิจกรรมตักบาตร เวียนเทียน การอบรมธรรมะ การจัดตั้งวิทยุชุมชน ณ วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช เป็นการแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาชุมชนให้เป็นไปอย่างยั่งยืน อันเนื่องมาจากการร่วมแรงร่วมใจของพุทธศาสนิกชนทุกหมู่เหล่า

อาตมาขออนุโมทนากับท่านทั้งหลาย และขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย โปรดอำนวยพรให้ทุกท่าน เจริญในอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ ประสบแต่ความสุข ความเจริญ ความสำเร็จในสิ่งอันพึงปรารถนาทุกประการ จงทุกท่านเทอญ

พระครูศรีวิริยโสภณ

เจ้าคณะอำเภอเมืองร้อยเอ็ด

วัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด

พระครูศรีวิริยโสภณ

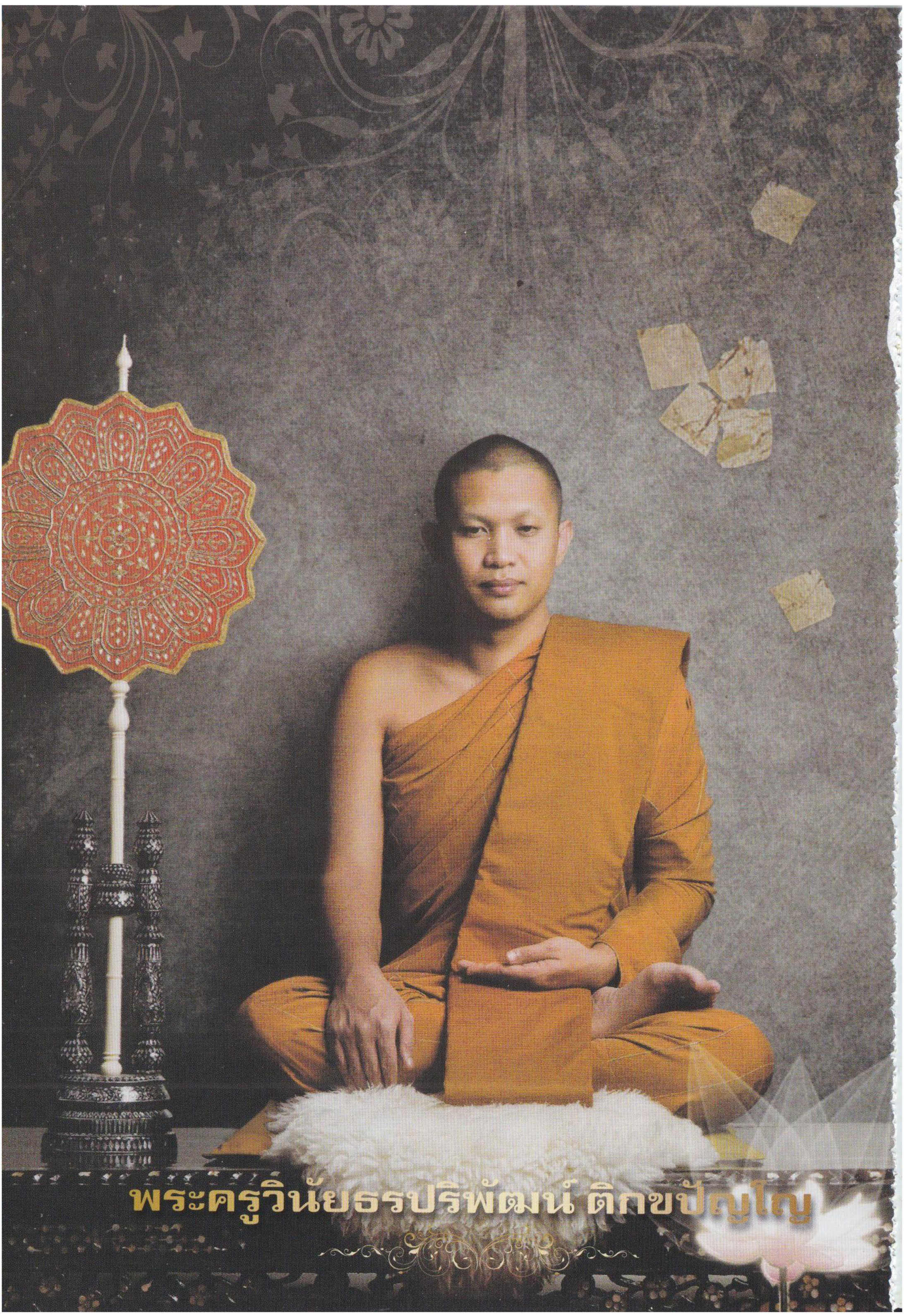
พระครูวินัยธรปริพัฒน์ ติกขปัญโญ

คำปรารภ

ทุกสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ล้วนมีวิถีของแต่ละบุคคล ซึ่งแต่ละบุคคลต่างมีจุดยืนความหวังของตนเอง แต่ในท้ายที่สุดแห่งทางเดินทุกคนต่างปรารถนาความสงบ สันติ และความสุข เป็นพื้นฐานของชีวิตที่งดงาม แต่โลกใบนี้มิได้มีหนทางนั้นเพียงทางเดียว ทุกสิ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการลิขิตชีวิตของตนเอง สิ่งที่ปรารถนาก็มิใช่ว่าจักเกิดขึ้น สิ่งที่ไม่ปรารถนาก็ใช่ว่าจักไม่ปรากฏ ใดๆ ล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานความไม่แน่นอนทั้งสิ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ นั่นคือ “ศรัทธา” ศรัทธานั้นนำมาซึ่งความสงบสันติสุขได้ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้ด้วยอาศัยคำสั้นๆ คำนี้เอง

ด้วยบทพิสูจน์นี้ อาตมาทำให้เกิดขึ้นได้ที่วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชแห่งนี้ พุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่ได้ร่วมแรงร่วมใจบูรณปฏิสังขรณ์ ทั้งริเริ่มโครงการต่างๆ ขึ้นมาก็ด้วยอาศัยเพียงคำว่า “ศรัทธา” เท่านั้นเอง สิ่งนี้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงจากท้องทุ่งที่รกร้างกลายเป็นศูนย์กลางของพระพุทธศาสนาในถิ่นทุรกันดาร ศรัทธาเท่านั้นที่ทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ ในขณะนี้ความสงบ สันติและความสุข ก็เกิดขึ้นตามมา แม้ศรัทธาที่เกิดขึ้นจะมาจากหลากหลายจุดยืนหลายหลากวิถีของแต่ละบุคคล นั่นก็มิใช่สิ่งสำคัญในวัดแห่งนี้ทุกคนต่างอาศัยศรัทธาของตนเป็นพื้นฐานในการเปลี่ยนแปลงตัวตน สรรพสิ่งรอบตัวนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม นี้เป็นความมหัศจรรย์อย่างยิ่งกับคำว่า “ศรัทธา”

มาเถิดท่านผู้เจริญทั้งหลาย มาร่วมแนวทางประเสริฐนี้ร่วมกันเพื่อสร้างสรรค์จรรโลงพระพุทธศาสนา ซึ่งจะนำพาความสงบ สันติ และความสุขมาสู่ตนและคนที่เรารัก ด้วยความ “ศรัทธา” ของท่านเทอญ

คำนำ

การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้รู้จักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า และธรรมะจากประสบการณ์จริงของพระภิกษุสงฆ์องค์ครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ คือการสั่งสมบุญกุศล เพิ่มความฉลาดรู้จักดีรู้จักชั่ว ผู้ปฏิบัติจริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน คือผู้ที่ไม่ดื้อกับพระพุทธเจ้า ไม่ดื้อกับพระพุทธศาสนา เพียรสั่งสมบุญกุศลบารมี อันนำมาซึ่งความสุขอย่างแท้จริงได้

หนังสือ **เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา** เล่มนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการนำคำสอนบางส่วนขององค์พระศาสดา และคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ สู่พุทธบริษัททั้งหลาย เพื่อกระตุ้นเตือนให้เราท่านตื่นตัวอยู่เสมอ เปลี่ยนแปลงชีวิตให้เจริญ และปรับจิตสู่ทางธรรมด้วยมหาศรัทธาที่ตั้งมั่น เพื่อน้อมเข้าหนทางแห่งพระนิพพาน

นอกจากนี้ยังได้ประมวลภาพ และผลงานต่างๆ ที่ดำเนินมาในวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชระหว่าง พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๓ ตามภารกิจในการสืบสานพระพุทธศาสนาให้เจริญก้าวหน้า มั่นคง ที่พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ) ได้มอบหมายแก่ **หลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ** เมื่ออาราธนานิมนต์มาเป็นผู้พัฒนาวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ด้วยมหาปณิธานอันยิ่งใหญ่มั่นคง การพัฒนาจึงดำเนินก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

ในทุกด้านพร้อมกันเพื่อให้เกิดความมั่นคงยั่งยืน ในดินแดนทุ่งกุลาร้องไห้แห่งนี้ โดยเน้นธรรมปฏิบัติทางกายและจิตวิญญาณเพื่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ของเหล่าพุทธบริษัททุกเพศทุกวัย การรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี การปลูกสร้างศาลา ที่พัก อาคารสถานที่เพื่อเอื้ออำนวยต่อกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา การสร้างพุทธปฏิมา พระมหาธาตุเจดีย์ ถาวรวัตถุ เพื่อให้พุทธศาสนิกชนทั่วประเทศได้มีส่วนร่วมสร้างบุญบารมี สร้างศรัทธามีสิ่งยึดเหนี่ยวในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคงยั่งยืน เกิดประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม และต่อการพัฒนาประเทศชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง

ด้วยอานิสงส์แห่งบุญบารมีของการพิมพ์หนังสือเป็นธรรมทานในครั้งนี้ ขอถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา อริยสังฆบูชา ขออุทิศบุญกุศลถวายแด่พระมหาโพธิสัตว์ทุกพระองค์ ในปัจจุบัน และอนาคต เทพพรหมเทวดาทั้ง ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดิน หมื่นแดนโลกธาตุแสนโกฏิมหาอนันตจักรวาล ถวายแด่ครูบาอาจารย์ อันมีหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดร หลวงปู่สิงขร และหลวงปู่ต้นบุญ เป็นอาทิ และถวายเป็นพระราชกุศลแด่บูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้าทุกพระองค์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ตลอดจนขอพุทธบริษัททุกท่าน จงมีส่วนได้ในบุญกุศลนี้ด้วยเทอญ

คณะศิษยานุศิษย์ผู้เรียบเรียง

สารบัญ

	หน้า
ประวัติวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช	๑๘
สร้างบารมี	๓๐
๛ พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล	๓๔
๛ พระมหาธาตุเจดีย์ศรีนาคพันธ์ปริวัตร	๔๔
๛ พระพุทธศิริราชนาคพันธ์ปริวัตร	๔๗
๛ สมเด็จองค์ปฐม และพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์	๕๔
๛ พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ (ทองเหลือง)	๕๕
๛ พระสีวลี	๗๐
๛ หลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดร	๗๓
๛ หลวงปู่สิงขร	๗๕
๛ องค์เทวนาคราช "นาคพันธ์ปริวัตร"	๗๙
สร้างศรัทธา สร้างศาสนสถาน	๘๒
๛ การสร้างถนน และลานจอดรถ	๘๕
๛ ระบบไฟฟ้า	๘๗
๛ กำแพงอาณาเขตพำนักของแม่ชี	๙๐
๛ หอฉันภัตตาหาร	๙๑
๛ อาคารสำนักงาน	๙๓
๛ ศาลารับรองพระเถรานุเถระ	๙๔
๛ ห้องสุขาสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม	๙๗

เปลี่ยนแปลงชีวิต ปรับจิตสู่ธรรม ๙๘

- การอบรมปฏิบัติธรรม ๑๐๑
- สถานีวิทยุกองทัพพิทักษ์ธรรม ๑๐๖

สัจธรรม นำวิถี...สู่แดนธรรม ๑๑๓

- โยนิโสมนสิการ ๑๑๕
- สภาวะจิต ๑๒๗

พิธีทอดกฐิน ๑๔๑

- กฐินปี ๒๕๕๐ ๑๔๕
- กฐินปี ๒๕๕๑ ๑๔๘
- กฐินปี ๒๕๕๒ ๑๕๓
- กฐินปี ๒๕๕๓ ๑๖๑

เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา ๑๖๙

- ธุลีดิน ๑๗๐
- คุณนนทวรรณ โชติช่วง ๑๗๒
- คุณศรีเกตุ ๑๗๔

ประวัติ

วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

บ้านโพนตูม ตำบลทุ่งทอง อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด

ภูมิหลัง

โพนหนามแท่ง หรือโนนหนามแท่ง มีสภาพเป็นเนินดินขนาดใหญ่ และมีเนินดินขนาดย่อมประปราย มีป่าไม้ธรรมชาติ มีหนองน้ำเป็นแหล่งต้นกำเนิดอาหารและเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์หลายชนิด การคมนาคมไปมาไม่สะดวก และลำบากมากขึ้นในช่วงฤดูฝน แต่เป็นสถานที่สับปายะ เหมาะสมที่จะใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม บำเพ็ญภาวนาของพระธุดงค์สายกรรมฐานเป็นอย่างดี จึงมีพระสงฆ์ที่ธุดงค์ไปมาระหว่างจังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดบุรีรัมย์ ใช้เป็นสถานที่พักปฏิบัติธรรมกรรมฐานโดยตลอดในอดีต และตั้งแต่ ปีพ.ศ.๒๔๘๘ เรื่อยมา มีพระธุดงค์มาบำเพ็ญสมณะธรรมจำพรรษา ณ สถานที่แห่งนี้ ด้วยเหมาะแก่การแสวงหาความวิเวกบำเพ็ญศีลภาวนาประพฤติปฏิบัติธรรมกรรมฐาน

ต่อมา หน่วยงานกรมทางหลวงได้พัฒนาตัดเส้นทางใหม่ให้การเดินทางสะดวกมากขึ้น เส้นทางคมนาคมเปลี่ยนแปลงไป และหน่วยงานชลประทานได้ช่วยบรรเทาทุกข์ ขุดคลอง และอ่างกักเก็บน้ำ คลายความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนและชาวนาที่ขาดแคลนน้ำใช้และน้ำในการทำนา รัฐบาลในสมัยนั้นยังได้เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าจับจองที่ทำกินเพื่อพัฒนา**ทุ่งกุลา** ชุมชนอีกส่วนหนึ่งอาศัยอยู่ตามลำน้ำลำห้วยสายสำคัญของทุ่งกุลา คือ**ลำพลับพลา (ลำปะพา)** ลำน้ำเสียวใหญ่ ลำน้ำเสียวเล็ก ดำรงชีพจากการทำเกลือ การถลุงแร่เหล็ก และทำการเกษตร ที่โนนหนามแท่งกลายเป็นฌาปณสถานสำหรับชุมชน จนได้ชื่อเป็น **ป่าช้าโพนหนามแท่ง** หรือโนนหนามแท่ง และยังใช้เป็นที่สาธารณะเพื่อเลี้ยงสัตว์ของชุมชนบ้านโพนตูม หมู่ที่ ๙ ตำบลกำแพง อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ส่วนพื้นที่ลุ่มใช้เป็นที่ทำนาและเลี้ยงสัตว์

ภายหลังได้มีการจัดแยกเขตการปกครองของตำบลกำแพง เป็น ๒ ตำบล คือตำบลกำแพง และ**ตำบลทุ่งทอง** บ้านโพนตูมถูกจัดอยู่ในเขตพื้นที่ปกครองของตำบลทุ่งทอง หมู่ที่ ๕ สภาพป่าโดยรวมเสื่อมโทรมลงเป็นลำดับ

มูลเหตุการสร้างวัด

พระธุดงค์ที่เคยแวะพักปฏิบัติธรรมกรรมฐานที่โนนหนามแท่งแห่งนี้ หลายท่านเป็นศิษยานุศิษย์ในสาย **หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล** และ**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** บางท่านเคยปรารภว่า สถานที่แห่งนี้เหมาะสมที่จะเป็นพุทธสถาน เป็นวัดวาอาราม เป็นเนื้อนาบุญของชาวพุทธทั่วทุกสารทิศ เป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนิกชน บางท่านที่เคยมาพักปักกลดปฏิบัติธรรม ยังได้เล่าถึงนิมิตที่เคยปรากฏที่บริเวณเนินใหญ่ ซึ่งปัจจุบันกำลังดำเนินการก่อสร้างพระมหาเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล มีลักษณะคล้ายลูกไฟพุ่งขึ้นจากดินสู่ท้องฟ้า และแตกกระจายสว่างไสวทั่วบริเวณ บางครั้งขณะนั่งปฏิบัติธรรมจะเกิดนิมิต มีลูกแก้วลอยมาจากทิศทั้ง ๔ และตกลงบริเวณพื้นดิน ท่านจึงแสดงความคิดเห็นว่า พื้นที่บริเวณนี้เป็นมงคลสถาน และแนะนำว่าต่อไปภายหน้าจะได้เป็นที่พึ่งของชาวพุทธทั่วโลก

ครั้งหนึ่งมีพระเถระรูปหนึ่งได้มาแวะพักปักกลด บำเพ็ญภาวนา ณ สถานที่แห่งนี้ เมื่อพักอยู่หลายวันท่านมีความพอใจในสถานที่เป็นอย่างดี มีความประสงค์จะอยู่จำพรรษาและพัฒนาให้เป็นวัดอย่างสมบูรณ์ เพราะเป็นสถานที่เหมาะแก่การบำเพ็ญภาวนา

ท่านมีดำริและกล่าวกับชาวบ้านโพนตูมว่า **"อาตมามีความประสงค์จะดำเนินการสร้างถาวรวัตถุในสถานที่แห่งนี้"** ชาวบ้านได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีว่าหมู่บ้านของตนจะได้มีวัดที่เจริญ และมีพระภิกษุจำพรรษาตลอดไป

เพราะชาวบ้านมีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนา อยากทำบุญกับครูบาอาจารย์ที่มีศีลาจริยวัตรงดงาม

คืนนั้น พระเถระจึงได้อธิษฐานจิตกับพระภูมิเจ้าที่ ผู้พิทักษ์รักษาภูมิสถานว่า *หากมีบุญวาสนาบารมีจะได้สร้างวัดในสถานที่แห่งนี้ก็ขอให้มีนิมิตอันเป็นมงคลเกิดขึ้น* แล้วท่านก็กราบพระ สวดมนต์ภาวนา เมื่อเวลาใกล้รุ่งก็เกิดนิมิตอันประหลาด

ท่านเห็นพระภิกษุชราเดินตรงเข้ามาหาในที่ปักกลด พระเถระได้กล่าวถามว่า "หลวงปู่มาจากไหน" พระภิกษุชราตอบว่า "อาตมาอยู่ในสถานที่แห่งนี้มาเป็นเวลานาน ต้องการไถ่ถอน แก้กรรมเก่าตั้งแต่เป็นพระภิกษุบวชอยู่ในศาสนาแห่งพระโกนาคมโนพุทธเจ้า ได้กระทำกรรมอันเป็นอาบัติปาจิตตีย์ คือให้มรรคทายกวัดถอนรากบัวมาให้ โดยไม่ได้พิจารณาว่าควรแก่สมณะบริโภค กรรมอันนั้น ทำให้เมื่ออาตมามรณภาพไปแล้ว ไปเกิดเป็นพญานาคใหญ่เฝ้าอยู่ในสระนั้น"

เมื่อท่านได้พิจารณาถึงวิบากกรรมได้ จึงไปกราบพระโกนาคมโนพุทธเจ้าพร้อมกับกราบเรียนถามถึงวาระแห่งกรรมว่าจะสิ้นสุดเมื่อใด พระโกนาคมโนพระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่า **"ดูก่อนนาคพันธ์ปริวัตร ตั้งแต่นี้ต่อไปจนถึงกาลพระศาสนาของสมณโคดมพุทธเจ้าล่วงแล้วได้ ๒๕๕๐ ปี จะมีภิกษุรูปหนึ่งอุบัติขึ้นในสถานที่แห่งนี้ ภิกษุรูปนั้นจะสร้างสถูปบูชาพระผู้มีพระภาคเจ้าทุกพระองค์กระทำการบูชาตั้งจิตปณิธานใหญ่ว่าจะขอบำเพ็ญบารมีในศาสนาเกื้อกูลมวลมนุษย์ ขนเหล่าสรรพสัตว์ให้พ้นฝั่งสังสารวัฏ บรรลุซึ่งพระนิพพาน**

โดยบำเพ็ญพุทธภูมิภาวะ เธอจงเกื้อกูลภิกษุรูปนั้นให้สำเร็จถึงประโยชน์อันภิกษุรูปนั้นตั้งปณิธานไว้ แล้วอันกรรมทั้งหลายที่เธอเสวยอยู่ จะหมดสิ้นไปในกาลนั้นแล"

เมื่อนาคพันธ์ปริวัตรได้สดับดังนั้นแล้ว จึงทูลลาพระผู้มีพระภาคเจ้ากลับมาบำเพ็ญตบะธรรม รอคอยพระภิกษุรูปนั้นด้วยความตั้งมั่น

เมื่อพระเถระได้ฟังจึงถามว่า "ตัวข้ากระผมนี้ เป็นผู้ที่จะช่วยเหลือได้หรือไม่" พระภิกษุชราตอบว่า "เวลาแห่งกรรมอันเราได้ทำไว้ยังไม่หมดสิ้นทั้งนี้เธอมิได้บำเพ็ญพุทธภูมิภาวะแต่อย่างใด สถานที่แห่งนี้มีเจ้าของอยู่ ยังไม่ถึงเวลาในกาลที่จะบูรณะปฏิสังขรณ์ ต้องรอให้พระภิกษุรูปนั้นมาก่อนจึงจะทำได้สำเร็จ และกรรมของเราจึงจะหมดสิ้นไป" จากนั้นภาพนิมิตจึงเลือนหายไปจากสมาธิ เมื่อพระเถระรู้สึกตัวขึ้น ก็เป็นเวลาใกล้บิณฑบาตพอดี

วันรุ่งขึ้น หลังฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อย พระเถระก็เรียกประชุมกับชาวบ้านบางส่วน แล้วเล่าเรื่องที่ตนได้นิมิตในคืนก่อนให้ฟังว่า "อาตมาจะไม่ได้อยู่สร้างวัดที่นี่ เพราะอาตมาไม่ใช่เจ้าของที่แท้จริง เมื่อคืนอาตมานิมิตเห็นพระภิกษุชราได้มาบอกว่า จะมีพระนักพัฒนามาปฏิสังขรณ์ที่นี่ แต่ต้องรอเวลาอีกหน่อย ที่แห่งนี้จะเจริญในภายหน้า" ชาวบ้านได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกเสียใจ แต่ก็ยังมีความหวังในใจว่า พระภิกษุนักพัฒนาจะมาที่นี่อย่างแน่นอน

วันเวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า พระธุดงค์ก็ได้เวียนกันมาปฏิบัติธรรม ณ สถานที่แห่งนี้อยู่ตลอดไม่ขาด บางรูปก็พูดถึงพระภิกษุชรานี้ให้กับชาวบ้านฟังว่า "อีกไม่นานจะมีพระนักพัฒนามาที่แห่งนี้แล้ว" ชาวบ้านก็มีความเชื่อว่าสถานที่แห่งนี้ต้องเจริญรุ่งเรืองในภายหน้า

กำเนิดวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

ในปลายปี พ.ศ.๒๕๒๙ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และคณะกรรมการหมู่บ้าน พร้อมด้วยชาวบ้านโพนตูมได้เดินทางไปยังวัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด เพื่อกราบนมัสการ**พระศีลวิสุทธาจารย์** เจ้าคณะจังหวัดร้อยเอ็ด (ธรรมยุติ) เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย (นามเดิมพระศรีจันทร์ ลาวะลี ปุญญรโต ปัจจุบันเป็น **พระธรรมฐิติญาณ** เจ้าคณะภาค ๑๐ ธรรมยุต วัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด) และกราบเรียนปรึกษาหารือตามที่ได้มีการประชุมหาข้อสรุปกัน ในที่สุดจึงมีดำริเห็นพ้องกันว่า ควรดำเนินการจัดสร้างพุทธสถานที่โนนหนามแท่งแห่งนี้ให้เป็นสาธารณประโยชน์ จึงถวายพื้นที่ดังกล่าวในการดำเนินการสร้างวัดเฉลิมพระเกียรติฯ เพื่อน้อมรำลึกด้วยความจงรักภักดี ในพระมหากรุณาธิคุณอันประเสริฐ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีแก่พระพุทธศาสนา และพสกนิกรชาวไทยเป็นคุณูปการ และน้อมถวายเป็นพระราชกุศลในมหามงคลวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เจริญพระชนมพรรษา ๕ รอบ ในปี พ.ศ.๒๕๓๐

ด้วยความเห็นชอบอย่างยิ่งของพระศีลวิสุทธาจารย์ จึงนำเจ้าหน้าที่คณะพระสังฆาธิการ ประกอบด้วยเจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล และเจ้าอาวาส ได้พร้อมกันไปตรวจดูสถานที่ และเห็นพ้องกันว่า เป็นชัยภูมิที่เหมาะกับการสร้างวัดเฉลิมพระเกียรติ ให้เป็นวัดป่าตามสภาพธรรมชาติ คณะสงฆ์สามเณร โดยการนำของพระศีลวิสุทธาจารย์ อันเป็นฝ่ายศาสนทายาท และฝ่ายศาสนูปถัมภ์ ที่ประกอบด้วยอุบาสก อุบาสิกา ได้ร่วมแรงรวมใจกับคณะชาวบ้าน โดยการนำของกำนันตำบลกำแพง ดำเนินการก่อสร้างวัดเป็นปฐมฤกษ์ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๐ ตรงกับวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน และพร้อมใจกันให้ชื่อวัดว่า **วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช** ตามทำเลที่ตั้งซึ่งอยู่ในอาณาเขตของทุ่งกุลาร้องไห้

การก่อสร้างวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

ระหว่าง พ.ศ.๒๕๓๑-๒๕๔๙ พระศีลวิสุทธาจารย์ ได้นำพระภิกษุสามเณร พุทธศาสนิกชนทุกหมู่เหล่า ร่วมกันบุกเบิกก่อสร้างพัฒนาวัดตามลำดับ โดยเริ่มขุดคลองรอบบริเวณวัดซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ ๓๐๐ ไร่ เพื่อสร้างแนวเขตวัด ปลูกบัว และใช้น้ำรดต้นไม้ (พ.ศ.๒๕๓๑)

ปลูกต้นไม้ยืนต้นตามแนวคลองรอบวัด และปรับปรุงบริเวณคลอง (พ.ศ.๒๕๓๒) ขุดสระน้ำขนาด ๑๐๑ X ๑๐๑ เมตร จำนวน ๒ สระ เพื่อใช้ประโยชน์ในการกักเก็บน้ำไว้อุปโภคบริโภค รดน้ำต้นไม้ และนำมูลดินไปถมบริเวณปลูกต้นไม้ และทำถนน (พ.ศ.๒๕๓๓)

ดำเนินการขอขยายไฟฟ้าจากหมู่บ้านโพนตูม เข้าสู่วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ระยะทาง ๒ กิโลเมตร (พ.ศ.๒๕๓๔) ขุดสระน้ำกว้าง ๗๐ เมตร ยาว ๘๐ เมตร ๒ แห่ง เพื่อนำมูลดินไปถมบริเวณปลูกต้นไม้และใช้น้ำรดต้นไม้ (พ.ศ.๒๕๓๕) สร้างศาลาการเปรียญปฏิบัติธรรม กว้าง ๑๖ เมตร ยาว ๓๖ เมตร และขุดสระน้ำเนื้อที่ ๑๕ ไร่ เพื่อนำมูลดินไปถมวัดเพื่อปลูกต้นไม้และใช้น้ำอุปโภคบริโภค (พ.ศ.๒๕๓๖)

สร้างพระประธาน ๓ องค์ พร้อมแท่นพระประธาน ภายในศาลาการเปรียญปฏิบัติธรรม (พ.ศ.๒๕๓๗) ปลูกต้นไม้ยืนต้นเฉลิมพระเกียรติ โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (คุณสุวิทย์ คุณกิตติ) และคณะ พร้อมด้วยประชาชนประมาณ ๖,๐๐๐ คน (พ.ศ.๒๕๓๘) ขุดสระน้ำขนาด ๓ ไร่ เพื่อนำมูลดินไปถมบริเวณฌาปนสถานและใช้น้ำรดต้นไม้ (พ.ศ.๒๕๓๙) ปรับปรุงบริเวณวัดปลูกต้นไม้เพิ่มเติม ตกแต่งถนนภายใน

วัด ทำแปลงไร่นาสวนผสมตามแนวพระราชดำริ เศรษฐกิจพอเพียง เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้ เปิดศูนย์ปฏิบัติธรรมของประชาชน นักเรียน นิสิต นักศึกษา (พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๔๙)

พระธรรมฐิติญาณ

การสืบทอดเจตนารมณ์

ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ **พระครูวินัยธรปริพัฒน์ ติกฺขปัญโญ (สาธุเจ้าหลวงปู่ต้นบุญ)** ได้รับมอบหมายจาก พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธรรมยุต) เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด ให้เป็นเจ้าอาวาสวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช บ้านโพนตูม ตำบลทุ่งทอง อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด และเป็นผู้ดำเนินการสานต่อวัตถุประสงค์หลักที่พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ.) ได้มอบหมายไว้ เพื่อให้วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช เป็น

๑. ศูนย์กลางเผยแพร่พระพุทธศาสนาให้กับพุทธศาสนิกชน

๒. สถานที่อบรมนักเรียน เยาวชนให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักธรรม คำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๓. สถานที่ปฏิบัติธรรมของพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา

๔. เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตลอดระยะเวลา ๓ ปีครึ่ง ที่ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส พระครูวินัยธร ปริพัฒน์ ติกฺขปัญโญ (หลวงปู่ต้นบุญ) ได้สร้างความเจริญงอกงาม ทั้งทาง วัตถุ ธรรมชาติ และทางธรรมมากมาย ให้แก่วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชแห่งนี้ และพุทธบริษัททั้งใกล้และไกล ดังจะแสดงต่อไปในบทอื่น

อนึ่ง ทุกงานย่อมมีปัญหาและอุปสรรคขัดขวาง สิ่งที่สาธุเจ้าหลวงปู่ต้น บุญ ติกขปัญโญ ต้องเผชิญเพื่อการสร้างและพัฒนาวัดมีทั้งด้านธรรมชาติ สภาพอากาศร้อนจัด หนาวจัด และฝนตกหนักมากตามฤดูกาลต่างๆ ด้าน ภูมิประเทศในส่วนของสภาพดินที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการคมนาคม และการ เพาะปลูก ด้านกำลังไฟฟ้าที่ไม่เพียงพอกับงานทั้งหมดที่ทำ ด้านกำลังคน และปัจจัยที่หาได้ยากในสภาวะเศรษฐกิจไม่มั่นคง ของประเทศและของโลก แต่ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ หลวงปู่ต้นบุญได้ต่อสู้มาโดย ตลอด และตั้งปณิธานมั่นในการทำงานเพื่อ ช่วยเหลือพุทธศาสนิกชนและเวไนยสัตว์สู่ หนทางธรรมและการหลุดพ้น การสร้าง สถานที่ สิ่งมงคล และวัตถุมงคลต่างๆ เป็นส่วนประกอบสำคัญในการรองรับ การทำงานให้บรรลุเป้าหมาย

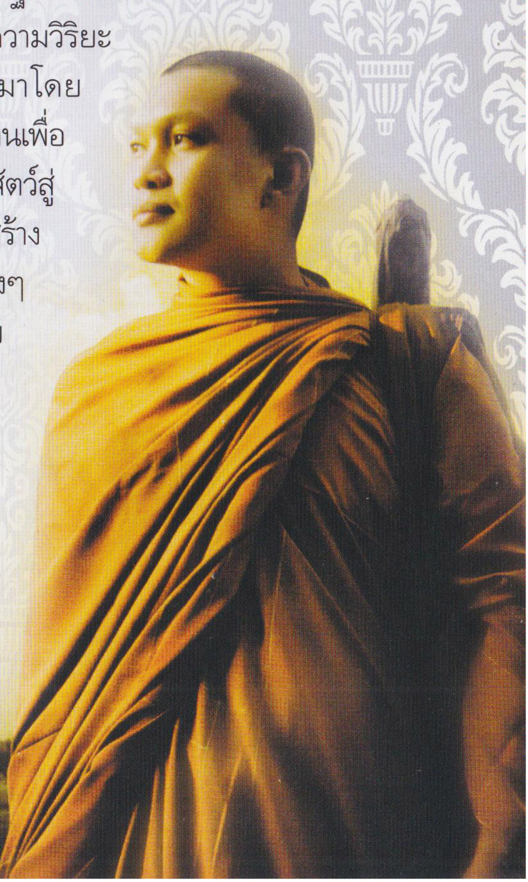

สร้างบารมี

คำว่าการก้าวล่วงไปสู่ผลแห่งความสำเร็จ
มิใช่มีแต่สติปัญญา หรือความกล้าและอดทน
นอกจากนี้ยังต้องมีจิตของผู้คิดสำเร็จในความสำเร็จด้วย
จึงจะพบจุดสูงสุดของชีวิตได้

บารมี หมายถึง การกระทำที่ประเสริฐ การกระทำที่ประกอบด้วยกุศลเจตนาคุณงามความดีที่ควรกระทำ คุณงามความดีที่ได้บำเพ็ญมา คุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ เป็นธรรมส่วนหนึ่งที่สำคัญ ซึ่งช่วยเหลือเกื้อกูลให้ผู้ปฏิบัติได้ถึงซึ่งพระนิพพาน

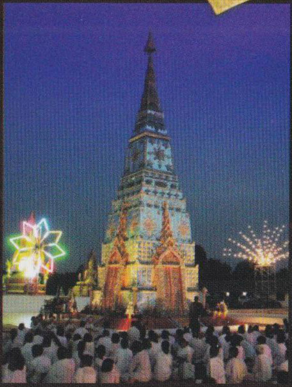

๑. ทานบารมี หมายถึง การสละออก การให้ต่างๆ โดยมีเจตนาช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสำคัญ

๒. ศีลบารมี หมายถึง การรักษาศีลให้เป็นปกติ หากเป็นฆราวาสหมายถึงการถือศีล ๕ หากเป็นนักบวชคือการถือศีล ๘ ขึ้นไป

๓. เนกขัมบารมี หมายถึง การออกบวช หากฆราวาสถือศีล ๘ ก็นับเป็นเนกขัมบารมีได้เช่นกัน เพราะเป็นการกระทำเพื่อเว้นจากกามสุข

๔. ปัญญาบารมี หมายถึง การกระทำเพื่อเพิ่มพูนปัญญา ปัญญาแบ่งออกเป็นปัญญาทางโลกและทางธรรม

๕. วิริยะบารมี หมายถึง การกระทำที่ใช้ความเพียรเป็นที่ตั้ง การมีวิริยะอาจไม่ได้หมายถึงการเพียรจนกระทั่งตัวตายในครั้งเดียว แต่หมายถึงมีความพยายามทำอยู่เรื่อยๆ ทำไปทีละน้อยตามกำลังจนกว่าจะสำเร็จ

สัมมัปปธาน หรือความเพียรที่ถูกต้อง มี ๔ อย่างคือ

- สังวรปธาน เพียรระวังไม่ให้บาปเกิดขึ้น
- ปหานปธาน เพียรละบาปที่เกิดขึ้นแล้ว
- ภาวนาปธาน เพียรทำบุญให้เกิดขึ้น
- อนุรักขนาปธาน เพียรรักษาการทำบุญไว้ต่อเนื่อง

๖. ขันติบารมี หมายถึง การอดทนอดกลั้นต่อสิ่งต่างๆ

๗. สัจจะบารมี หมายถึง การรักษาคำพูด ไม่กลับกลอก แม้ว่าจะต้องสละบางสิ่งเพื่อรักษาคำพูดไว้

๘. อธิษฐานบารมี หมายถึง การตั้งมั่นในความปรารถนา ตั้งจิตมั่นต่อคำอธิษฐาน

๙. เมตตาบารมี หมายถึง การมีความปรารถนาดี มีความรักต่อสัตว์ทั้งหลายในโลกอย่างเท่าเทียม ประดุจมารดารักบุตร เมตตาแตกต่างจากราคะตรงที่ ราคะอาจรักเฉพาะตัวหรือพวกพ้อง แต่เมตตาเป็นรักที่ไม่แบ่งแยก

๑๐. อุเบกขาบารมี หมายถึง การวางเฉย มีใจเป็นกลาง การปล่อยวางในสิ่งที่ผิดพลาด ในสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ วางเฉยในความทุกข์ของตนและสัตว์ที่ช่วยไม่ได้ เนื่องจากมีปัญญาเห็นว่าสัตว์ทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรมของตน ไม่มีใครได้รับความยากลำบากโดยไม่มีเหตุปัจจัย ล้วนแล้วแต่เป็นกรรมที่เคยทำมาทั้งสิ้น

ซึ่งในแต่ละบารมีนั้นแบ่งย่อยเป็น ๓ ขั้น ได้แก่

๑ บารมีขั้นต้น คือ เนื่องด้วยวัตถุ และทรัพย์นอกกาย เช่น การสละทรัพย์ช่วยผู้อื่น จัดเป็น ทานบารมี, รักษาศีลแม้ว่าจะต้องสูญเสียทรัพย์สินเงินทอง จัดเป็น ศีลบารมี หรือ ยอมถือบวชโดยไม่อาลัยในทรัพย์สิน จัดเป็น เนกขัมบารมี เป็นต้น

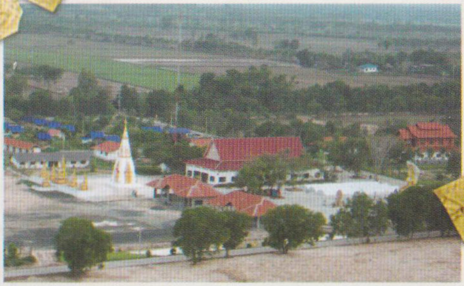

๒ บารมีขั้นกลาง หรืออุปบารมี คือ เนื่องด้วยเลือดเนื้ออวัยวะ เช่น การสละเลือดเนื้ออวัยวะแก่ผู้อื่น จัดเป็น ทานอุปบารมี, การใช้ปัญญารักษาอวัยวะเลือดเนื้อของผู้อื่น จัดเป็น ปัญญาอุปบารมี ,การมีความเพียรจนไม่อาลัยในเลือดเนื้อหรืออวัยวะ จัดเป็น วิริยะอุปบารมี มีเมตตาต่อผู้ที่จะมาทำร้ายเลือดเนื้ออวัยวะของตน จัดเป็น เมตตาอุปบารมี หรือมีความอดทนอดกลั้นต่อผู้ที่จะมาทำลายอวัยวะของตน จัดเป็น ขันติอุปบารมี เป็นต้น

๓ บารมีขั้นสูงสุด หรือปรมัตถบารมี คือ เนื่องด้วยชีวิต เช่น การสละชีวิตเป็นทานแก่ผู้อื่น จัดเป็นทานปรมัตถบารมี ยอมสละแม้ชีวิตเพื่อจะรักษาคำพูด จัดเป็นสัจจปรมัตถบารมี ตั้งจิตไม่หวั่นไหวต่อคำอธิษฐานแม้จะต้องเสียชีวิต จัดเป็นอธิษฐานปรมัตถบารมี ดังนั้น จึงรวมเป็นบารมี ๓๐ ทัศ

ผู้ปรารถนาสาวกภูมิ ต้องบำเพ็ญบารมี ๑๐ ทัศ

ผู้ปรารถนาปัจเจกภูมิ ต้องบำเพ็ญบารมี ๒๐ ทัศ คือ บารมีและอุปบารมี

ผู้ปรารถนาพุทธภูมิ ต้องบำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัศ คือ บารมี อุปบารมี และปรมัตถบารมี หรือวางเฉยต่อผู้ที่จะมาทำร้ายชีวิตของตน จัดเป็น อุเบกขาปรมัตถบารมี เป็นต้น

พระมหาธาตุเจดีย์

ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล

"พวกเขาพึงปฏิบัติต่อสรีระของตถาคต เหมือนอย่างที่พวกเขาปฏิบัติต่อพระบรมศพพระเจ้าจักรพรรดิ์ พึงสร้างสถูปของตถาคตไว้ที่ทางใหญ่สี่แพร่ง ชนเหล่าใดจักยกระเบียบดอกไม้ของหอม หรือ จุรณ จักอภิวาท หรือจักทำจิตให้เลื่อมใสในสถูปนั้น การกระทำนั้นจักเป็นไปเพื่อการเกื้อกูล เพื่อสุขแก่ชนเหล่านั้นตลอดกาลนาน"

พุทธดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้ากับพระอานนท์ ก่อนที่จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน ที่ปรากฏในมหาปรินิพพานสูตร

การสร้างสถูปเจดีย์ มีความสัมพันธ์โดยเฉพาะกับพุทธศาสนิกชน เจดีย์ (pagoda) หรือ สถูป (stupa) หรือสถูปเจดีย์ เป็นรูปแบบของสิ่งก่อสร้างที่สัมพันธ์กับการฝังศพ ฝังอัฐิธาตุ อันเป็นการประกอบพิธีให้วิญญาณบริสุทธิ์ เฉพาะแก่บุคคลสำคัญ ซึ่งได้มีการใช้มาก่อนพุทธกาล ในคัมภีร์พุทธวงศ์ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๓๓ มีข้อความที่ระบุถึงสถูปเจดีย์ในสมัยของพระพุทธเจ้าองค์อื่นๆ ซึ่งมีขนาดแตกต่างกันไป เช่น พระสถูปของพระทีปังกรพุทธเจ้า ณ นันทาราม บรรจุบาตร จีวร บริขาร และเครื่องบริโภคของพระองค์เมื่อเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว และพระเจดีย์ของพระโกณฑัญญะพุทธเจ้า ณ นันทาราม

บุคคลอันสมควรแก่การสร้างสถูปบรรจุอัฐิธาตุไว้ให้มหาชนได้สักการบูชา ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงมี ๔ จำพวก หรือที่เรียกว่า ๔ ปารหบุคคล คือ ๑. พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒. พระปัจเจกพุทธเจ้า ๓. พระอรหันตสาวก และ ๔. พระเจ้าจักรพรรดิ์

สถูปกับเจดีย์ต่างกันอย่างไร

เจดีย์กับสถูป จะต่างกันก็ตรงที่ สถูป หมายถึง สิ่งก่อสร้างทาง

สถาปัตยกรรมที่มีรูปลักษณะพิเศษ สร้างขึ้นเพื่อบรรจุอัฐิธาตุของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อให้ลูกหลานและผู้เคารพนับถือไว้สักการะ แต่เจดีย์ หมายถึงสิ่งที่เป็นที่ตั้งแห่งการเคารพบูชา จึงมีความหมายมากกว่าการเป็นสิ่งก่อสร้างทางสถาปัตยกรรม แต่ยังรวมถึงสิ่งของทั้งหลายที่ควรแก่การสักการบูชา เช่น พระพุทธรูป โบสถ์ วิหาร ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เช่น ต้นโพธิ์ ดังนั้น เจดีย์จึงเป็นสิ่งก่อสร้างอันทรงคุณค่าเป็นที่ระลึกอันศักดิ์สิทธิ์ หรือเป็นที่เคารพนับถือสักการะบูชา โดยทั่วไปมักพบว่ามีการเรียกรวมว่า สถูปเจดีย์ อันบ่งสิ่งก่อสร้างเพื่อการสักการบูชา ซึ่งมีลักษณะทรงสถูป

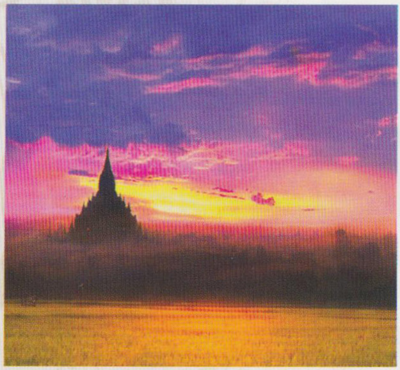

ลักษณะของเจดีย์มีหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับยุคสมัยและแว่นแคว้นที่ตั้งองค์เจดีย์ ในประเทศไทยหลักฐานลักษณะที่นิยมสร้างในยุคสุโขทัยที่ยังพบเห็นได้ ได้แก่ เจดีย์ทรงพุ่มข้าวบิณฑ์ หรือเจดีย์ทรงยอดดอกบัวตูม เจดีย์ทรงระฆัง หรือทรงลังกา เจดีย์ทรงปราสาท หรือมณฑป

เจดีย์ในพระพุทธศาสนามีตำรากำหนดไว้เป็น ๔ อย่าง คือ

๑ ธาตุเจดีย์ เป็นสิ่งก่อสร้างที่บรรจุพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้า หรือพระมหากษัตริย์ พระจักรพรรดิ์

๒ บริโภคเจดีย์ หมายถึง สังเวชนียสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาอันเกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้า เช่น สถานที่ประสูติ ตรัสรู้ แสดงปฐมเทศนาและปรินิพพาน รวมถึงสิ่งก่อสร้างที่บรรจุของใช้อันเนื่องด้วยพระพุทธเจ้ามีบาตรและจีวร เป็นต้น

๓ ธรรมเจดีย์ หมายถึงที่บรรจุหรือจารึกพระธรรมของพระพุทธเจ้า คัมภีร์พระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา

๔ อุเทสิกเจดีย์ เป็นสิ่งของที่ไม่กำหนด สร้างขึ้นเพื่ออุทิศถวายพระพุทธเจ้า หรือเป็นสัญลักษณ์แทนพระองค์ เช่น พระพุทธรูป รอยพระพุทธบาท พระแท่นวัชรอาสน์ที่เจดีย์ศรีมหาโพธิ์ พุทธคยา

ความสำคัญของสถูปเจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

หลังจากพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว กษัตริย์แปดพระองค์แห่งแคว้นต่างๆ ทรงแย่งกันครอบครองพระบรมสารีริกธาตุ แต่โทณพราหมณ์ได้ห้ามปรามไว้และตัดสินด้วยการแบ่งพระบรมสารีริกธาตุออกเป็นแปดส่วนเท่าๆ กัน กษัตริย์ทั้งแปดพระองค์จึงนำพระบรมสารีริกธาตุกลับสู่บ้านเมืองของตนและบรรจุไว้ในสถูปตามเมืองต่างๆ ดังนี้

๛ **พระเจ้าอชาตศัตรู เวเทหิบุตร** พระราชาแห่งแคว้นมคธ ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีรกธาตุไว้ ณ กรุงราชคฤห์

๛ **พวกเจ้าลิจฉวี ผู้ครองกรุงเวสาลี** ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงเวสาลี

๛ **พวกเจ้าศากยะ ชาวกบิลพัสดุ์** ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงกบิลพัสดุ์

๛ **พวกเจ้าถูลิ** ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงอัลลกัปปะ

๛ **พวกเจ้าโกลิยะ** ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงรามคาม

๛ **พราหมณ์ผู้ครองกรุงเวฏฐทีปะ** สร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงเวฏฐทีปะ

๛ **พวกเจ้ามัลละ** ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงกุสินารา

๛ **พวกเจ้าโมริยะ** ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ณ กรุงปิปผลิวัน

๛ **โทณพราหมณ์** ก็สร้างสถูปบรรจุทะนานทอง

ประมาณพุทธศักราช ๒๑๘ ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช พระองค์ทรงรวบรวมพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า แล้วนำไปบรรจุไว้ในสถูปเจดีย์ที่สร้างขึ้น ณ ที่ต่างๆ มากมายถึง ๘๔,๐๐๐ แห่งทั่วอินเดีย พระบรมสารีริกธาตุที่บรรจุไว้ในสถูปเจดีย์นั้นเปรียบเสมือนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า รวมถึงพระธรรมของพระองค์ จึงมีความสำคัญต่อพุทธศาสนิกชนอย่างยิ่ง การมีจิตศรัทธาบูชาองค์สถูปเจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ จะนำมาซึ่งความสุขและศิริมงคลแก่ชนเหล่านั้น ตามที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ในมหาปรินิพพานสูตร

พระเจ้าอโศกมหาราช ยังทรงส่งสมณทูตไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาออกไป ๙ สาย คือไปทางเหนือ จากแคว้นคันธาระไปทางประเทศเปอร์เซียและจีน ทางใต้ไปยังลังกา ทางตะวันออกไปยัง พม่า มอญ ไทย เป็นต้น ทำให้การสร้างสถูปเจดีย์ขยายวงกว้างแต่มีความแตกต่างกันออกไป ประเทศ

ที่นับถือพระพุทธศาสนานิกายหินยานมักจะสร้างเป็นธาตุเจดีย์ แต่ประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนานิกายมหายานมักจะสร้างเป็นอุเทสิกเจดีย์

มูลเหตุแห่งการสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล

ตามที่พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ.) เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด ได้แสดงเจตน์จำนงไว้แต่เดิมให้ **สาธุเจ้าหลวงปู่ต้นบุญ ติกฺขปัญโญ** ดำเนินการสร้างพระสถูปเจดีย์ขึ้นในวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช เพื่อให้เป็นไปตามนิมิตของพระเถระที่ธุดงค์ไปปักกลดบำเพ็ญภาวนาในบริเวณป่าสาธารณะประโยชน์ ที่กลายมาเป็นวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชในปัจจุบัน พระเถระนั้นได้นิมิตทราบล่วงหน้า ถึงเหตุการณ์ในอดีต และผลที่จะบังเกิดมีการสร้างสถูปเจดีย์บูชาพระผู้มีพระภาคเจ้าทุกพระองค์ล่วงปี ๒๕๕๐ แล้ว โดยภิกษุรูปหนึ่งที่ตั้งจิตปณิธานใหญ่ว่าจะขอบำเพ็ญบารมีพุทธภูมิภาวะในพระพุทธศาสนา เกื้อกูลมวลมนุษย์ ขนเหล่าสรรพสัตว์ให้พ้นฝั่งสังสารวัฏบรรลุซึ่งพระนิพพาน

พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ.) เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย คณะกรรมการวัด อันมีหลวงปู่ต้นบุญเป็นประธาน ร่วมกับชาวบ้านอำเภอเกษตรวิสัย และประชาชนทั่วไป จึงมีดำริร่วมกันในการสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ขนาดใหญ่ ให้เป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาในเขตภาคอีสาน แต่ด้วยปัญหาดินภายในบริเวณวัดที่มีเกลือโปแตสเซียมสูงและลักษณะดินไม่เหมาะสมในการรองรับสิ่งก่อสร้างที่มีน้ำหนักมากได้ในระยะยาว รวมทั้ง

ปัญหาบ้านเมืองและเศรษฐกิจของประเทศ จึงได้มีการปรับแผนการสร้างพระมหาธาตุเจดีย์องค์ใหญ่ มาเป็นการสร้างพระมหาธาตุเจดีย์องค์เล็กกว่าและใช้งบประมาณต่ำกว่า คือ **พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล**

สัณฐานและขนาด พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล มีรูปแบบตามศิลปะลุ่มแม่น้ำโขง จำลองลักษณะรายละเอียดเช่นเดียวกับพระธาตุพนม มีขนาดเล็กกว่าพระธาตุพนมองค์จริง โดยมีความสูงเจดีย์รวมฉัตรประมาณ ๕๔ เมตร ฐานสี่เหลี่ยมกว้างด้านละ ๙.๙๙ เมตร มีกำแพงแก้วล้อมรอบชั้นในห่างจากองค์เจดีย์ ๑.๒๐ เมตร และกำแพงแก้วล้อมรอบชั้นนอกห่างจากองค์เจดีย์ ๙ เมตร บริเวณรอบนอกจะพัฒนาเป็นพุทธอุทยาน และสระน้ำ

พระธาตุพนม

ที่ตั้งโครงการสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล อยู่ภายในบริเวณวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช บ้านโพนตูม ตำบลทุ่งทอง อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ทางด้านหน้าห่างจากประตูทางเข้าวัดด้านทิศตะวันออก ประมาณ ๕๐ เมตร

การดำเนินการ ได้ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ ในวันพุธที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๑ ทำพิธีบวงสรวงและเทเสาเอก ในวันอังคารที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๑

ขณะนี้ดำเนินการก่อสร้างโครงร่างทั้งหมดเสร็จเรียบร้อย อยู่ในระหว่างการตกแต่งภายนอก การทำฉัตร และการเตรียมการสร้างยอดฉัตรทองคำ โดยประสงค์จะให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ ทันเดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๔

วัตถุประสงค์

๑ ภายในพระมหาธาตุเจดีย์จะบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้าหลายพระองค์ เป็นสัญลักษณ์แทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นสิ่งมงคลสูงสุด นอกจากนี้ยังบรรจุพระอรหันตธาตุ พระเครื่องศักดิ์สิทธิ์ ของศักดิ์สิทธิ์ และวัตถุมงคลที่ได้อัญเชิญมาจากทั่วโลก เพื่อเป็นศูนย์รวมพลังพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ และอริยสังฆานุภาพ เป็นพลังศักดิ์สิทธิ์ เป็นพลังแห่งแผ่นดิน และเป็นมหาบารมีจากความอุตสาหะอันแรงกล้าของผู้ที่ร่วมกันสร้างจากทั่วทุกหนทุกแห่ง

๒. ถวายบูชาพระรัตนตรัย เพื่อคนรุ่นหลังได้ระลึกถึงพระคุณมากล้นที่ประทานพระธรรมคำสอนเพื่อเป็นแนวทางแห่งการหลุดพ้น สมควรแก่การเคารพสักการะบูชา และดำเนินรอยตาม พุทธศาสนิกชนชาวไทยที่เกิด

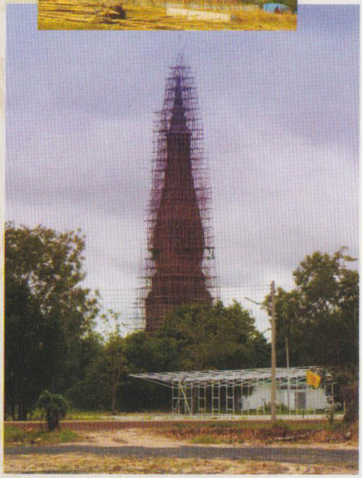

ศรัทธาและน้อมบูชา เกิดความปีติยินดี ดุจว่าได้พบเห็นองค์จริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๓. เพื่อน้อมเกล้าฯ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้เปี่ยมด้วยทศพิธราชธรรม ผู้ทรงคุณอันหาประมาณมิได้ต่อประเทศไทยและปวงชนชาวไทย เพื่อเฉลิมพระเกียรติในวโรกาสที่ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๗ รอบ ๘๔ พรรษา ในปี พ.ศ.๒๕๕๔ และเพื่อให้พุทธศาสนิกชนจากทั่วทุกแห่งหนได้ไปสักการบูชาด้วยความศรัทธาเต็มเปี่ยม พลังแห่งบุญบารมีจะส่งผลในการจรรโลงพระพุทธศาสนาให้อยู่คู่แผ่นดินไทยตราบนานเท่านาน

๔. เพื่อเป็นสถานที่เผยแผ่ธรรมและปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชน

๕. เพื่อเป็นพุทธอุทยาน และศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน

อานิสงส์ของผู้เสียสละทรัพย์เพื่อก่อสร้างสถูปเจดีย์ของพระพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าที่ควรกราบไหว้บูชานี้ ถือว่าเป็นทานเพื่อส่วนรวมอันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ จะมีการจำเพาะเจาะจงว่าจะสร้างให้คนใดคนหนึ่งกราบไหว้บูชาเท่านั้นก็หาไม่ แต่สร้างไว้ให้กับโลกนี้ เป็นเครื่องหมายของความดีที่ไม่ได้สูญหายไป คนรุ่นหลังเมื่อได้มาสักการะกราบไหว้เจดีย์อนุสรณ์นั้นๆ ด้วย นับว่าเป็นมหาทานอานิสงส์มาก มีผลต่อเนื่องยาวนานและหาโอกาสทำได้ยากยิ่ง

วิธีร่วมสร้างมหากุศล

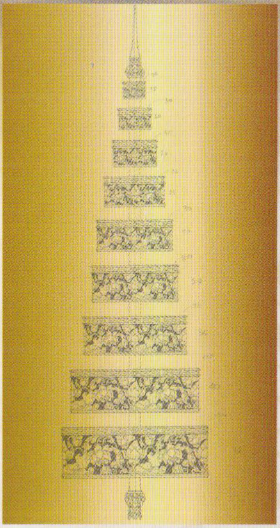

ขอเชิญพุทธศาสนิกชนทุกท่าน ร่วมสร้างมหากุศลครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ด้วยการบริจาคปัจจัยสมทบทุนสร้าง “พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล” เพื่อทูลเกล้าถวายแด่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช องค์พ่อหลวงของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้กอปร์ด้วยทศพิธราชธรรม ศีลาจริยวัตรอันงดงาม ทรงเสียสละพระองค์เพื่อให้พสกนิกรของพระองค์ได้อยู่ดีกินดี ประเทศชาติเจริญรุ่งเรือง ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา

ดูรายละเอียดได้ที่ **www.watpatungkulachalermraj.com** หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ คุณสุชญา ชาติสัมปันน์ โทรมือถือ/SMS 081-8274226

เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ท่านผู้มีจิตศรัทธา สามารถร่วมสมทบทุนโครงการ “พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล” โดยตรงที่ **บัญชีพระครูวินัยธรปริพัฒน์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาเกษตรวิสัย ร้อยเอ็ด ประเภทบัญชีสะสมทรัพย์ เลขที่บัญชี 482-059-176-8**

กรุณาแจ้งการโอนเงินเข้าบัญชีเพื่อสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล (โปรดระบุชื่อ ที่อยู่ และจำนวนเงิน)

หรือสอบถามเพิ่มเติมได้ที่ **ม.ล.สุนทรานี ทองใหญ่** โทรมือถือ 081-8206817 หรือทาง อี-เมล์ stongyai@gmail.com หรือ JDSritosa-polyan@gmail.com

การได้มีส่วนร่วมสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ เป็นมหากุศลต่อตนเอง และลูกหลาน ตลอดจนปวงชนที่ได้มากราบสักการะบูชาทั้งในปัจจุบันและอนาคต จึงมีอานิสงส์ต่อเนื่องตราบนานเท่านาน

พระมหาธาตุเจดีย์

ศรีนาคพันธ์ปริวัตร

องค์พระมหาธาตุเจดีย์ศรีนาคพันธ์ปริวัตร สร้างขึ้นโดยจำลองแบบมาจากพระธาตุเชิงชุม ที่จังหวัดสกลนคร ในชั้นต้นได้สร้างโครงถาวรและตกแต่งภายนอกเพื่อเป็นองค์กฐินในปี พ.ศ. ๒๕๕๒

หลังจากเสร็จสิ้นงานกฐินในวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงได้ดำเนินการก่อสร้างอย่างถาวร ขนาดฐานกว้าง ๕ เมตร ยาว ๕ เมตร สูง ๑๙ เมตร ประดิษฐานกลางลานพื้นกระเบื้อง ระหว่างพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ทางทิศตะวันออก และศาลาการเปรียญทางทิศตะวันตก ส่วนบนของเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พระธาตุ และเครื่องสักการะ ส่วนล่างบรรจุวัตถุมงคลศักดิ์สิทธิ์หลากหลายและพระเครื่อง ๘๔,๐๐๐ องค์ เพื่อเป็นที่สักการะบูชา และเป็นที่พึ่งทางใจของพุทธศาสนิกชนโดยรอบจากทั่วทุกสารทิศ

ประกอบพิธีบวงสรวง สมโภช และปิดกรุพระมหาเจดีย์ฯ เมื่อวันที่ ๒๐-๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

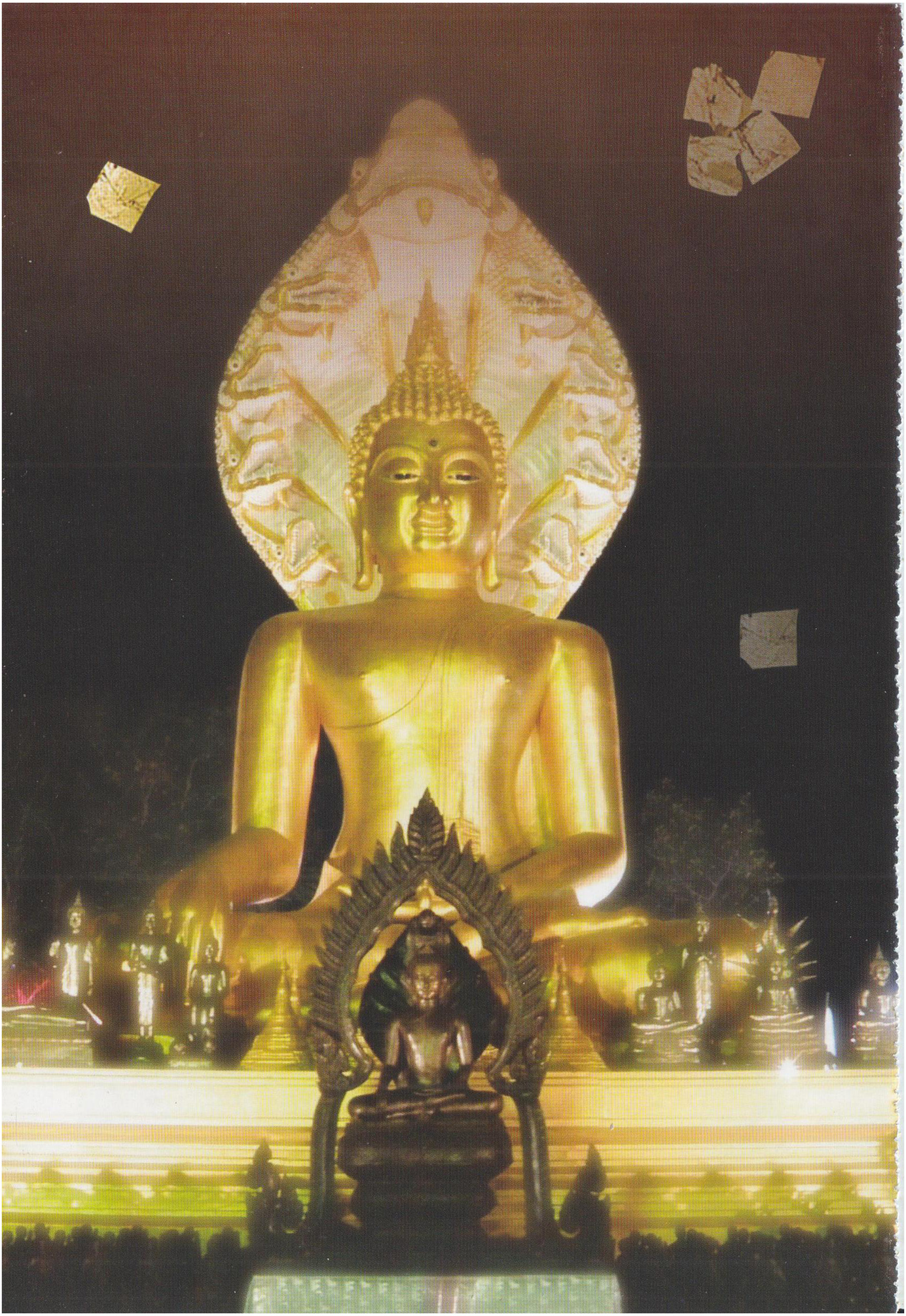

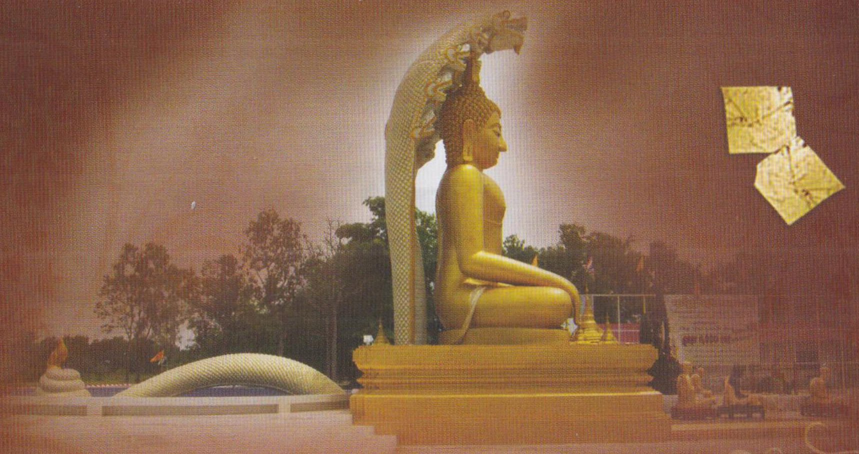

พระพุทธศิริราชนาคพันธ์ปริวัตร

พระพุทธศิริราชนาคพันธ์ปริวัตร เป็นพระพุทธรูปปูนที่มีพุทธลักษณะงดงาม พระพักตร์อิ่มเอม ทรงไว้ซึ่งความเมตตา การุณย์ต่อเวไนยสัตว์ทั้งหลาย ลักษณะประทับนั่งปางมารวิชัย หน้าตักกว้าง ๕ เมตร สูง ๘ เมตร ใช้สีทองทาหุ้มองค์พระ มีองค์พญานาคราช ๙ เศียรสีขาวปรกพระเศียรองค์พระ โดยพญานาคราช สร้างเป็นศิลปะแบบบายน มีลักษณะลำตัวเสมือนขดอยู่ในบ่อน้ำ ที่สร้างบริเวณหลังองค์พระ

พระพุทธศิริราชนาคพันธ์ปริวัตร เสมือนที่พึ่งทางใจของเหล่าพุทธบริษัททั้งใกล้ไกล ต่างมาขอพรกันเป็นจำนวนมาก

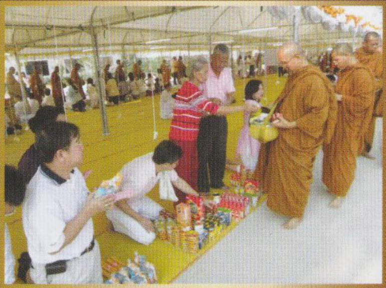

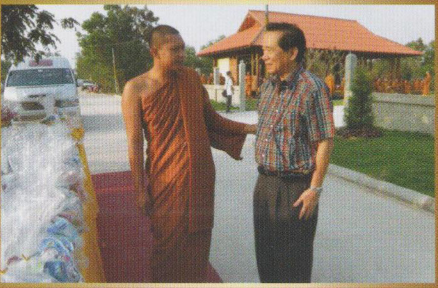

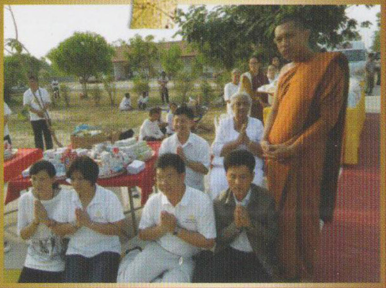

องค์ท่านนั้น มีชื่อเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่า **"หลวงพ่อทันใจ"** เพราะองค์พระพุทธรูปองค์นี้ใช้เวลาสร้างเพียงวันเดียวเสร็จ และเมื่อมีผู้คนหลั่งไหลมาขอพร โดยมากก็จะเกิดความสำเร็จโดยฉับพลัน เป็นที่ "ทันใจ" ของผู้คนทั้งหลาย ดังนั้นท่านจึงเป็นที่พึ่งแก่หมู่ชนทั้งหลายที่หลั่งไหลมาเพื่อขอบารมีท่าน

นอกจากนี้หลวงปู่ต้นบุญ ได้ดำริให้ลูกศิษย์ร่วมกันสร้างพระพุทธศิริราชนาคพันธ์ปริวัตร เนื้อทองเหลือง ขนาดหน้าตัก ๓๐ นิ้ว เพื่อให้พุทธศานิกชนทั้งหลายได้ปิดทอง โดยมีพญานาค ๙ เศียรแบบบายนขดเป็นบัลลังค์สำหรับพระพุทธรูปปางมารวิชัย และซุ้มพญานาคทองเหลือง ทำให้มีความงามสง่ามากขึ้น

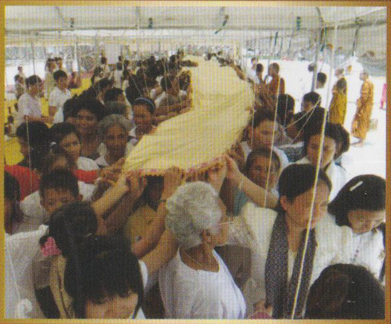

ไม่ว่าความเป็นตัวตนจะยิ่งใหญ่
หรือเล็กน้อยเพียงใด
แต่ละคนย่อมมีมุมมองของตนเป็นที่ตั้ง
มีความต้องการและปณิธานของตน
เส้นแบ่งระหว่างใหญ่หรือเล็ก
เพียงเป็นตัวกำหนดค่าของ**อัตตา**เท่านั้น
ส่วนว่ามุมมอง เพียงเป็นบทสรุปของ
อัตตาเท่านั้นเอง

สมเด็จองค์ปฐม

และพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์

สมเด็จองค์ปฐม และพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ เป็นพระพุทธรูปปูน โดยสมเด็จองค์ปฐม มีหน้าตักกว้าง ๒.๕๐ เมตร สูง ๔.๒๐ เมตร และพระพุทธเจ้าอีก ๔ องค์ มีหน้าตักกว้าง ๒ เมตร องค์พระทาสีทอง เป็นพุทธศิลป์จำลองแบบจากพระพุทธชินราช ซึ่งเป็นลักษณะแบบสุโขทัย คือ ปางมารวิชัย องค์พระมีซุ้มพญานาคครอบ

พระพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์นี้แทนองค์พระพุทธเจ้า กกุสันโธ พระพุทธเจ้าโกนาคมโน พระพุทธเจ้ากัสสโป พระพุทธเจ้าโคตโม และองค์ข้างหน้าเป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย แบบทรงเครื่องจักรพรรดิ์ ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นสัญลักษณ์แทนองค์พระศรีอริยเมตไตรย์ ซึ่งจะมาตรัสรู้ในอนาคตกาล และจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์สุดท้ายในภัทรกัปนี้ ซึ่งมีพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์

พระกกุสันโธ

ที่มาของการสร้าง

พระพุทธเจ้า 5 พระองค์

(ทองเหลือง)

ขอเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเราสักเล็กน้อยก่อน เราชื่อ**ปริญญา นิยมศิลป์** เป็นคนที่มีชีวิตอยู่กับงาน ตั้งแต่เริ่มทำงานมา ชีวิตเราประสบความสำเร็จมาตลอด และมีความรู้สึกดีเวลาทำงานสำเร็จ และไม่เคยกลัวความยาก ลำบากและความท้าทายจากงาน ถึงแม้จะเป็นผู้หญิงก็กล้าที่จะไปทำงานอยู่เมืองนอกเพียงคนเดียว สิ่งนี้ทำให้เรามีอาชีพการงานที่ก้าวหน้า แม้จะกลับมาอยู่เมืองไทยแล้ว และเวลาส่วนใหญ่จะหมดไปกับงาน เวลาว่างมีน้อยและมักหมดไปกับการหาความสุขเล็กๆ น้อยๆ แบบโลกๆ เช่น ช้อปปิ้ง นวด ตีกอล์ฟ

ด้วยความที่คนในครอบครัวเรา ทั้งพ่อแม่พี่น้อง สนใจธรรมะมาแต่ไหนแต่ไร ทำให้เราได้มีโอกาสไปวัด ทำบุญอยู่เนืองๆ แต่ด้วยความที่เป็นคนเชื่ออะไรยาก เวลาใครมาเล่าอะไรที่เหนือโลกมากๆ หรือบางคน

ศรัทธาคนบางคนหรือพระรูปใดมาก เรามักจะมีความสงสัย และทำให้ความศรัทธาเราจะไม่เท่าเขา เราเลยไม่เคยที่จะหยุดอยู่กับครูบาอาจารย์ท่านใดเลย ได้แต่ทำบุญทำทานไปเรื่อยๆ แต่ก็สนใจธรรมะและชอบอ่านหนังสือธรรมะอยู่บ้าง เพื่อนฝูงก็ชวนทำบุญไหว้พระอยู่ตลอด

เมื่อประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๒ คือเมื่อกลางปีที่แล้ว เราเพิ่งเริ่มงานเป็นผู้บริหารทางการเงินของบริษัทค้าปลีกแห่งหนึ่งได้ซักครึ่งปี ปกติจะไม่ค่อยมีเวลาให้พี่สาวเท่าไร แต่วันนั้นด้วยความบังเอิญ (จริงๆ แล้วคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ) ทำให้เราผ่านไปทางบ้านพี่สาวพอดี และพี่สาวได้ชวนไปวัดที่ร้อยเอ็ดในวันรุ่งขึ้น กับเพื่อนๆ พี่ๆ ที่เราก็รู้จัก พอดีตอนนั้นเราคิดแค่ว่าอยากจะทำบุญและเห็นเป็นวันหยุด เลยตกลงไปด้วย โดยที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัดและพระที่จะไปพบเลย ถามพี่สาวว่าทำไมถึงไปที่นี่ พี่สาวบอกว่าอ่านหนังสือเรื่อง **เณรน้อยเที่ยวธุดงค์** (ตอนหลังมาเรียบเรียงและพิมพ์ใหม่ในชื่อหนังสือ มรรคาปาฏิหาริย์) เลยอยากพบหลวงปู่ มีเรื่องในหนังสือที่อยากถามท่าน

พอไปถึงวัด ก้าวเท้าเข้าไปในโบสถ์ ก็ได้ยินเสียงพระหนุ่มรูปหนึ่งบอกให้เราเดินไปที่กุฏิเจ้าอาวาสด้วยเสียงที่มีพลังและเมตตา พอไปนั่งรออยู่คิดว่าคงเป็นหลวงปู่มีอายุ แต่ที่ไหนได้ กลายเป็นพระหนุ่มรูปนั้นเองที่ใครๆ ก็เรียกว่าหลวงปู่ ระหว่างสนทนากับเราท่านฉันหมากไปด้วย

พวกเราสนทนากับท่านตั้งแต่บ่ายแก่ๆ จนค่ำ ท่านพาเดินชมวัดที่ยังอยู่ระหว่างพัฒนา ธรรมะของท่านไม่เหมือนใคร ฟังแล้วโดนใจเราหลายเรื่อง อีกทั้งท่านยังเป็นพระพัฒนา ที่มุ่งเน้นการทำเพื่อชุมชน ให้คนเลิกตีไก่เล่นการพนัน และหันมาเข้าวัดเพื่อขัดเกลาจิตใจ หัวข้อหนึ่งของการสนทนาคือเรื่องที่ท่านมีความตั้งใจจะสร้างพระศรีอริยเมตไตรย์ นอกจากให้ชาวบ้านได้กราบไหว้บูชาแล้วยังเพื่อปกป้องรักษาดินแดนแห่งนี้ให้รอดพ้นจากภัยพิบัติ และเป็นการสืบสานพระพุทธศาสนาให้คงอยู่ต่อไป

หลังจากได้ฟังปฏิปทาของท่านแล้ว ทำให้เราเกิดความซึ้งใจ คืนนั้นพวกเราได้อาศัยนอนในศาลาวัด แต่เรากลับนอนไม่หลับ นึกว่าท่านอายุยังน้อยแต่มีความตั้งใจทำเพื่อพระพุทธศาสนาถึงเพียงนี้

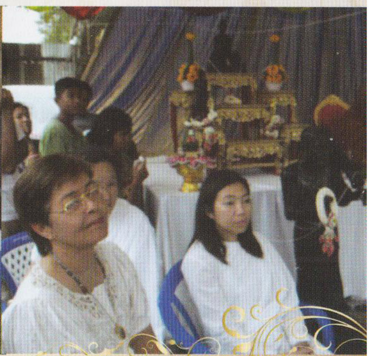

เรานึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าที่บอกว่าคนที่มีเงินมากแต่เก็บไว้ไม่จุนเจือผู้อื่น เปรียบเหมือนน้ำที่ขังอยู่มีแต่เน่าเสีย แต่ถ้ามีเงินแล้วจุนเจือผู้อื่นบ้างก็เปรียบเหมือนน้ำที่ไหลเย็นสร้างความร่มรื่นแก่ดินแดนใกล้เคียง จริงๆ แล้ว เราก็ไม่ได้มีมาก ทุกบาททุกสตางค์ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงจากการทำงานทั้งนั้น แต่เราคิดว่าถ้าเงินที่เรามีเก็บไว้กับตัวก็จะเป็นประโยชน์แก่เรา สู้ทำบุญที่นี่ให้เป็นประโยชน์แก่คนหมู่มากจะดีกว่า

ตอนเช้าเราเลยบอกพี่ๆ ที่ไปด้วยกันว่าเราจะขอเป็นต้นบุญในการสร้างพระ แต่จะทำเท่าที่เราทำไหว เสร็จแล้วพวกเราพากันไปกราบและบอกหลวงปู่ หลวงปู่ได้อนุโมทนาบุญกับเรา โดยที่ตอนนั้นเรายังไม่ทราบงบประมาณเลย

พอกลับมากรุงเทพฯ แล้ว พี่สาวถึงเอาหนังสือเณรน้อยเที่ยวธุดงค์ให้อ่าน เราถึงทราบว่าท่านคือหลวงปู่ต้นบุญและวัดชื่อ **วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช** บอกตามตรงว่าตอนแรกที่อ่านหนังสือเกิดความสงสัยว่าเรื่องราวในหนังสือจะจริงเหรอ แต่เราบอกตัวเราว่าธรรมะที่สอนนั้นใช่สำหรับเรา และการทำเพื่อศาสนาและปวงชนก็ใช่สำหรับเรา ท่านเป็นผู้ทำให้เราเกิดศรัทธาได้ถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่เราเป็นผู้มีศรัทธายาก นับว่าเราโชคดีที่สามารถเติมเต็มศรัทธาของตัวเราได้ ยิ่งได้ไปพบท่านและฟังธรรมะท่านมากขึ้น เรารู้สึกว่าเราสามารถน้อมเอาธรรมะมาใส่ตัวได้ดีขึ้น (ตอนหลังค่อยทราบว่าที่ท่านเป็นหลวงปู่เพราะจิตสังขารท่านอายุมากแล้ว ถึงแม้กายสังขารจะอายุน้อยกว่า)

หลังจากนั้น พี่ๆ ที่ไปด้วยกันก็ช่วยหาข้อมูลที่จะสร้างพระศรีฯ โดยตอนแรกพวกเราคิดการใหญ่ ว่าจะสร้างองค์ใหญ่และใช้ทองสัมฤทธิ์จากออสเตรเลีย คิดงบประมาณแล้วประมาณ ๓๐ กว่าล้าน ได้ไปกราบคุยกับท่านหลังจากงานกฐินที่วัดท่านเสร็จไป ท่านบอกว่าตอนนี้งานเร่งด่วนน่าจะเป็นเรื่องวิหารปฏิบัติธรรม เพราะงานกฐินที่ผ่านมา มีคนมาเกือบ ๑๐,๐๐๐ คน ศาลาไม่พอ แถมฝนตกด้วย ค่อนข้างลำบาก เราน่าจะสร้างพระศรีฯ ที่องค์ไม่ใหญ่มากและให้ประดิษฐานในวิหารปฏิบัติธรรมที่จะสร้างในอนาคตจะดีกว่า และจะได้ไม่เป็นการทำเกินตัวด้วย

ต่อจากนั้น เราได้มีโอกาสเดินทางไปแสวงบุญกับหลวงปู่และคณะลูกศิษย์ที่พม่า ได้พบเห็นหลายๆ วัดมีการสร้างพระพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์บ้าง ๕ พระองค์บ้าง และสร้างอย่างงดงามวิจิตรด้วยกำลังศรัทธาตั้งแต่อดีตและสืบสานมาให้คนยุคปัจจุบันได้กราบไหว้ ได้เห็นความศรัทธาของผู้คนแล้วน่าประทับใจ

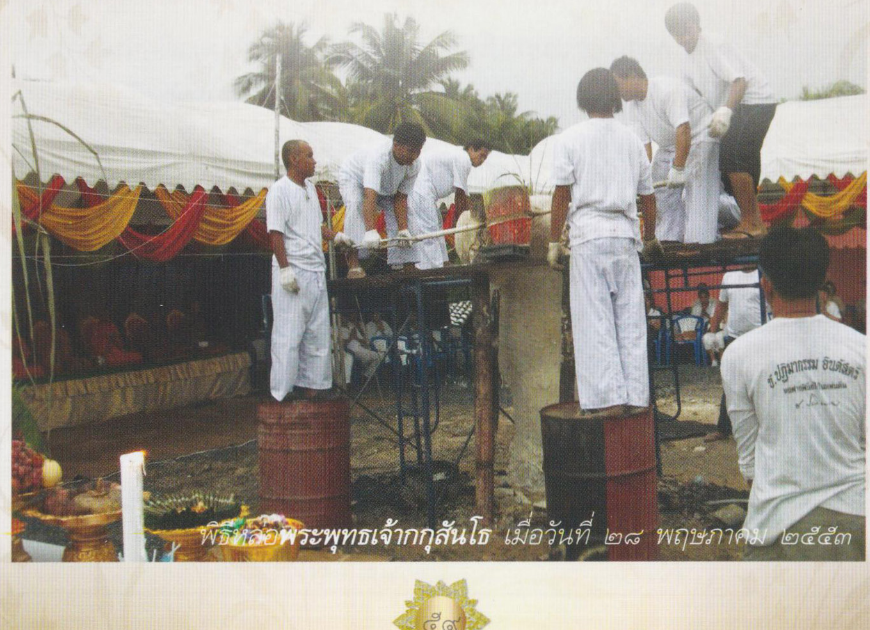

พิธีหล่อ**พระพุทธเจ้ากกุสันโธ** *เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓*

กลับมาแล้วได้พูดคุยกับหลวงปู่และเห็นพ้องต้องกันว่า เราน่าจะสร้างพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ เพื่อเป็นการสืบสานพระพุทธศาสนา และเป็นการสร้างด้วยแรงศรัทธาในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยจะนำรูปหล่อองค์พระพุทธเจ้าที่สร้างเสร็จแล้วประดิษฐานไว้ในวิหารปฏิบัติธรรมที่จะสร้างในอนาคต เพื่อให้ชาวบ้านได้มากราบไหว้บูชาและมีศาสนาพุทธเป็นที่พึ่ง ด้วยคิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่คนหมู่มาก

หลวงปู่ท่านเมตตาสอนว่า พระศรีฯ ท่านเป็นผู้มีบารมีมาก ไม่ใช่ใครจะสร้างได้ ทั้งตัวเราและผู้ร่วมสร้างจะได้ค่อยๆ สั่งสมบุญบารมี ท่านได้ให้ความเห็นว่า เราน่าจะสร้างทีละพระองค์ อีกทั้งจะได้ค่อยๆ รวบรวมปัจจัยในการสร้างด้วย เราได้มาศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์และได้ทราบตำนานแม่กาเผือก

ความโดยย่อมีอยู่ว่า ในสมัยต้นปฐมกัปมีพญากาเผือกสองผัวเมีย ทำรังอยู่ที่ต้นมะเดื่อริมฝั่งแม่น้ำคงคาอันเป็นธรรมชาติสถานรื่นรมย์ ในเวลาต่อๆ มา พระโพธิสัตว์ได้ทรงปฏิสนธิเกิดในครรภ์แม่พญากาเผือก พร้อมกันถึง ๕ พระองค์ เมื่อครบทศมาส แม่กาเผือกก็ออกไข่ ณ ที่รังต้นมะเดื่อนั้น จำนวน ๕ ฟองและคอยเฝ้าดูแลรักษาไข่ด้วยความทะนุถนอมเป็นอย่างดี

อยู่มาวันหนึ่ง พญากาเผือกออกไปหากินถิ่นแดนไกล เกิดลมพายุใหญ่พัดกระหน่ำมืดครึ้มทั่วไปหมด ทำให้หาหนทางกลับรังไม่ถูก กิ่งไม้มะเดื่อที่ทำรังอยู่ ถูกลมพายุใหญ่พัดหักล้มลงไปในแม่น้ำ แม่กาเผือกเมื่อกลับมาหาลูกไม่พบ ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ ในที่สุดก็สิ้นใจตายอย่างน่าสงสาร ไปจุติยังแดนพรหมโลกชั้นสุทธาวาส ได้พระนามว่า "ฆติกามหาพรหม" ส่วนไข่ทั้ง ๕ ถูกลมพัดตกน้ำไหลไปในสถานที่ต่างๆ

ไข่ฟองที่ ๑ แม่ไก่เก็บไปดูแลรักษา

ไข่ฟองที่ ๒ แม่นาคราชเก็บไปดูแลรักษา

ไข่ฟองที่ ๓ แม่เต่าเก็บไปดูแลรักษา

ไข่ฟองที่ ๔ แม่โคเก็บไปดูแลรักษา
ไข่ฟองที่ ๕ แม่ราชสีห์เก็บไปดูแลรักษา

ในกาลเวลาต่อมา พระโพธิสัตว์ทั้ง ๕ ก็ประสูติออกจากไข่ ปรากฏเป็นมนุษย์บุรุษรูปงามทั้ง ๕ พระองค์ และเจริญเติบโตอยู่กับแม่เลี้ยงด้วยความกตัญญู รู้จักหน้าที่ ทดแทนบุญคุณจนถึงอายุได้ ๑๒ ปี จึงอำลาแม่เลี้ยงออกบวชบำเพ็ญเนกขัมบารมี เป็นฤาษีอยู่ในป่าทั้ง ๕ พระองค์ แม่เลี้ยงทั้ง ๕ เห็นปณิธานที่มุ่งมั่นจะบำเพ็ญบารมีพระโพธิญาณ เพื่อเป็นพระพุทธเจ้าโปรดสัตว์โลกให้พ้นจากกองทุกข์ในวัฏสงสาร จึงอนุญาตด้วยความอนุโมทนา และฝากนามของแม่เลี้ยงไว้กับลูก เพื่อเป็นอนุสรณ์ตำนานไว้แก่โลกต่อไปในภาคหน้า เมื่อลูกได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าโปรดโลกแล้วตามลำดับพระนามดังต่อไปนี้

องค์ที่ ๑ มีพระนามว่า **พระกกุสันโธ** เพราะตามนามแม่เลี้ยงเป็นไก่
องค์ที่ ๒ มีพระนามว่า **พระโกนาคมโน** เพราะตามนามแม่เลี้ยงเป็นนาค
องค์ที่ ๓ มีพระนามว่า **พระกัสสโป** เพราะตามนามแม่เลี้ยงเป็นเต่า
องค์ที่ ๔ มีพระนามว่า **พระโคตโม** เพราะตามนามแม่เลี้ยงเป็นโค
องค์ที่ ๕ มีพระนามว่า **พระศรีอาริยเมตไตรโย** เพราะตามนามแม่เลี้ยงเป็นราชสีห์

พิธีหล่อพระพุทธเจ้าโกนาคมโน เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓

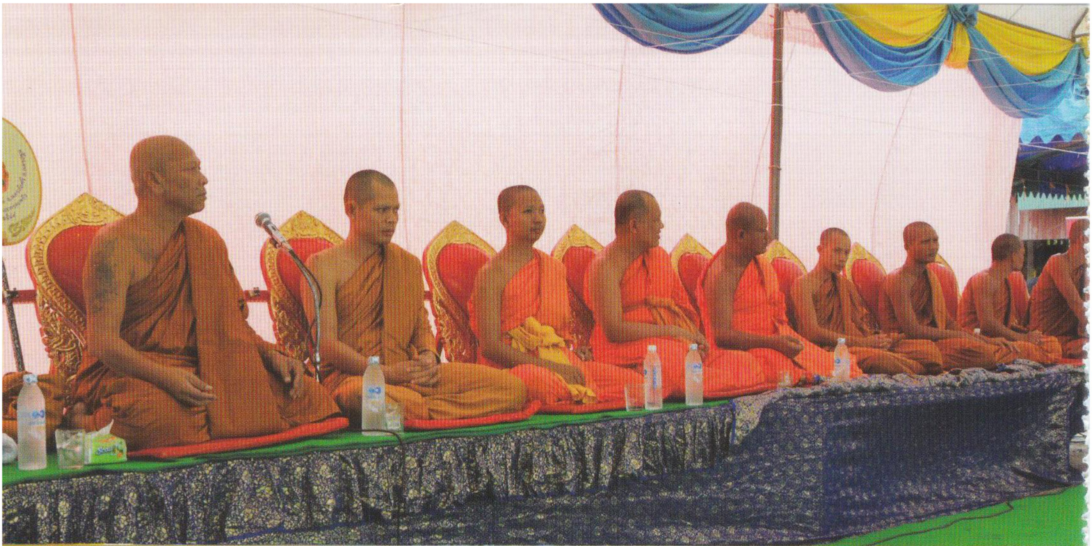

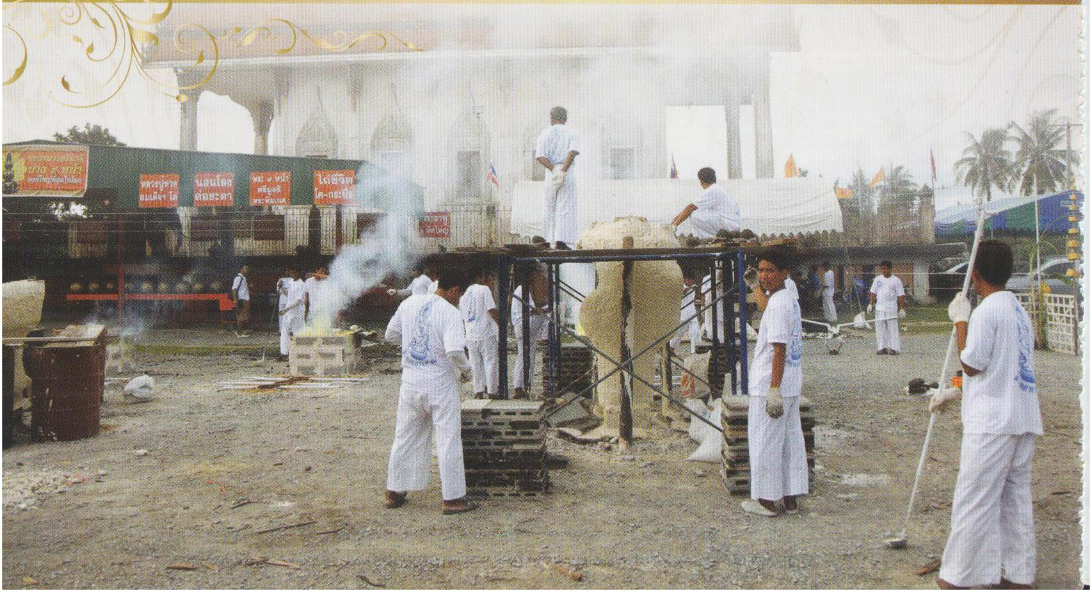

ในกัปนี้ชื่อว่า **ภัทรกัป** เป็นกัปที่เจริญที่สุดเพราะมีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลกนี้ถึง ๕ พระองค์ จึงเป็นที่มาของ คำว่า **"นโมพุทธายะ"**

นะ คือ พระกกุสันโธ
โม คือ พระโกนาคมโน
พุท คือ พระกัสสโป
ธา คือ พระโคตโม
ยะ คือ พระศรีอาริยเมตไตรโย

พระโกนาคมโน

พระโพธิสัตว์ทั้ง ๕ เมื่อออกบวชเป็นฤาษี ก็ได้บำเพ็ญเพียรพระกัมมัฏฐาน จนสำเร็จญาณอภิญญาสมาบัติ อยู่มาวันหนึ่งได้เหาะมาหาอาหารผลไม้ และบำเพ็ญเพียรธรรมที่ป่าดอยสิงกุตตระ ณ ใต้ต้นนิโครธ อันร่มเย็น ฤาษีทั้ง ๕ ได้มาพบกัน ณ ที่นี้โดยไม่ได้นัดหมาย จึงสอบถามถึงความเป็นมาของกันและกันจนรู้ว่าแต่ละองค์ก็มีแต่แม่เลี้ยง ฤาษีทั้ง ๕ จึงร่วมกันตั้งสัจจะอธิษฐานขอให้ได้พบแม่บังเกิดเกล้า

ด้วยอำนาจสัจจะอธิษฐานธรรมอันบริสุทธิ์ดังก้องไปถึงพรหมโลก ท้าวฆติกามหาพรหม ซึ่งเดิมคือแม่กาเผือก ทราบเหตุการณ์ทั้งหมดจึงจำแลงเพศเป็นรูปเดิม ขนขาวสวยงาม มาปรากฏตัวอยู่ข้างหน้าของฤาษีทั้ง ๕

เมื่อลูกฤาษีได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด ก็รู้สึกสลดสังเวชใจ และสำนึกบุญคุณอันใหญ่หลวงของแม่กาเผือก จึงน้อมนมัสการผู้เป็นแม่ กราบขอสัญลักษณ์อนุสรณ์ผู้บังเกิดเกล้าไว้บูชา ได้มาเป็นผ้าฝ้ายเป็นตีนกาสัญลักษณ์ของแม่กาเผือกให้แก่ลูกฤาษีทั้ง ๕ ไว้ใช้เป็นไส้ประทีปจุดบูชาทุกวันพระ และต่อมาได้กลายเป็นประเพณีจุดประทีปตีนกาบูชาแม่กาเผือก ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ลอยกระทง เป็นตำนานสืบไว้ตลอดกาลนาน

ฤๅษีโพธิสัตว์ทั้ง ๕ ต่างพากันตั้งหน้าบำเพ็ญเพียรรักษาศีลธรรมภาวนามิได้ขาดจนดับขันธ์ ได้ไปจุติบนเทวโลกชั้นดุสิตพิภพ และในกาลต่อมาก็วนเวียนบำเพ็ญเพียรบารมีทุกภพชาติที่กำเนิดเกิดในสังสารวัฏนี้ จนบารมีเต็มเปี่ยมสมบูรณ์ทั้ง ๓๐ ทัศแล้วก็ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

ฆติกามหาพรหมผู้เป็นแม่ต้นกัปโลกา ก็นำเอาบริขาร คือ บาตรไตรจีวรมาถวายลูกโพธิสัตว์ทั้ง ๕ พระองค์ในชาติสุดท้ายที่จะได้เป็นพระพุทธเจ้าโปรดโลกทุกพระองค์

๑. พระกกุสันธพุทธเจ้า หลังจากได้รับพุทธพยากรณ์เป็นครั้งแรกจากพระพุทธเจ้าเมื่อสมัยเป็นพระโพธิสัตว์ หลังจากนั้น ๘ อสงไขยแสนกัปได้สร้างบารมีกับพระพุทธเจ้าอีกประมาณ ๓๗,๐๒๔ พระองค์

เป็น**ศรัทธาพุทธเจ้า** อายุขัย ๔๐,๐๐๐ พรรษา
พระสรีระสูง ๔๐ ศอก หรือ ๒๐ เมตร
บำเพ็ญทุกขกิริยาชาติสุดท้าย ๑๐ เดือน
พุทธรังสีสร้านไปไกล ๑๐ โยชน์ (๑๖๐ กิโลเมตร)

๒. พระโกนาคมโนพุทธเจ้า หลังจากได้รับพุทธพยากรณ์เป็นครั้งแรกจากพระพุทธเจ้า เมื่อสมัยเป็นพระโพธิสัตว์หลังจากนั้น ๘ อสงไขยแสนกัป

ได้สร้างบารมีกับพระพุทธเจ้าอีกประมาณ ๓๗,๐๒๔ พระองค์

เป็น**ศรัทธาพุทธเจ้า** อายุขัย ๓๐,๐๐๐ พรรษา
พระสรีระสูง ๓๐ ศอก หรือ ๑๕ เมตร
บำเพ็ญทุกขกิริยาชาติสุดท้าย ๑ เดือน
พุทธรังสีสร้านไปไกลตามแต่พระประสงค์

๓. **พระกัสสปพุทธเจ้า** หลังจากได้รับพุทธพยากรณ์เป็นครั้งแรกจากพระพุทธเจ้า เมื่อสมัยเป็นพระโพธิสัตว์หลังจากนั้น ๘ อสงไขยแสนกัป
ได้สร้างบารมีกับพระพุทธเจ้าอีกประมาณ ๓๗,๐๒๔ พระองค์
เป็น**ศรัทธาพุทธเจ้า** อายุขัย ๒๐,๐๐๐ พรรษา
พระสรีระสูง ๒๐ ศอก หรือ ๑๐ เมตร
บำเพ็ญทุกขกิริยาชาติสุดท้าย ๗ วัน
พุทธรังสีสร้านไปไกลตามแต่พระประสงค์

๔. **พระศากยมุนีโคดมพุทธเจ้า** หลังจากได้รับพุทธพยากรณ์เป็นครั้งแรกจากพระพุทธเจ้า เมื่อสมัยเป็นพระโพธิสัตว์หลังจากนั้น ๔ อสงไขยแสนกัป
ได้สร้างบารมีกับพระพุทธเจ้าอีก ๒๔ พระองค์ ซึ่งน้อยมาก
เป็น**ปัญญาพุทธเจ้า** อายุขัย ๘๐ พรรษา
พระสรีระสูง ๔ ศอก หรือ ๒ เมตร
บำเพ็ญทุกขกิริยาชาติสุดท้าย ๖ ปี
พุทธรังสีสร้านไปข้างละ ๑ วา เป็นปกติ

๕. **พระศรีอริยเมตไตรย์พุทธเจ้า** หลังจากได้รับพุทธพยากรณ์เป็นครั้งแรกจากพระพุทธเจ้า เมื่อสมัยเป็นพระโพธิสัตว์หลังจากนั้น ๑๖ อสงไขยแสนมหากัป
ได้สร้างบารมีกับพระพุทธเจ้าอีกประมาณ ๔๗๗,๐๒๙ พระองค์
เป็น**วิริยะพุทธเจ้า** อายุขัย ๘๐,๐๐๐ พรรษา
พระสรีระสูง ๘๐ ศอก หรือ ๔๐ เมตร
บำเพ็ญทุกขกิริยาชาติสุดท้าย ๗ วัน
พุทธรังสีสร้านไปไกล ยังกำหนดไม่ได้

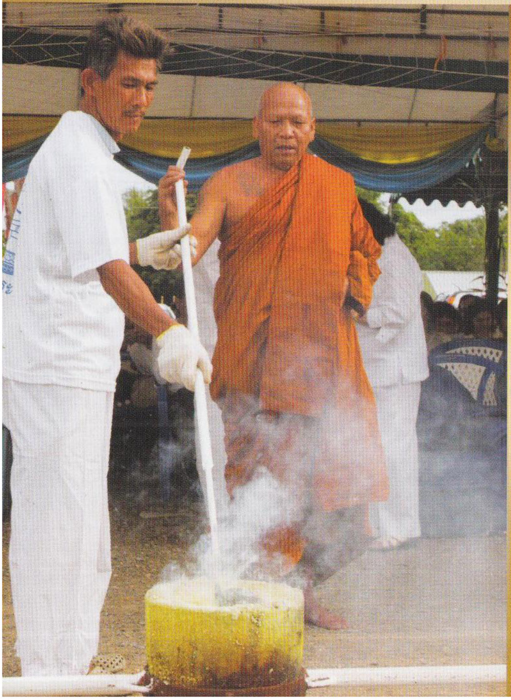

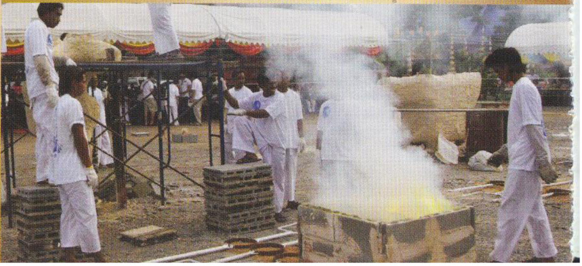

เรารู้เลยว่าการสร้างพระพุทธเจ้าที่จะรวบรวมความศรัทธาของผู้คนให้สมกับพระเกียรติของท่าน ไม่ใช่แค่มีเงินก็สร้างได้ แต่ต้องมีจิตที่ถึงพร้อม เราเองก็ไม่ควรที่จะนิ่งนอนใจ แต่ควรจะต้องปฏิบัติจิตของตัวเราเองด้วย นอกจากนี้ยังต้องอาศัยบุญบารมีของหลวงปู่และของผู้ร่วมสร้างทุกๆ ท่าน งานนี้จึงจะสำเร็จไปได้

หลังจากนั้น ก็มีลูกศิษย์หลวงปู่กรุณาแนะนำโรงหล่อของช่างจิว ที่นครปฐม เนื่องจากเคยทำงานให้ที่วัดอยู่แล้ว โดยช่างจิวได้มาพูดคุยเรื่องแบบกับเราและหลวงปู่ ด้วยความเมตตาของหลวงปู่ที่โปรดแนะนำพวกเรา ทำให้มีความเห็นร่วมกันว่า เราจะสร้างพระพุทธเจ้าปางจักรพรรดิ์ประทับนั่งห้อยพระบาท ทรงเครื่องกษัตริย์ประทับบนบัลลังก์ เพราะไม่ค่อยมีคนสร้าง อีกทั้งควรสร้างให้ดูย้อนยุคเพื่อให้เหมาะกับยุคสมัยของท่าน หลังจากออกแบบและมีการแก้ไขแบบจนพอใจแล้ว ช่างจิวได้ประเมินราคาอยู่ที่องค์ละ ๖๐๐,๐๐๐ บาท โดยสร้างจากทองสัมฤทธิ์ทั้งหมด โดยยังไม่รวมค่าสีและค่าทองที่ใช้ตกแต่งอีกประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งหมดองค์ละ ๗๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนองค์พระศรีฯ ยังไม่ได้ออกแบบ จึงยังประเมินราคาที่แน่นอนยังไม่ได้

พระพุทธเจ้ากกุสันโธ ได้ทำพิธีหล่อไปแล้วเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓

พระพุทธเจ้าโกนาคมโน ได้ทำพิธีหล่อไปแล้วเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓

พระพุทธเจ้ากัสสโป วางแผนจะทำพิธีหล่อภายในปีนี้

พระพุทธเจ้าโคตมะ และพระศรีฯ วางแผนจะทำพิธีหล่อภายในต้นปีหน้า

ท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณครูบาอาจารย์หลวงปู่ต้นบุญ ผู้เป็นผู้ให้แนวคิด สอนสั่ง ให้คำชี้แนะ และคอยให้กำลังใจแก่ลูกๆ ทั้งหลาย เพื่อสำเร็จในกิจที่ตนยังไม่ทำให้ล่วง และขอร่วมอนุโมทนาบุญกับทุกๆ ท่านที่ได้มีส่วนร่วมในการสร้างพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์

ด้วยเดชแห่งบุญ ด้วยเดชแห่งกุศลทั้งหลายที่พวกท่านได้มีศรัทธาในการร่วมสร้าง ด้วยพระพุทธานุภาพขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ที่มาตรัสรู้แล้วในโลก ด้วยเดชแห่งอานุภาพของพระมหาปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ด้วยเดชานุภาพของพระมหาโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลายทั้งปวง ด้วยเดชบุญญาบารมีของพระอริยสาวก พระอริยสาวิกาทั้งหลายทั้งปวง

ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และด้วยบุญกุศลที่ทุกท่านได้สั่งสมไว้ จงเป็นพลวปัจจัยให้ท่านทั้งหลายได้หลุดพ้นจากห้วงแห่งทุกข์ จงพบพระสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีดวงตาเห็นธรรม สำเร็จซึ่งมรรคผลนิพพาน ตามเหตุปัจจัยอันสมควร ด้วยเดชแห่งบุญ ด้วยเดชแห่งกุศลนี้เทอญ

ปริญญา นิยมศิลป์
ประธานฝ่ายฆราวาส

ผู้ที่ประสงค์จะร่วมทำบุญ
สามารถติดต่อได้ที่คุณปริญญา ๐๘-๐๒๓๑-๔๐๐๐
หรือคุณเจษฎ ๐๘-๑๗๓๑-๗๐๖๖
Email : pniyomsilpa@yahoo.com หรือ
โอนเงินเข้าบัญชีที่เปิดสำหรับสร้างพระโดยเฉพาะ
ที่ธนาคารไทยพาณิชย์ A/C
๔๐๑-๙-๔๓๐๖๖-๐ สาขาเทสโก้ สุขาภิบาล ๑
ชื่อบัญชี ปริญญา นิยมศิลป์

พระสีวลี

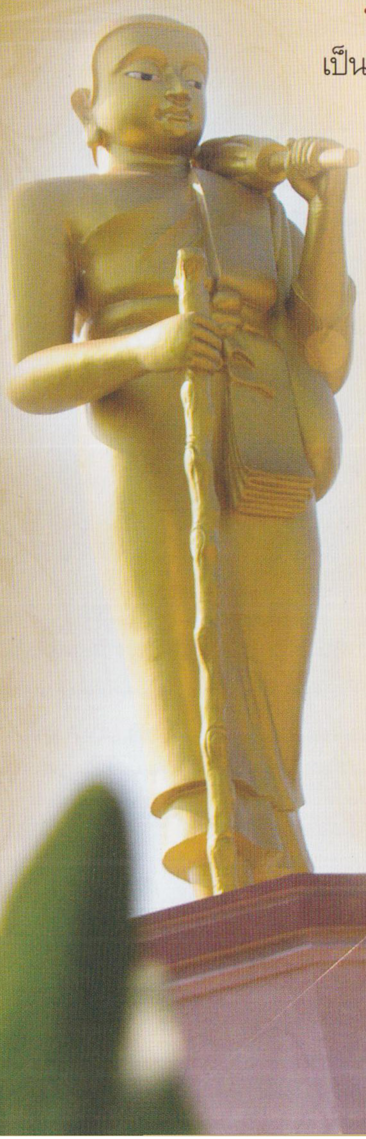

พระสีวลี เป็นบุตรของพระนางสุปปวาสา ซึ่งเป็นพระราชธิดาของพระเจ้ากรุงโกลิยะ ซึ่งพระนางทรงพระครรภ์นานถึง ๗ ปี ๗ วัน พระสีวลีเป็นพระมหาสาวกที่มีความอัศจรรย์เป็นที่ประจักษ์แก่หมู่ชนทั้งหลาย นับตั้งแต่พระสีวลีเพิ่งประสูติเพียง ๗ วัน พระสีวลีก็ได้สนทนากับพระสารีบุตรเถระเรื่องการเสวยทุกข์อยู่ในครรภ์นาน และได้บรรพชาเป็นสามเณร

ในบรรดาพระสาวก พระสีวลีสำเร็จมรรคผลได้รวดเร็วมากพระองค์หนึ่ง ครั้นเมื่อบวชเป็นสามเณร พระสีวลีได้บรรลุ "โสดาปัตติผล" ในเวลาที่จรดมีดโกนลงเพื่อปลงผมครั้งแรกเสร็จ และในเวลาที่จรดมีดโกนครั้งที่สอง ก็ได้สำเร็จบรรลุ "สกิทาคามีผล" และบรรลุ "อนาคามีผล" เวลาที่จรดมีดโกนลงในครั้งที่สาม สุดท้ายบรรลุ "อรหันตผล" ในเวลาที่ปลงผมเสร็จ ด้วยอำนาจบารมีของท่านที่สั่งสมมา ลาภสักการะเหล่านี้ได้เผื่อแผ่ไปยังพระสงฆ์

สาวกท่านอื่นๆ ด้วย แม้พระพุทธเจ้าเมื่อทรงพาหมู่ภิกษุสงฆ์เสด็จทางไกลกันดาร ถ้ามีพระสีวลีร่วมเดินทางไปด้วยความขาดแคลนอาหาร และที่พักอาศัยในระหว่างทางก็จะไม่เกิดขึ้นแก่หมู่ภิกษุสงฆ์เลย ดังนั้นพระสีวลีจึงเป็นพระมหาสาวกอีกรูปหนึ่ง ที่มีความสำคัญยิ่งในพระพุทธศาสนา โดยสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสยกย่องพระสีวลีให้เป็นเอกทัคคะด้าน "มีลาภมาก"

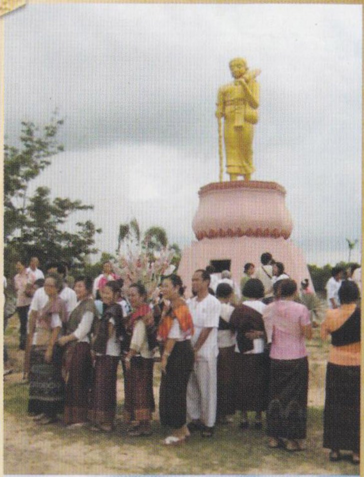

หลวงปู่ต้นบุญได้ดำริให้สร้างพระสีวลี โดยมอบหมายให้พันตำรวจโท อำนาจ แก้วน่าน เป็นประธานดำเนินงานจัดสร้าง ขนาดสูง ๙.๕๐ เมตร และได้ทำพิธีหล่อ ในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วยพลังศรัทธาของศิษยานุศิษย์และชาวบ้านโพนตูมทั้งหลายได้ช่วยกันเทปูน หิน ทราย อย่างสมัครสามัคคีกัน เป็นภาพที่น่าประทับใจยิ่งนัก

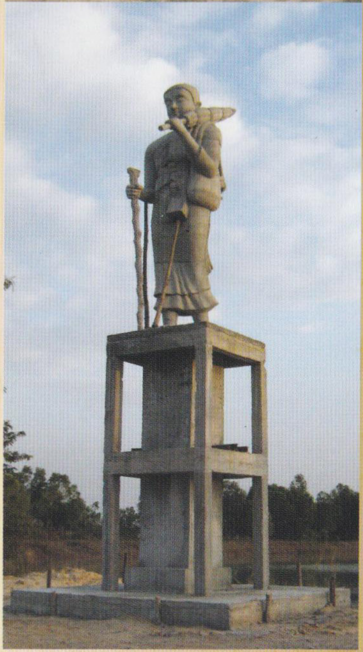

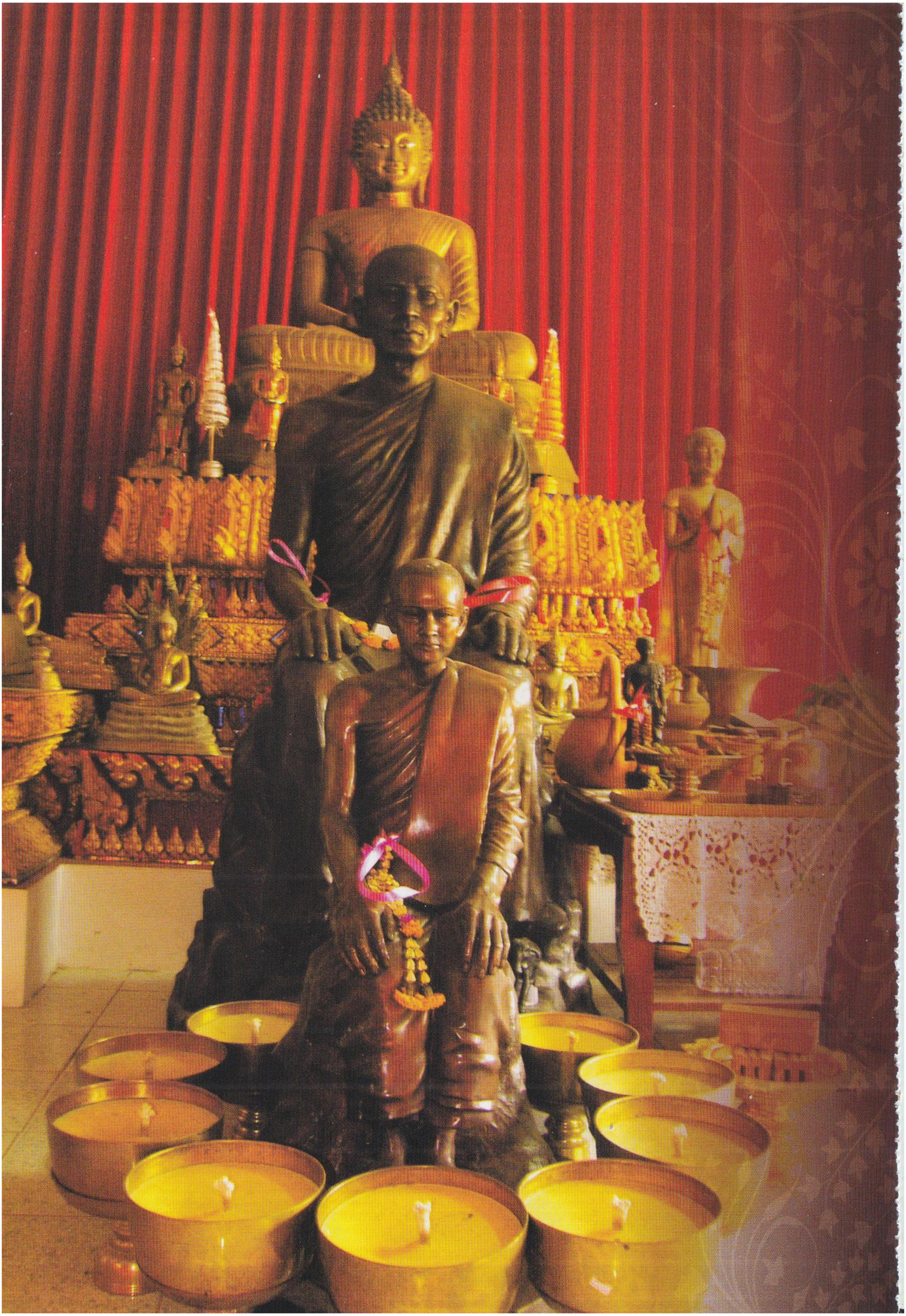

หลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดร

บรรดาศิษยานุศิษย์ที่มีจิตศรัทธาในหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดร ได้ดำเนินการสร้างรูปหล่อหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดร ลักษณะนั่งบนตอไม้ เนื้อทองเหลือง สูงประมาณ ๑ เมตร ๗๐ เซ็นติเมตร โดยทำพิธีหล่อในวันวิสาขบูชา ตรงกับวันศุกร์ที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ได้ทำพิธีพุทธาภิเสก ในวันเสาร์ที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๒

และคณะเจ้าภาพ ซึ่งนำโดยคุณชิตนวัฒน์ ธวัชชัยนันท์ และคุณกุลกนิษฐ์ คุณาธิกรกิจ ได้ทำพิธีถวายรูปหล่อหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดรให้กับทางวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ในวันอาสาฬหบูชา ตรงกับวันอังคารที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๒

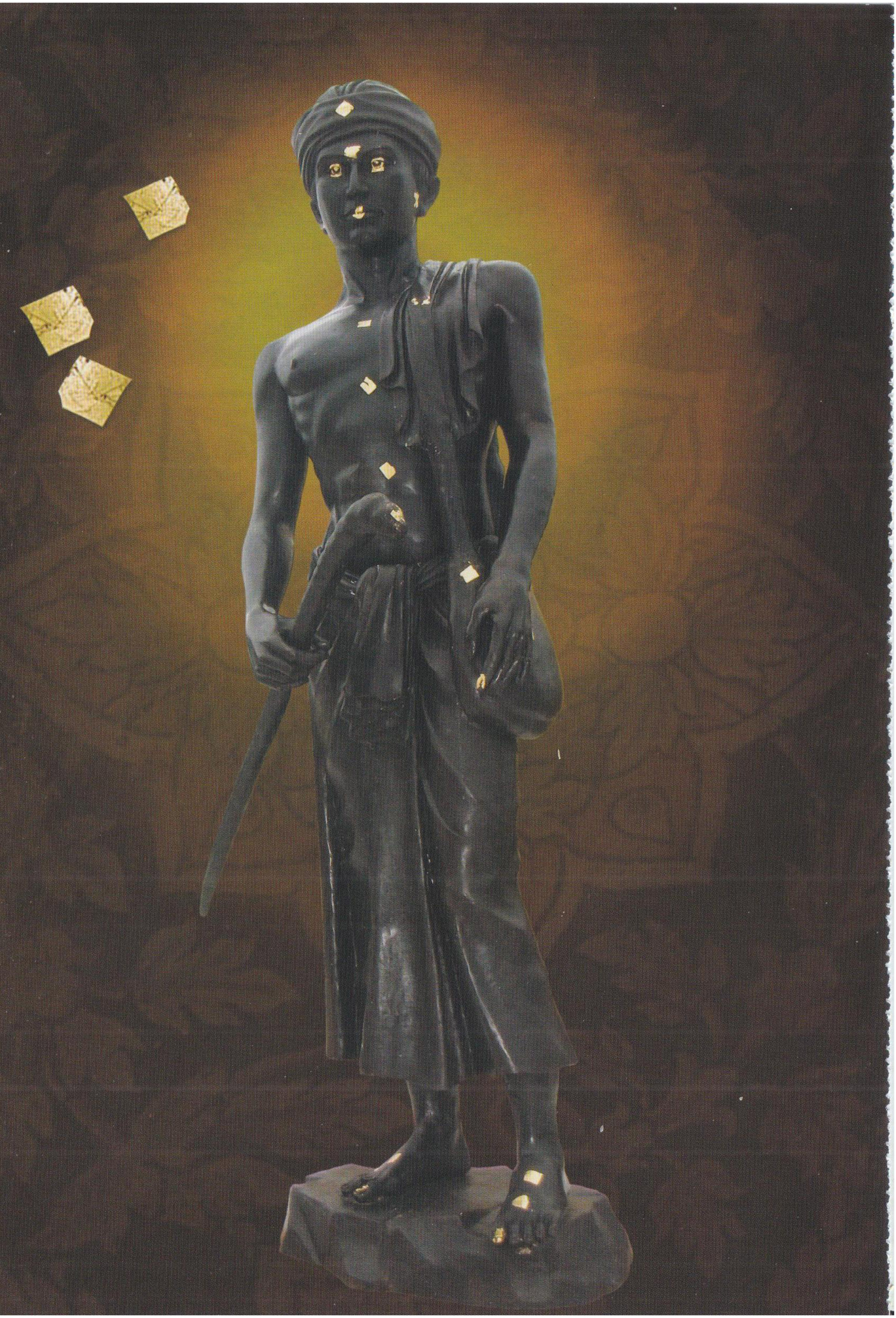

หลวงปู่สิงขร

หลวงปู่สิงขร เป็นพระอรหันต์ผู้บรรลุอภิญญาสมาบัติขั้นสูง ท่านเป็นร่างที่นิรมานกายมาจากท้าวมหาพรหมชินะปัญชะระ ผู้เป็นเจ้าสวรรค์ชั้นพรหมโลกทั้ง ๑๖ ชั้น

ท่านรับหน้าที่เป็นผู้ดูแลเหล่าพระสงฆ์ทั้งมวล เปรียบเช่นองค์พระมหากษัตริย์ และพระสังฆราชแห่งพระสงฆ์ทั้งหลาย และท่านได้คอยดูแลช่วยเหลือพระศาสนา โดยท่านเมตตาอบรมสั่งสอนชี้แนะในสิ่งต่างๆ ให้กับหมู่สงฆ์ทั้งหลายและพุทธบริษัททั้งสี่

หลวงปู่สิงขรได้รับมอบหมายหน้าที่นี้จากพระศรีอริยเมตไตรย์ ซึ่งตามปกติพระองค์จะทรงกระทำหน้าที่เหล่านี้ แต่เมื่อท่านเสด็จไปทรงงานอื่นๆ หรือทรงออกมาสร้างพระบารมี พระองค์จึงมอบหมายงานต่างๆ ให้หลวงปู่สิงขร

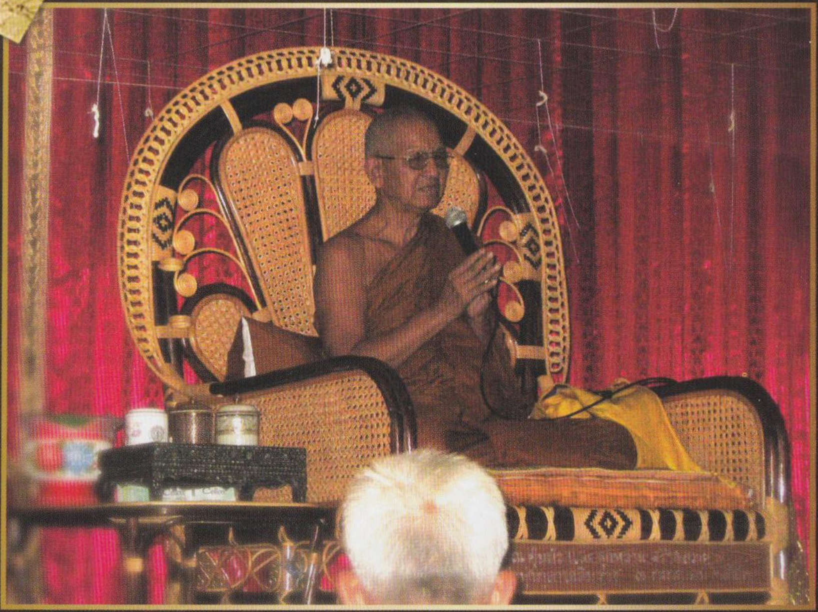

หลวงปู่สิงขรได้ให้ความเคารพนับถือหลวงปู่ใหญ่หรือหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดรเป็นอย่างมาก และท่านยังได้รับใช้ช่วยงานหลวงปู่ใหญ่บ้างในบางโอกาส

นอกจากนี้ หลวงปู่สิงขรยังได้อบรมสั่งสอนสรรพวิชาต่างๆ ให้กับหลวงปู่สาธุเจ้าต้นบุญ ท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่เมตตามากจึงทำให้หลวงปู่สาธุเจ้าต้นบุญศรัทธาและเคารพรักนับถือหลวงปู่สิงขรอย่างสูงประดุจพ่อ ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการสร้างรูปหล่อองค์หลวงปู่สิงขรสูง ๓ เมตรขึ้น โดยทำพิธีเททองเหลืองหล่อในวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ และได้มีพิธีพุทธาภิเสกเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เวลา ๒๐.๐๐ น. ณ วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด โดยท่านเจ้าคุณพระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ) เป็นองค์ประธาน

องค์เทวนาคราช "นาคพันธ์ปริวัตร"

หากเอ่ยถึงพญานาค ท่านทั้งหลายต้องเคยได้ยินว่าพญานาคนั้นเกี่ยวข้องกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลายครั้งด้วยกัน ดั่งที่มีบันทึกไว้ในตำนานที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนามากมาย ครั้นเมื่อหลวงปู่ต้นบุญได้รับมอบหมายมาพัฒนาวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช หลวงปู่ต้นบุญได้นิมิตเห็นพญานาคขึ้นมาจากสระน้ำ เพื่อมากราบพระพุทธเจ้า ดังนั้นท่านจึงมีแนวคิดในการดำเนินการจัดสร้าง และให้ออกแบบพญานาคที่มีพระนามว่า "นาคพันธ์ปริวัตร" มีลักษณะเป็นเทวนาคราช คือภาคที่แปลงกายเป็นเทพบุตรที่มีสรีระเป็นนาคราช

องค์ท้าวนาคพันธ์ปริวัตร เป็นพญานาคในวรรณะนาคราช ผู้ครองนครหริหราลัย (ภพอีกภพที่ซ้อนอยู่ที่ทุ่งกุลาฯ) โดยองค์นาคพันธ์กำเนิดจากฤทธิ์แห่งพระหริหระ (ปางรวมแห่งพระศิวะและพระนารายณ์) มีกายเป็นสีทองดำดั่งทองโบราณ มีหงอนเป็นสีทอง มีเขี้ยวเป็นเพชร จุติมาทำหน้าที่ในพระพุทธศาสนาที่จักต้องพิทักษ์ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งทุ่งกุลา และรักษาผลบุญของผู้แสวงธรรม

ด้วยภาระหน้าที่นี้ องค์นาคพันธ์จึงเป็นเทวนาคราช แห่งหอเทพกษัตริย์นาคา องค์เดียวที่มิได้พำนักอยู่ภายในหอเทพกษัตริย์นาคา (สถานที่ประดิษฐานรักษาสังขารของพระโพธิสัตว์ภูริทัตตนาคราช) ชาติภพแห่งองค์นาคพันธ์นั้น เคยกำเนิดเป็นพระภิกษุในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า และได้บำเพ็ญบารมีมาเพื่อจักไปจุติเป็นอีก ๑ ในพระอสีติมหาสาวกแห่งพระศรีอริยเมตไตรย์

ดังนั้น คณะลูกศิษย์จึงทำการออกแบบและเตรียมการจัดสร้างโดยการหล่อองค์ "นาคพันธ์ปริวัตร" ด้วยทองเหลืองสัมฤทธิ์ ขนาดความสูง ๒.๙๗ ความยาว ๓.๑๗ เมตร โดยจะประดิษฐานที่สระน้ำ หน้าสมเด็จองค์ปฐม และพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ (ปูน)

กำหนดการเททองหล่อในช่วงกึ่งคืนวันเพ็ญ เพื่อให้เป็นไปตามพิธีกรรมแห่งแสงจันทร์ตามคติโบราณ ตรงกับวันที่เสาร์ที่ ๒๐ เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๓ โดยพิธีจะเริ่มหลัง ๑๘.๐๐ น. เป็นต้นไป

ความสำคัญของสภาวะ
ใช่เป็นสิ่งที่เรายึดติดมากเกินไปหรือไม่
ระหว่าง สภาวะ และวิถี
ความแตกต่างขึ้นอยู่กับขั้นตอน
เมื่อมุ่งเน้นวิถี ความยึดมั่นก่อเกิด
เมื่อมุ่งเน้นสภาวะ ความยึดติดก่อเกิด
ไร้สภาวะ ไร้วิถี สติก่อเกิด
ไม่ว่าอยู่ในสถานการใด พึงมี **สติ**

สร้างศรัทธา

สร้างศาสนสถาน

การที่พุทธบริษัทมีจิตศรัทธาไปวัดเพื่อปฏิบัติธรรม ฝึกสมาธิ วิปัสสนา หรือร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของวัด จำเป็นต้องได้รับความสะดวกสบายพอประมาณเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่ตั้งใจไปวัด พระสงฆ์ที่เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ เช่นหลวงปู่ต้นบุญ นอกจากจะปลูกฝังธรรมะ และสร้างศรัทธาในจิตใจของศิษยานุศิษย์ ชาวบ้านโพนตูม และพุทธศาสนิกชนทั้งหลายแล้ว ยังมีความเป็นพระนักพัฒนาที่ต้องสร้างศาสนสถานเพื่อรองรับให้ผู้มาวัดได้ร่วมกิจกรรมของวัดอย่างสะดวกกายสบายใจ และเปิดโอกาสให้สามารถร่วมเสริมสร้างบุญบารมีในการบริจาคทานเพื่อทำนุบำรุงสถานที่และพระพุทธศาสนาร่วมด้วย

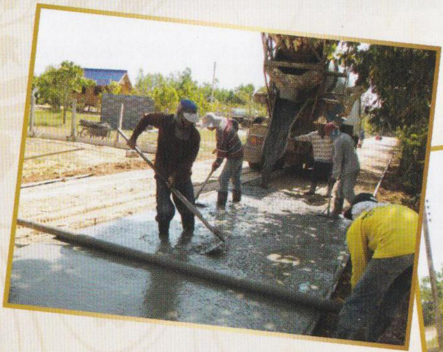

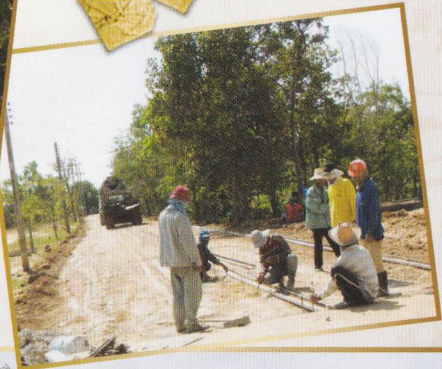

การสร้างถนน และลานจอดรถ

ทุกท่านที่เคยมาวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ ย่อมตระหนักดีว่า ปัจจุบันนี้ (ปี ๒๕๕๓) สภาพถนนภายในวัดดีกว่าเดิมมาก จากถนนดินแดงที่เป็นหลุมเป็นบ่อมากมาย กลายเป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก (บางเส้นทาง) แต่ด้วยอาณาบริเวณของวัดกว้างขวางมาก ปัจจัยที่ได้รับจากการทอดผ้าป่ามาแล้วนั้น จึงยังไม่เพียงพอในการปรับเปลี่ยนสภาพถนนทั้งหมดภายในวัดได้ หากท่านใดมีความประสงค์จะบริจาคเงินสมทบทุนในการสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กภายในวัด สามารถติดต่อได้ที่ **พระธีระพงษ์ ธีรปัญโญ (ครูบาอ๊อด)** หมายเลข **๐๘-๔๓๓๑-๒๕๗๑** อานิสงส์แห่งการร่วมบุญนี้ จะช่วยให้การสัญจรสดวก จะเกิดอานิสงส์ในการเดินทางธรรมสู่มรรค ผล นิพพาน อย่างไม่ติดขัด

ทีมก่อสร้างระบบจำหน่ายไฟฟ้า
81-4216

ระบบไฟฟ้า

เนื่องด้วยวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชตั้งอยู่ห่างจากชุมชนเป็นระยะทาง ๓ กิโลเมตร ระบบไฟฟ้าเดิมที่เดินมายังวัดเป็นระบบไฟฟ้า ๑ เฟส ๒ สาย และเป็นไฟปลายสายกระแสไฟฟ้าจึงไม่เพียงพอสำหรับงานก่อสร้างศาสนสถาน และใช้แสงสว่างในงานปฏิบัติธรรมที่ทางวัดได้จัดขึ้น

ทางวัดจึงได้ดำเนินการยื่นเรื่องขอขยายเขตไฟฟ้าเปลี่ยนระบบไฟฟ้าเข้าวัดเป็นระบบ ๓ เฟส ๔ สาย โดยได้รับความอนุเคราะห์จาก **การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อำเภอเกษตรวิสัย** ได้เข้ามาดำเนินการกำหนดเขตไฟฟ้าเป็นระยะทางรวม ๓ กิโลเมตร ปักเสาไฟฟ้าแรงสูงเพิ่มอีก ๑๑ ต้น สิ้นสุดการดำเนินการบริเวณหน้าประตูวัดด้านทิศใต้

ทางวัดได้รับความอนุเคราะห์ร่วมบุญจากทาง **บริษัท ควินตัส อุตสาหกรรม จำกัด** เป็นเจ้าภาพถวายระบบสายไฟฟ้าหลักใต้ดินเข้าวัด เป็นระยะทาง ๕๕๐ เมตร ต่อจากนั้นทางวัดได้ว่าจ้างผู้รับเหมาในการเดินสายไฟฟ้าภายในวัด โดยดำเนินการปักเสาแรงต่ำเพิ่มเติมอีก ๓๒ ต้น พร้อมสายแรงต่ำ โคมส่องแสงสว่างถนน พร้อมตู้ควบคุมไฟฟ้า ๓ ตู้

ระบบสายไฟฟ้าใต้ดิน

ปัจจุบันทางวัดได้ดำเนินการโครงการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ช่วยลดปัญหาไฟตก กระแสไฟไม่พอในการก่อสร้าง ในการจัดงานอบรมและปฏิบัติธรรมต่างๆ สามารถยืดอายุการใช้งานของอุปกรณ์ไฟฟ้าภายในวัดได้เป็นอย่างดี แต่การดำเนินการโครงการนี้ยังขาดปัจจัยบางส่วน ผู้ที่มีจิตศรัทธาสามารถร่วมบริจาคสมทบทุนสร้างระบบไฟฟ้าได้ โดยติดต่อ **พระธีระพงษ์ ธีรปัญโญ (ครูบาอ๊อด)** หมายเลข **๐๘-๔๓๓๑-๒๕๗๑**

อานิสงส์แห่งการร่วมบุญนี้ จะช่วยให้การดำเนินชีวิตมีแสงสว่างส่องนำทาง ไม่ว่าจะประสบปัญหาใดๆ ก็จะเกิดปัญญาสามารถหาทางแก้ไขปัญหานั้นๆ และมีปัญญาธรรมสูงขึ้น เบิกทางสู่ทิพยเนตร

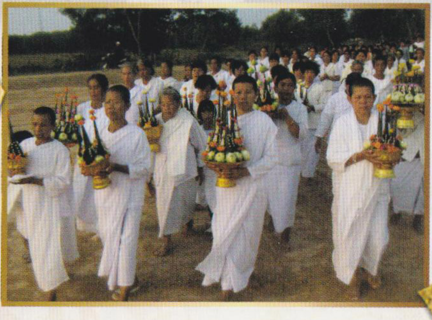

กำแพงอาณาเขตพำนักของแม่ชี

เดิมเขตพำนักของแม่ชีนั้นไม่ได้สร้างกำแพงกำหนดอาณาเขตชัดเจน ทำให้เกิดความผิดพลาดโดยไม่เจตนาของบุคคลที่เข้าไปรบกวนการปฏิบัติของแม่ชี หลวงปู่ต้นบุญจึงได้ดำริให้สร้างกำแพงกั้นอาณาเขตพำนักของแม่ชีให้เป็นสัดส่วน แต่ด้วยยังขาดปัจจัย จึงทำให้การสร้างกำแพงนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ยังไม่ได้ฉาบปูน ทาสี

หอฉันภัตตาหาร

หอฉันภัตตาหารเรือนไม้หลังเดิมสำหรับพระภิกษุนั้น มีขนาดไม่เพียงพอที่จะรองรับพระภิกษุสามเณรทั้งหมด ที่มาร่วมศาสนกิจและงานพิธีต่างๆ ของวัด เช่น งานมุฑิตาจิต งานกฐิน งานพุทธาภิเสก เป็นต้น ดังนั้นหลวงปู่ต้นบุญ จึงดำริให้สร้างหอฉันภัตตาหารหลังใหม่ เป็นคอนกรีต เพื่อให้ใช้ประโยชน์ได้นานมั่นคงถาวร ขนาดกว้าง ๑๙ เมตร ยาว ๒๕ เมตร ภายในปูพื้นกระเบื้องทั้งหมด แลดูงดงามเป็นสัดส่วนเรียบร้อย

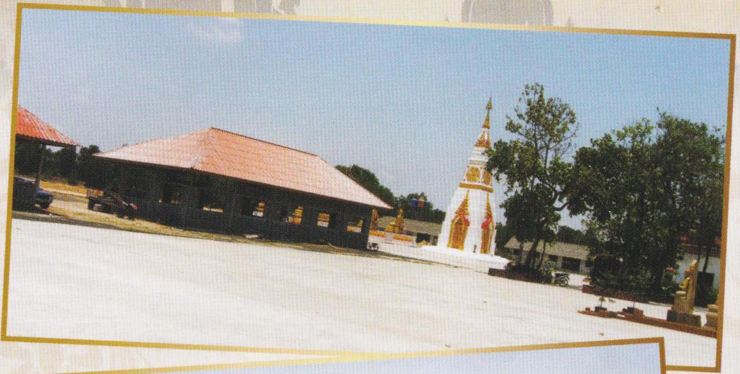

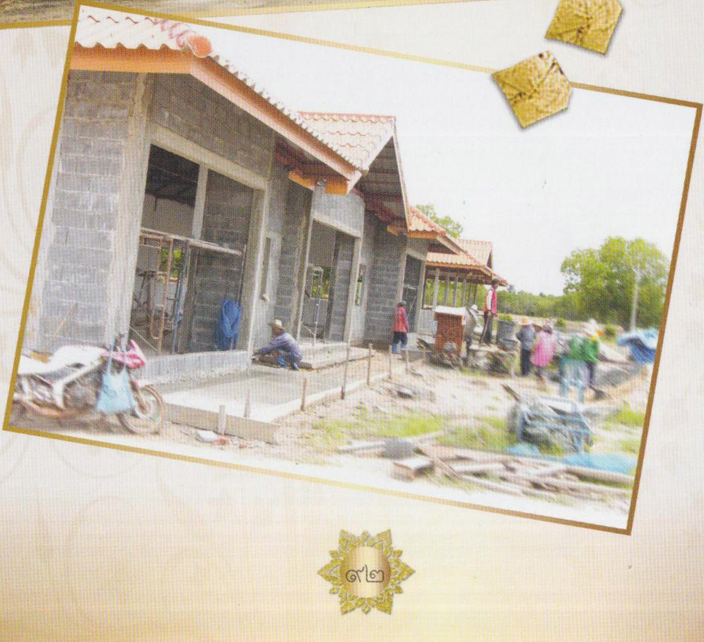

อาคารสำนักงาน

อาคารสำนักงานของวัด มีความสำคัญในการดำเนินงานกิจการต่างๆ ของวัด และในการต้อนรับญาติโยมที่มาติดต่อสอบถามข้อมูลรายละเอียด หรือบริจาคเงินทำบุญต่างๆ ของวัด เพื่อความสะดวกในการทำงานที่ขยายเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

ทางวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช โดยหลวงปู่ต้นบุญ จึงดำริให้สร้างอาคารสำนักงานดังกล่าว ๒ อาคาร แต่ละอาคารมีขนาดกว้างประมาณ ๘ เมตร ยาวประมาณ ๑๙ เมตร ซึ่งยังขาดปัจจัยอยู่เป็นจำนวนมาก

ศาลารับรองพระเถรานุเถระ

ในโอกาสที่วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชมีงานศาสนกิจ หรืองานพิธีต่างๆ เช่น งานมุฑิตาจิต งานกฐิน งานพุทธาภิเสก และงานอบรมคุณธรรมจริยธรรมสำหรับเยาวชน เป็นต้น ก็จะมีการนิมนต์พระเถรานุเถระมาร่วมงานต่างๆ ดังกล่าว แต่ด้วยทางวัดฯ ไม่มีสถานที่อันเหมาะสมเพียงพอสำหรับการรับรองพระเถรานุเถระ

หลวงปู่ต้นบุญจึงดำริให้สร้างศาลารับรองพระเถรานุเถระหลังใหม่ขึ้น เป็นศาลาไม้ทั้งหลัง ขนาดกว้าง ๖ เมตร ยาว ๑๒ เมตร เพื่อที่จะรองรับพระเถรานุเถระ

ถ้าหากพุทธศาสนิกชนท่านใด มีความประสงค์จะบริจาคเงินสมทบทุนสร้างกำแพงอาณาเขตที่พำนักของแม่ชี อาคารสำนักงาน หอฉันภัตตาหาร และศาลารับรองพระเถรานุเถระ สามารถติดต่อได้ที่ **พระธีระพงษ์ ธีรปัญโญ (ครูบาอ๊อด)** หมายเลข **๐๘-๔๓๓๑-๒๕๗๑**

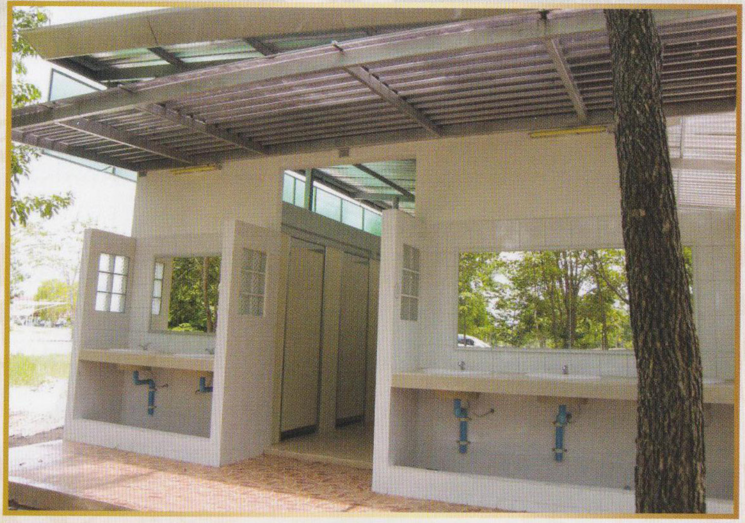

ห้องสุขาสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม

ด้วยวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชมีอาณาเขตกว้างขวาง หลวงปู่ต้นบุญจึงดำริสร้างห้องน้ำห้องสุขาในหลายบริเวณของวัด เพื่ออำนวยความสะดวกสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม และนักเรียนที่มารับการอบรมในโครงการอบรมคุณธรรมและจริยธรรมเป็นประจำทุกเดือน

ล่าสุด **คณะศิษยานุศิษย์** ได้ถวายปัจจัยเพื่อสร้างห้องสุขาแบบมาตรฐาน ทำให้เกิดการสร้างห้องสุขาขึ้นใหม่ บริเวณใกล้ลานจอดรถพื้นคอนกรีตเสริมเหล็ก ระหว่างพระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล และพระสีวลี เป็นจำนวน ๑๗ ห้อง สำหรับหญิง ๑๐ ห้อง ชาย ๖ ห้อง และมีห้องสุขาสำหรับผู้พิการอีก ๑ ห้อง

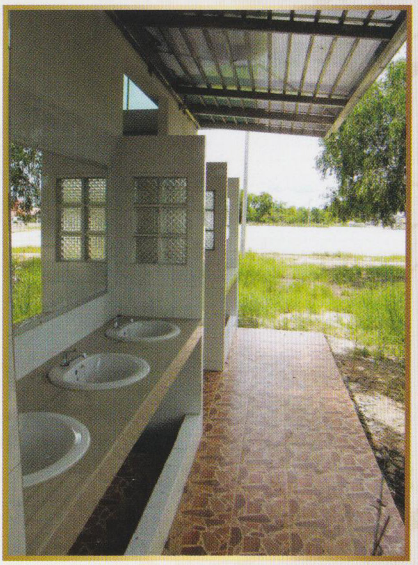

เปลี่ยนแปลงชีวิต

ปรับจิตสู่ธรรม

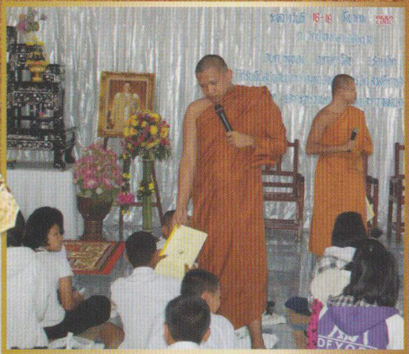

ด้วยความเมตตา และความห่วงใยของหลวงปู่ต้นบุญที่มีต่อเด็กและเยาวชน ทั้งทางด้านการศึกษา ปัญหายาเสพติด และปัญหาต่างๆ โดยไม่ต้องการให้เยาวชนเหล่านั้นสร้างปัญหาให้กับครอบครัวและสังคม ท่านจึงจัดให้มีการอบรมเด็กและเยาวชนจากโรงเรียนต่างๆ เป็นการอบรมคุณธรรมและจริยธรรม ให้มีทัศนคติที่ดีและศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา เข้าใจในพระธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มีความรัก ความกตัญญูต่อบิดามารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณ โดยนำธรรมะไปใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นแนวทางที่ดีในการปรับเปลี่ยนชีวิต จากพฤติกรรมที่ไม่ดี การหลงผิดในสิ่งเสพติด มาเป็นลูกที่ดี ศิษย์ที่ดี เพื่อนที่ดี พลเมืองดี

นอกจากมีการอบรมเยาวชนแล้ว ยังมีการอบรมแนะนำผู้ใหญ่ และครู-อาจารย์ ผู้ควบคุมเยาวชนเหล่านั้น เพื่อให้เข้าใจเยาวชน และตระหนักของการเป็นครูที่ดี ผู้ให้ความรู้ในด้านการศึกษา และการดำเนินชีวิตโดยใช้หลักธรรม ถือว่าเป็นปรับจิตใจให้เข้าสู่เส้นทางแห่งธรรม เปรียบเสมือนเป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิต และปรับจิตสู่ธรรม

โรงเรียนในเขตตำบลดงครั่งใหญ่

รายนามสถาบัน / หน่วยงานที่เข้ารับการอบรม (ทั้งในและนอกสถานที่)
โดยวิทยากรจากศูนย์พัฒนาคุณธรรมวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๑ - พ.ศ. ๒๕๕๓ (๓ ปี)

ที่	วัน/เดือน/ปี	ชื่อสถาบัน/หน่วยงาน	ประเภท หรือระดับชั้นของผู้เข้าอบรม	จำนวนผู้เข้ารับการอบรม
๑	๒๒-๒๕ ม.ค.๕๑	โรงเรียนในเขต ตำบลดงครั่งใหญ่	นักเรียน ม.๑-๓	๑๓๐
๒	๑๒-๑๔ ก.พ.๕๑	อำเภอเกษตรวิสัย ฯลฯ	เยาวชน	๑๔๐
๓	๑๕-๑๗ ม.ค.๕๒	โรงเรียนบ้านเขวาตะคลอง	นักเรียน ม.๑-๓	๑๕๐
๔	๑๘-๒๐ ม.ค.๕๒	โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์	นักเรียน ม.๕	๒๐๐

องค์การบริหารส่วนตำบลเกษตรวิสัย

โรงเรียนทุ่งหลวงพลับพลาไชย

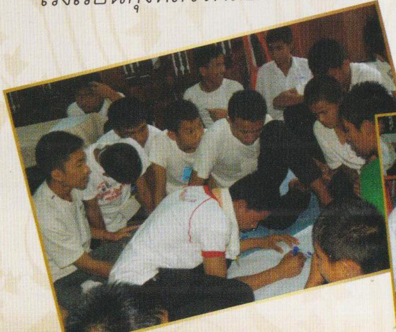

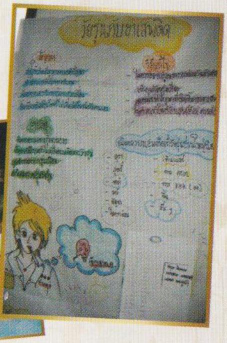

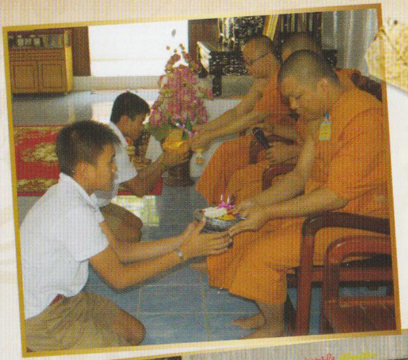

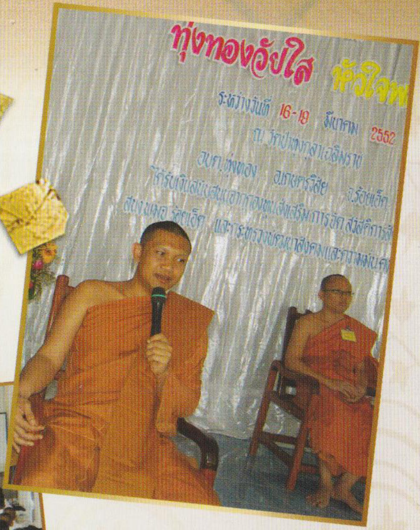

องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งทอง

ที่	วัน/เดือน/ปี	ชื่อสถาบัน/หน่วยงาน	ประเภท หรือระดับชั้นของผู้เข้าอบรม	จำนวนผู้เข้ารับการอบรม
๑	๑๖-๑๙ มี.ค.๕๒	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งทอง	เยาวชน	๑๐๐
๕	๒๗-๒๙ พ.ค.๕๒	องค์การบริหารส่วนตำบลเกษตรวิสัย	เยาวชน ม.๕ ร.ร.จันทรฯ	๑๕๐
๖	๘-๙ พ.ค. ๕๒	โรงเรียนทิพย์นวด อ.เกษตรวิสัย	นร. ม.๑-๓	๒๐๐
๘	๒๒-๒๔ ก.ค. ๕๒	โรงเรียนโพนทองวิทยา อ.ชุมพลบุรี	นร. ม.๑	๑๓๔
๙	๓๐-๓๑ ก.ค. ๕๒	โรงเรียนทุ่งหลวงพลับพลาไชย อ.สุวรรณภูมิ	นร.ม.๑-๖	๒๕๐
๑๐	๒๐-๒๑ ส.ค. ๕๒	วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช	ผู้ปฏิบัติธรรม	๓๐๐

โรงเรียนชุมพลวิทยาสรรค์

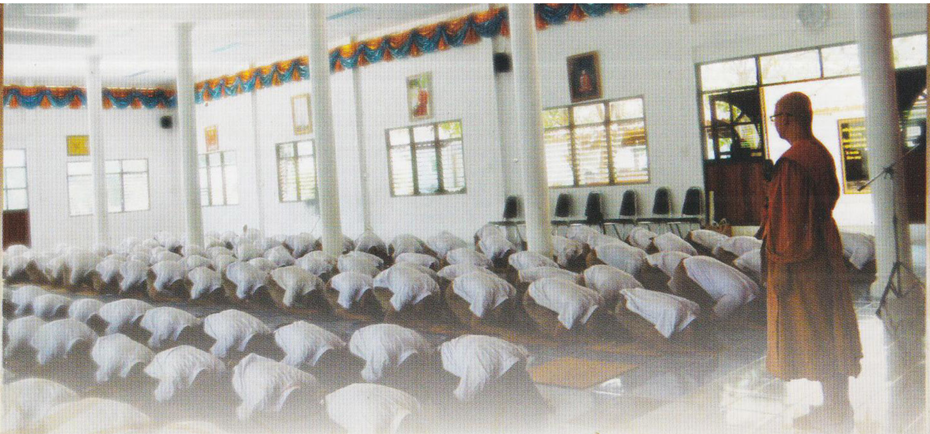

พ.ศ. ๒๕๕๓

ที่	วัน/เดือน/ปี	ชื่อสถาบัน/หน่วยงาน	ประเภท หรือระดับชั้นของผู้เข้าอบรม	จำนวนผู้เข้ารับการอบรม
๑	๑๑-๑๓ ก.พ. ๕๓	โรงเรียนลำพลับพลาวิทยาคาร อ.ชุมพลบุรี	นร. ม.๑ - ม.๖	๑๕๐
๒	๒๔-๒๖ มี.ค. ๕๓	โรงเรียนวัดธาตุ, บ้านหนองแวง บ้านป่ายาง อ.เกษตรวิสัย	นร. ป.๔ - ป.๖	๑๒๐
๓	๒๘-๓๐ พ.ค. ๕๓	โรงเรียนชุมพลวิทยาสรรค์ อ.ชุมพลบุรี	นร. ม.๔	๒๑๐
๔	๑๖-๑๘ มิ.ย. ๕๓	โรงเรียนลำพลับพลาวิทยาคาร อ.ชุมพลบุรี	นร. ม.๑ - ม.๖	๑๕๐

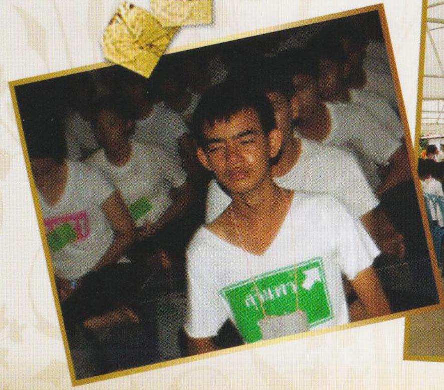

สถานีวิทยุ
กองทัพพิทักษ์ธรรม

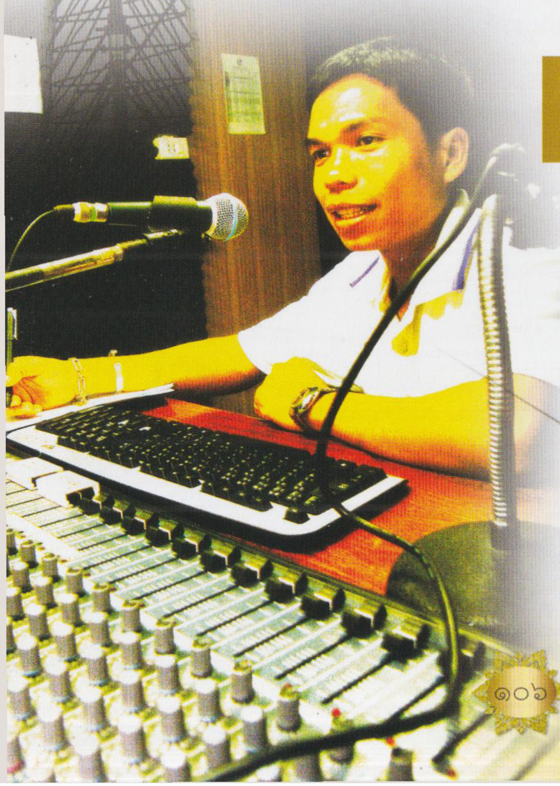

สถานีวิทยุกระจายเสียง
F.M ๑๐๓.๕๐ MHz .

ในยุคสมัยที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วเช่นปัจจุบัน รายการทางวิทยุกระจายเสียงนับเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารายการทางโทรทัศน์ สามารถส่งข่าวสารความรู้ไปสู่ประชาชนได้รวดเร็วและกว้างไกลแม้อยู่กลางท้องทุ่ง

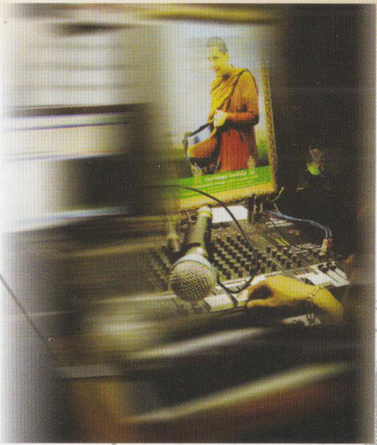

ในปีพ.ศ. ๒๕๕๐ สำนักงานวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราชได้ติดตั้งเครื่องส่งเสาอากาศวิทยุขนาดกำลังส่ง ๘๐๐ วัตต์ เสาสูง ๖๐ เมตร เครื่องส่งเล็กขนาด ๓๐๐ วัตต์ และก่อสร้างอาคารสถานีวิทยุ ๑ หลัง ในบริเวณวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช บ.โพนตูม ต.ทุ่งทอง อ.เกษตรวิสัย จ.ร้อยเอ็ด ในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ สถานีวิทยุคลื่นกองทัพพิทักษ์ธรรมเปิดดำเนินงานในระบบกระจายเสียง FM ๑๐๓.๕๐ MHz คลื่นกองทัพพิทักษ์ธรรม ภายใต้การดูแลของสำนักงานวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช มี **นายคมกริช วะนาพรม** เป็นหัวหน้าสถานีวิทยุทำการเผยแพร่ข่าวสารเรื่องราวที่มีเนื้อหาสาระเป็นกลางและความบันเทิงควบคู่กับการเผยแพร่ธรรมะ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีของท้องถิ่น รวมทั้งประชาสัมพันธ์กิจกรรมการบำเพ็ญกุศล การฝึกปฏิบัติธรรม การพัฒนาศาสนสถานของวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

การดำเนินรายการ

สถานีวิทยุกระจายเสียง F.M ๑๐๓.๕ MHz. คลื่นกองทัพพิทักษ์ธรรมออกอากาศทุกวันระหว่างเวลา 04.00-22.00 น. มีรายการหลักคือ รายการธรรมะ ข่าวสารบ้านเมือง สอดแทรกสาระเรื่องราวและความบันเทิงท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีรายการหลากหลายอื่นๆ อาทิ **รายการข่าวเด่นประจำสัปดาห์** เป็นรายการใหม่ของสถานีวิทยุฯ ออกอากาศทุกวันเสาร์และอาทิตย์ ดำเนินรายการโดย**นายคมกริช วะนาพรม** หัวหน้าสถานีวิทยุ และ**นายเมฆ เมืองลาญ** รูปแบบเป็นการเล่าข่าวที่น่าเชื่อถือและเป็นกลาง รายการ

นี้ทางสถานีวิทยุได้รับความร่วมมือจากนักข่าวท้องถิ่นทุ่งกุลาที่มีสถานีเป็นสื่อกลางในชื่อ **“ศูนย์ข่าวทุ่งกุลานิวส์”** ที่เข้าถึงประชาชนได้อย่างรวดเร็ว มีวัตถุประสงค์แจ้งข่าวของชุมชน เช่น ข่าวงานวัด งานบุญประเพณี และกิจกรรมในเขตชุมชนต่างๆ เป็นต้น ทางสถานียินดีรับข่าวจากภาครัฐ และเอกชน ตลอดจนประชาสัมพันธ์จังหวัด เพื่อให้บริการส่งข้อมูลข่าวสารไปยังประชาชนกลุ่มเป้าหมาย หน่วยงานใดประสงค์จะใช้บริการ สามารถติดต่อสอบถามทางสถานีวิทยุ ได้ที่ โทร. ๐๘-๗๙๐๖-๓๗๘๙

รายการนิทานธรรมชาดกสอนใจ เป็นรายการสำหรับเด็ก กลุ่มเป้าหมายอายุ ๑๐-๑๕ ปี โดยทางสถานีฯ ได้จัดเผยแพร่นิทานที่สอดแทรกสาระและคติเตือนใจ ให้แง่คิดถึงคุณงามความดี ด้วยเล็งเห็นว่านิทานเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กมีจินตนาการและความเพลิดเพลิน รายการนี้ออกอากาศในช่วงวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ เวลา ๐๖.๐๐ น.-๐๗.๐๐ น.

รายการมรดกอีสาน เป็นทางเลือกในการรับฟังรายการวัฒนธรรมอีสานทางสถานีวิทยุ เช่น รายการเสียงลำกลอน ที่มีรูปแบบเป็นหมอลำกลอนที่เป็นการแสดงพื้นบ้านมีเสียงแคนประกอบ คำร้องเป็นภาษาอีสาน ให้แง่คิดในการทำความดี ออกอากาศทุกวันเวลา ๐๗.๓๐-๐๘.๐๐ น. ส่วนรายการเทศน์แหล่อีสาน ก็เป็นการเทศน์ละครธรรมหรือนิทานเชิงอนุรักษ์วัฒนธรรม เช่น กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่ ลีลาวดี บุญนำกรรมแต่ง เป็นต้น ให้แง่คิดคติชีวิตการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่อายุ ๓๐-๘๐ ปี รายการนี้ออกอากาศทุกวันเวลา ๑๘.๐๐ น.-๑๙.๐๐ น.

รายการประชาสัมพันธ์ถ่ายทอดสด ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงคลื่นกองทัพพิทักษ์ธรรม F.M ๑๐๓.๕๐ MHz. ได้จัดทำรายการ

ถ่ายทอดสดบรรยายบรรยากาศในงานกิจกรรมของวัด เช่น ในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ สำนักงานวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช จัดงานเททองหล่อพระควัมปติและพระอุปคุต เพื่อเป็นการสืบสานงานพระพุทธศาสนาและถวายเป็นพุทธบูชา งานในครั้งนี้มีคณะเจ้าภาพผู้มีจิตศรัทธาจากกรุงเทพมหานคร และผู้แสวงบุญมาปฏิบัติธรรมจากชุมชนใกล้และไกลจากหลายอำเภอมาร่วมพิธี เช่น อำเภอเกษตรวิสัย อำเภอพยัคฆ์ภูมิ อำเภอประทุมรัตน์ อำเภอชุมพลบุรี และอำเภอใกล้เคียงเป็นจำนวนมาก ต่างก็มีความปลื้มปิติเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา จิตใจเปี่ยมไปด้วยความยินดีในบุญบารมีของ**หลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ** เจ้าอาวาสวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมนั้นได้นุ่งขาวห่มขาว มีดอกไม้ธูปเทียนมากราบไหว้พระพุทธศิริราชนาคพันธุ์ปริวัตร หรือหลวงพ่อทันใจพระประธานที่น่าเลื่อมใสศรัทธาแห่งวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

ผู้ได้มาร่วมบุญกับวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารจากการประชาสัมพันธ์ทางคลื่นวิทยุกองทัพพิทักษ์ธรรม F.M ๑๐๓.๕๐ MHz. แม้ผู้ที่ไม่ได้มาร่วมงานก็สามารถรับฟังและอนุโมทนาบุญอยู่ทางบ้านและรับทราบความเคลื่อนไหวแต่ละขั้นตอนในกำหนดการพิธีต่างๆ เริ่มตั้งแต่พิธีอ่านโองการบวงสรวงพระควัมปติและพระอุปคุต อัญเชิญเทพเทวดาสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาอำนวยอวยพรให้เกิดศิริมงคลในพิธี

การทำงานในครั้งนี้ ได้รับความร่วมมือจากสำนักงานวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช และนักจัดรายการคลื่นกองทัพพิทักษ์ธรรม F.M ๑๐๓.๕ MHz. ทางสถานีขออนุโมทนากับคณะเจ้าภาพ และผู้ที่มาปฏิบัติธรรม ในงานเททองหล่อพระพระควัมปติและพระอุปคุตในครั้งนี้ด้วย สาธุ สาธุ

อาการสัมพันธ์กับความไม่รู้

สืบต่อตามกัน รักษาความคุ้นเคยกับวิถีที่หยาบกระด้าง

ถูกทับถมด้วยความท้อแท้

สิ้นหวัง ขลาดเขลา และหวาดกลัว

ไม่ว่าจะฝึกอะไรย่อมไม่บังเกิดผล

นักปฏิบัติมุ่งเน้นสภาวะของภาวะปล่อยวาง

ไม่ยึดติดกับผลได้ ผลเสีย

ปราศจากอาการที่ยึดติดกับตัวตน

เมื่อนั้นจิตยกระดับสู่ความละเอียด

ปราศจากธุลีไร้ซึ่งการกระทำ

อะไรคือความท้อแท้ อะไรคือความสิ้นหวัง

ขลาดเขลา และหวาดกลัว

ไม่มีลักษณะเช่นนี้ คือ **ฌาณ**

ที่สุดของฌาณ คือ **ว่างเปล่า**

ที่สุดของว่างเปล่า คือ **สุญญตา**

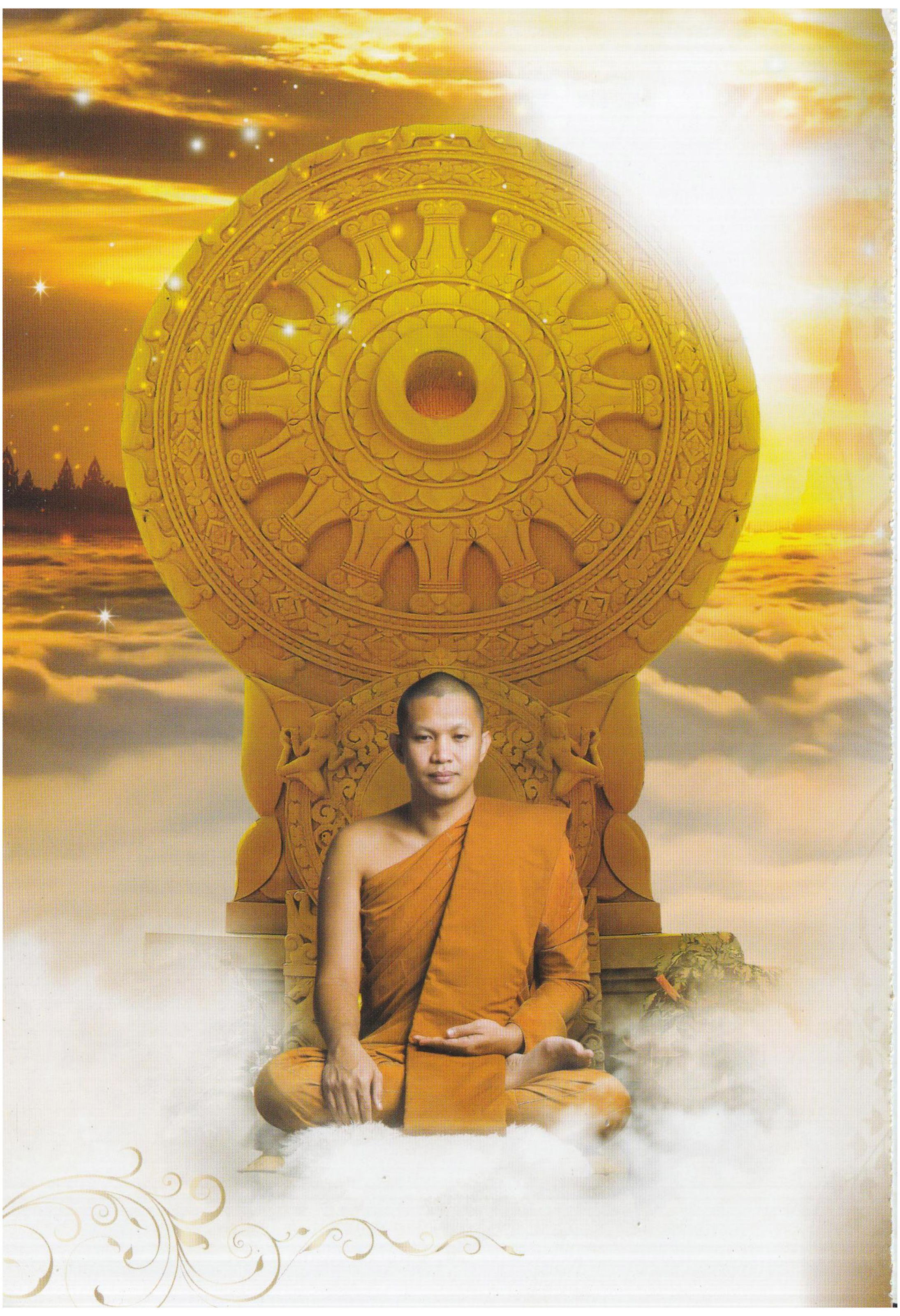

สัจธรรม

นำวิถี สู่แดนธรรม

คำสอน หรือการแสดงธรรมของ**หลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ** เป็นที่ประทับใจของศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย เพราะท่านสามารถแสดงธรรมได้ชัดเจน เข้าใจได้ง่าย ทำให้ผู้ฟังซาบซึ้ง เกิดดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ด้วยยังมีลูกศิษย์จำนวนมากที่อาจยังไม่มีโอกาสได้สดับฟังพระธรรมอันสูงส่งของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่หลวงปู่ต้นบุญฯ ได้นำมาอรรถาธิบายไว้ในปี พ.ศ.๒๕๔๕ คณะผู้จัดพิมพ์จึงได้คัดเลือกพระธรรมเทศนาที่หลวงปู่ได้แสดงไว้ในปีนั้นมาพิมพ์เผยแพร่ และหวังว่าทุกท่านจะได้นำสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเป็นวิถีนำในการก้าวสู่แดนธรรม เพื่อถึงซึ่งพระนิพพาน

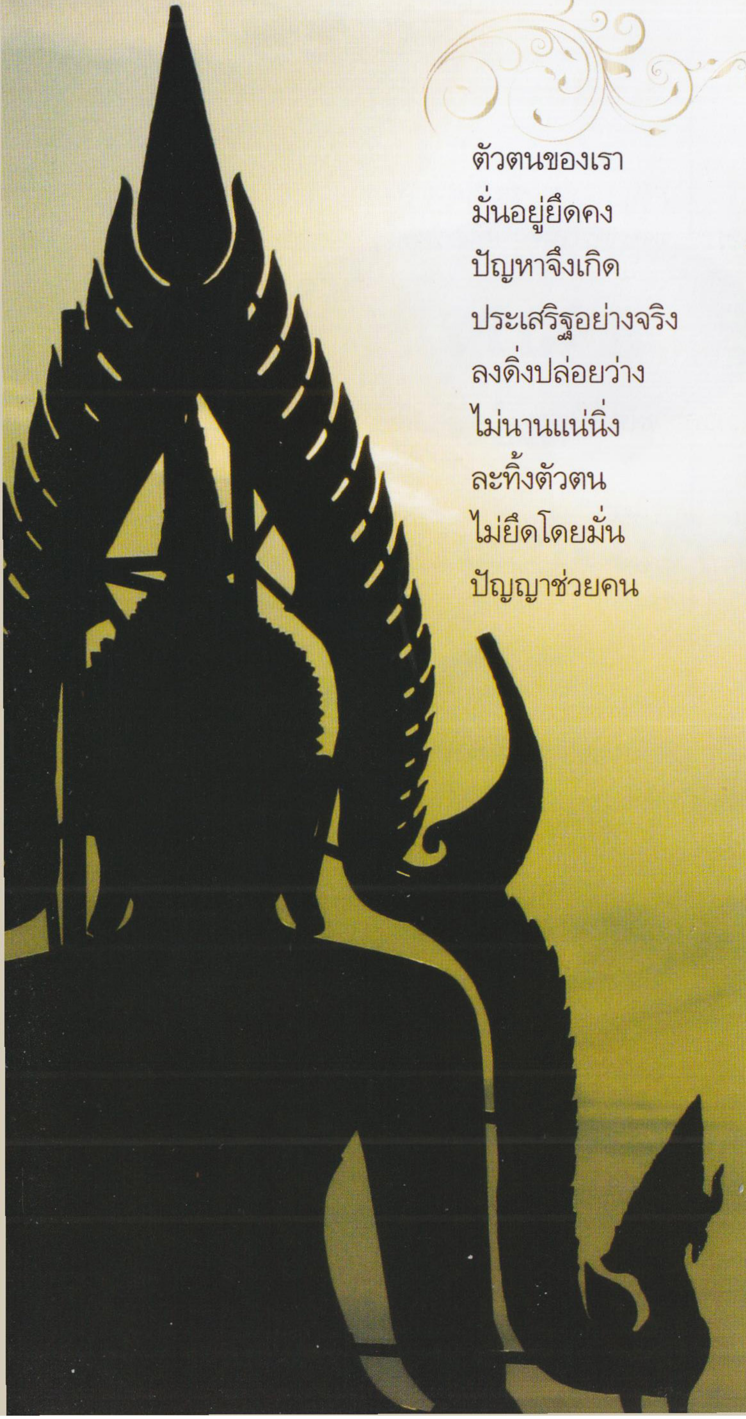

ตัวตนของเรา เป็นเราตัวตน
มั่นอยู่ยึดคง ดำรงสัญญา
ปัญหาจึงเกิด โดยไม่ล้ำเลิศ
ประเสริฐอย่างจริง ต้องเอาน้ำนิ่ง
ลงดิ่งปล่อยว่าง เป็นทางนิพพาน
ไม่นานแน่นิ่ง ต้องทำโดยยิ่ง
ละทิ้งตัวตน ตัวมึงตัวมัน
ไม่ยึดโดยมั่น ธาตุขันธ์ของตน
ปัญญาช่วยคน หลุดพ้นบ่วงมาร

โยนิโสมนสิการ

เทศน์ ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรม
วัดพระธาตุศรีจำปามหารัตนาราม จ.สกลนคร
วันจันทร์ที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ ครั้ง)

"โยนิโสมนสิการํติ" โยนิโส แปลว่าความคิดอันละเอียดอ่อน ความคิดอันแยบคาย ความคิดดีที่สุดเท่าที่มนุษย์สามารถคิดได้ เรียกว่า โยนิโสมนสิการ

ณ บัดนี้ อาตมาภาพจะได้แสดงพระธรรมเทศนาตามหัวข้อที่ได้กล่าวไว้แต่ต้น พอเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติสืบต่อไป อันเป็นเครื่องประดับสติปัญญาแก่ญาติโยม เป็นเครื่องสดับรับฟังถึงแก่นสารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อันว่า **โยนิโสมนสิการ** นี้ พระพุทธเจ้ายกย่องว่าเป็นเลิศกว่าธรรมทั้งหลาย มีความเทียบเท่า **อัปปมาทะ** ซึ่งแปลว่า ความไม่ประมาท คือการตั้งอยู่ในความไม่ประมาท พระพุทธเจ้ายกโยนิโสมนสิการนี้ขึ้นเทียบเคียงกับความไม่ประมาทเลย

บุคคลมีความคิดอันละเอียดอ่อนได้ ก็แสดงว่ามีปัญญา มีความดำริเป็นหนึ่ง มีจิตชอบ ชอบด้วยอะไร ชอบด้วยกายภาวนา ศีลภาวนา จิตต

ภาวนา ทั้ง ๓ อย่างนี้มีความเกี่ยวข้องเกี่ยวเนื่องกับโยนิโสมนสิการ

ทำไมจึงมีความเกี่ยวเนื่องกัน **กายภาวนา** คือ การภาวนาด้วยกาย คือ การรักษาระเบียบของกายให้เรียบร้อย การรักษาระเบียบของกาย ไม่กระทำเกินขอบเขตของกาย ไม่ก้าวล่วงจากความประพฤติอันประกอบอยู่ในกาย ตี ฆ่าอย่างนี้ ก้าวล่วงแล้ว กายที่ไม่ได้ฝึกหัด ไม่ได้ปฏิบัติถูกวิธี กายนี้ไม่ใช่กายภาวนา

กายภาวนา ก็คือ ความเห็นนั้นเอง รู้จักรักษาระเบียบแบบแผน คือ วางกายอยู่ที่อันสมควร เห็นไหม เจริญพุทธมนต์ไปเมื่อตอนเย็น มงคล ๓๘ ประการ "ปฏิรูปเทสวาโส จ" ตั้งอยู่ในประเทศอันสมควร เมื่อตั้งอยู่ในประเทศอันสมควรแล้ว ตัวตนของเราไปตั้งอยู่ที่ ณ ตรงไหน ถ้าเป็นที่อันสมควร มาวัดนี่แหละที่อันสมควร มาแล้วก็ต้องสำรวมกาย สำรวมกายก็คือกายภาวนาเหมือนกัน เมื่อสำรวมก็คือว่าไม่ใช้อวัยวะในร่างกาย คือของภายนอกไปสัมผัสไปแตะต้องในสิ่งที่ต่ำกว่า อันเป็นเค้ามูลของเครื่องทำให้จิตตก คือ ความเขลา

อะไรเป็นเครื่องทำให้จิตตก สมมติ เรารักษาศีล ๘ ผู้หญิงไปจับต้องกายผู้ชาย จิตก็ตก เพราะเราคิดว่าเรามีศีลอยู่ พอจับแล้ว ศีลของเราด่างพร้อยแล้ว ไม่เต็มเปี่ยมแล้ว จิตของเราก็ตกลงไป เพราะความคิดเห็นของเราเป็นอย่างนั้น คิดเอาเอง เออเอาเอง มันก็เป็นเนื่องจากกายนี้ ตัวให้เป็นกายภาวนานี้ เมื่อทำได้ ก็คือการสำรวมอินทรีย์ มีหู ตา จมูก ลิ้น ส่วนสัมผัสในกายทั้งหมด

หู ตา จมูก ลิ้น ยังเป็นส่วนภายนอกอยู่ ถ้าบุคคลใดสำรวมได้ซึ่งส่วนภายนอกนี้ ถือว่าเป็นกายภาวนา ก็เกี่ยวเนื่องกับโยนิโสมนสิการ ความคิดอันแยบคาย ความคิดอันลึกซึ้ง ละเอียดอ่อน ผ่านการตรึกตรอง คือวิตก

วิจาร ผ่านมาหมดแล้ว จึงได้โยนิโสมนสิการ เพราะเป็นผลของความคิดของพระที่จะศึกษาในระดับสูง ฉะนั้น เราก็จะต้องมีความคิดเช่นเดียวกับโยนิโสมนสิการ

คิดอย่างไร มนุษย์เราทุกผู้ทุกคนเกิดมา ถ้าบอกให้ทำอย่างนี้ๆ เป็นเส้นตรง มนุษย์ก็คิดเป็นเส้นตรง ก็คิดไปทำไป มีคนแหกคอกไหม มี ถ้าบุคคลนั้นทำดีก็ดีไป ถ้าทำชั่วก็ชั่วไป อย่างนี้ต้องใช้โยนิโสมนสิการ เพราะอาศัยความคิดเป็นตัวหลัก ต้องคิดให้ลึกๆ ทำดี ดีไป ทำชั่ว ชั่วไป โยนิโสมนสิการ คิดอย่างไร เราเอาอะไรไปตัดสินความดี ความชั่วของคน เพราะเราก็ยังไม่ใช่ผู้วัดความดีหรือชั่ว เรายังไม่ได้เป็นผู้วัดความงามหรือไม่งาม เรายังไม่ได้เป็นผู้วัดความสูงหรือต่ำ ดำหรือขาว เราไม่ได้เป็นผู้วัด เมื่อไรที่เราตั้งใจเป็นเครื่องวัด เมื่อนั้นเราก็จะมีทิฏฐิ ทิฏฐิคือความเห็น เห็นอย่างนั้นเห็นอย่างนี้ นั้นน่ะคือทิฏฐิ เห็นว่าดีก็ยังเป็นทิฏฐิอยู่ เห็นว่าไม่ดีก็ยังเป็นทิฏฐิอยู่ ทิฏฐิตัวนั้นยังเกิดขึ้นอยู่ ส่วนโยนิโสมนสิการ คือ การใช้ปัญญาใคร่ครวญ พิจารณา

ตอนนี้เรามาฟังนิทานกันหน่อย นิทานปรมัตถธรรม อาตมาพาโยมทางกรุงเทพฯ มาทอดผ้าป่าแล้ว เมื่อวันที่ ๑๑ ที่ผ่านมา ก็พาญาติโยมไปกราบพระธาตุเชิงชุม ออกจากพระธาตุเชิงชุมแล้วมากราบพระธาตุภูเพ็ก ออกจากพระธาตุภูเพ็กก็มาถ้ำขาม ไปถ้ำขามมาก็หลายครั้ง ก็ได้ธรรมะกลับมาทุกครั้ง ไปครั้งนี้ก็ได้ธรรมะจากถ้ำขามกลับมาอีก ธรรมะนี้เกิดขึ้นจากจิต จิตของเจ้าของผู้เดียวนี้ พิจารณาผู้เดียว เห็นผู้เดียว รู้ผู้เดียว อยู่ในตัวตนเจ้าของมันขึ้นมาในจิตใจของเราเลย

ไปพระธาตุภูเพ็กก็ไม่ได้เห็นอะไร เห็นแต่ป่าแต่เขา มันเมื่อย เมื่อยตามสังขาร ขึ้นจากข้างล่างไปถึงข้างบนยอดพระธาตุ มันจะตายให้ได้ ไม่ใช่เมื่อยธรรมดา บันไดตั้ง ๔๐๐-๕๐๐ ขั้น ไม่ได้ธรรมอะไร ได้แต่โครงกระดูกเจ้าของ ตุงเร้งๆๆ ขึ้น ตุงเร้งๆๆ ลง ไม่มีอะไร ไปถ้ำขามก็ขึ้นบันไดอีก นั่งรถมาก็เมื่อยแล้ว ผู้ใดเคยไปถ้ำขามมาคงรู้แล้ว บันไดจะคดเคี้ยวเลี้ยวไปเลี้ยวมา ขึ้นไปถึงพิพิธภัณฑ์หลวงปู่เทสก์ก็นั่งพัก ไม่ได้ขึ้นไปอีก มันร้อนแดด เจ้าของก็ให้อาหารลิง เด็กน้อยมันโกหกเก่ง เอาของมาขาย ถามว่าลิงเยอะไหม เด็กน้อยบอก โอ๊ย ลิงเต็มเลย ก็เลยซื้อของที่เด็กน้อยเอามาขายขึ้นไปดู ลิงสักตัวก็ไม่เห็น เห็นแต่ขี้มันเหม็นหึ่งๆๆ ก็เลยเอาอาหารไปวางไว้ แล้วตัวเองก็มานั่งที่ม้าหินอ่อนหันหน้าออกทางป่า หันหลังให้พิพิธภัณฑ์ท่านพระอาจารย์ฝั้น

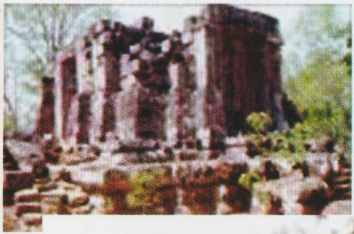

พอนั่งปุ๊บ ปล่อยสภาวะจิตออกไปก่อนสู่ภายนอก เมื่อปล่อยจิตออกไปสู่ภายนอกแล้ว ตัวเจ้าของนี่วางลง เบาสบาย ตั้งแต่ขนหัวนี่ลงมาปลายเท้า

ขนหัวลุกขึ้นมา ธรรมะก็เกิดขึ้นในใจ พออารมณ์ปล่อยวาง ตั้งจิตขึ้นมาใหม่ มันก็เกิดขึ้นมาในใจของเรา ธรรมนั้นเกิดขึ้นเลย ในหูนี่ได้ยินเลย "บุคคลผู้น้อมตัวเข้าหาธรรมชาติ ธรรมชาติย่อมอ้าแขนรับบุคคลผู้นั้นเข้าสู่ธรรมชาติ เพื่อไปค้นหาตัวตนที่แท้จริงของเขา ว่าเขาก็เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ว่าเขา ก็เป็นคนหนึ่งที่ธรรมชาติเป็นผู้สร้างขึ้นและแตกดับไปตามเหตุตามปัจจัยของธรรมชาติ" เกิดขึ้นในจิตในใจเลย ก็เลยใคร่ครวญพิจารณา

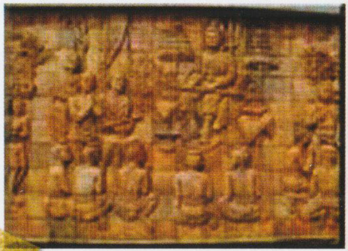

สักครู่หนึ่งได้ยินเสียงยายนั่นไม่รู้มาจากไหน อ้วนๆ ยังไม่แก่ มาพูดอะไรก็ไม่รู้ อะไรต่างๆ นานา พูดไม่หยุด ระหว่างทางลงบันได ชั่วประเดี๋ยวยายนั่นไปแล้ว ธรรมะเกิดขึ้นมาอีก "บุคคลผู้ไม่น้อมตัวเข้าหาธรรมชาติ ธรรมชาติย่อมไม่รับเอาบุคคลผู้นั้นเข้าไปสู่ความเป็นจริง บุคคลผู้นั้นไม่ปรกติ ย่อมก่นอยู่แต่สรรเสริญ ย่อมก่นอยู่แต่นินทา ยึดถือสรรเสริญ ยึดถือแต่นินทานั้นอยู่ เมื่อจิตผูกกับอย่างนี้ๆ ไว้ บุคคลนี้เมื่อตายไปแล้วจะไปอบาย" เกิดขึ้นมาเลยในใจ เจ้าของพิจารณาอยู่แต่ผู้เดียว

คราวนี้กำหนดจิตไปที่โต๊ะหินอ่อนที่นั่งอยู่ ก็ได้ธรรมะขึ้นมาอีก ว่าด้วยการพิจารณาอันละเอียดอ่อน อันนี้ยกตัวอย่างเรื่องโยนิโสมนสิการ การใช้ปัญญาในการใคร่ครวญ เมื่อตอนขึ้นมา ทางมันโค้ง บันไดมันเลี้ยวไปเลี้ยวมา เปรียบเทียบกับพระธาตุภูเพ็ก ทางขึ้นก็ขึ้นตรงๆ ซื่อๆ ไม่มีคดเคี้ยว ทางตรงขึ้นไป ขึ้นๆๆ ไปเลย ถ้ำขามก็เลี้ยวไปทางโน้นทีเลี้ยวมาทางนี้ทีจึงจะถึงแต่ไม่สูงเท่าพระธาตุภูเพ็ก จิตก็พิจารณาพระพุทธเจ้าองค์พระบรมศาสดาตรัสไว้ว่า "มรรคมีองค์ ๘ คือทางสายกลาง เครื่องเดินคือทางสายกลางของผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม" มรรคมีองค์ ๘ ก็มีปฏิบัติชอบ วาจาชอบ อะไร

ต่างๆ แต่ขึ้นมาในจิตตัวนั้นบอกว่า "ทางสายกลางที่พระศาสดาทรงบอกไว้ เช่นไรจึงชื่อว่าเป็นทางสายกลางของพระศาสดา" เจ้าของก็ตอบขึ้นมาว่า "เป็นทางที่สะดวกเป็นทางที่ง่าย" สะดวกอะไร สะดวกเหมาะแก่อัตภาพของความเป็นไปของสังขาร สบายคือความง่ายในการประพฤติปฏิบัติพรหมจรรย์ ไม่ยากและไม่ง่ายเกินไป ขึ้นชื่อว่า ทางสายกลาง สะดวกขึ้นชื่อว่าสายกลาง คือ ปฏิบัติไปโดยลำดับลำดา

อย่างครูบาอาจารย์ท่านได้เคยพูดไว้ บุคคลผู้ปรกติ ว่ายึดถือพระธรรมและวินัยเป็นเครื่องวัดจิตตัวเอง วัดความประพฤติปฏิบัติตัวเอง ว่าเป็นทางสายกลางที่พระพุทธองค์ทรงบอกไว้ บุคคลผู้ยึดถือพระธรรมและพระวินัยนั้นไว้ เหมือนกับกอดตำราก่นภูเขาทั้งลูก เพราะเชื่อว่าแน่ว่าทางสายนี้เป็นทางสายกลาง บุคคลผู้นี้เมื่อเดินทางไปข้างหน้า หันหน้าไปในทางทิศใด บุคคลผู้นี้ก็จะเข้าใจว่าทางสายนี้เป็นทางสายกลาง เมื่อเดินไปเจอภูเขาก็จะก่นภูเขาทั้งลูกเพื่อทำให้เป็นทางสายกลางนี่ละ ทางสายกลางท่านว่า ค้อนตี ตั้มๆๆ จอบขุด เสียมขุด ชะแลงงัดใส่ ตั้มๆๆๆ ทำให้เป็นทาง เพราะเชื่อแน่ว่าเมื่อเดินทางตรงไปทางนี้เป็นทางที่พระพุทธเจ้าบอก พระศาสดาบอก ทางนี้คือทางสายกลาง บุคคลอื่นผู้เดินอ้อมไป บุคคลอื่นผู้เดินข้ามไป ผิดจากหลักเกณฑ์ของพระพุทธเจ้า ไม่ขึ้นชื่อว่าทางสายกลาง บุคคลผู้ใดก็แล้วแต่ ก่นหินออก ก่นภูเขาทั้งลูกให้เป็นทางได้ บุคคลผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้าถึงทางสายกลาง สะดวกไหม สบายไหม ง่ายไหม เหมาะไหมต่อการประพฤติพรหมจรรย์

เรามาเปรียบเทียบครูบาอาจารย์เรา พระจับเงินทองเป็นอาบัติ แต่ถ้าไปอ่านดูพระวินัยของพระพุทธเจ้าแท้ๆ พระพุทธเจ้าว่าห้ามรับรูปิยะเงินทองเพื่อประโยชน์แก่ตัว คือเอาไปค้าขาย เขาถวายมาก็เอาเงินไปซื้อเลขซื้อหวย คือเอาเงินน้อยไปซื้อหาทำให้เป็นของมาก อย่างนี้ผิด ท่านห้ามรับรูปิยะ ไม่ใช่

ท่านห้ามจับ ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ที่ครูบาอาจารย์เราท่านบอกว่าห้ามรับเงิน เพราะอะไร สรุปแล้ว ไม่จับก็คือไม่รับ บางท่าน ท่านก็แค่ทำท่าซื่อๆ เฉยๆ อาตมาไม่จับเงินหรอก เอาไว้นั้นละ แต่ก็ซื้อเลขอยู่เหมือนเก่า เอาไว้นั่นละ ท่านว่า แต่ก็ยังเอาไปทำนั่นทำนี่อยู่ เอาไปซื้อเลขอยู่เหมือนเก่า แล้วก็บอกว่า ไม่จับ ทำท่าซื่อๆ นะ

เปรียบเช่นเดียวกับบุคคลผู้ก่นภูเขา เพื่อแสดงให้ผู้อื่นรู้ว่าบุคคลผู้ทำแบบนี้ เป็นทางสายกลาง ดูไว้ๆ ชี้ให้ผู้อื่น ดู ดูไว้นี่ ทำแบบนี้เป็นทางสายกลาง เป็นทางสายกลางที่ถูก บอกเขา อย่าง พระ องค์นั้น เณรองค์นี้ ท่านเดิน อ้อมภูเขาไปที่นั่น จะไปที่นี่ มันไม่ ถูก พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกไว้ อย่างนี้ ล่วงเกินพระพุทธเจ้าแล้ว อย่างเราจะไปสกลนคร สมมติว่าเดินไป ก็เดิน ไปเรื่อยๆ ไปเจอเทือกเขาภูพาน จะต้องไปขุดภูเขาให้เป็นทางก่อนค่อยไปถึง เมืองสกลนครหรือ เราไม่ตายก่อนหรือ หัวหงอกก่อนค่อยไปถึงหรืออย่างไร ถ้าเดินอ้อมไปสักหน่อย ข้ามเขาไปมันก็ถึงเมืองสกลนคร บุคคลผู้ยึดไว้ถือไว้ ยึดมั่นอยู่ถือมั่นอยู่ว่า สิ่งนี้เป็นสิ่งนี้ๆ สักแต่ว่าถือตัวนั้นเป็นตัวตน เพราะ ความเห็นนั้นเอง เห็นอย่างนี้เป็น ทิฏฐิ เป็นมิจฉาทิฏฐิอย่างสูง

พระหรือบุคคลผู้ก่นภูเขาหมดให้เป็นทาง ถามว่าท่านจะสำเร็จได้ไหม ก็ สำเร็จได้อยู่ แต่ว่ากว่าจะสำเร็จฟันไม่ร่วงไปหมดปากก่อนแล้วหรือ หรือไม่ก็ แก่ใกล้จะตายไปก่อนหรือจึงจะถึงเมืองสกลนคร เพราะอะไร เพราะท่านก่น ภูเขาหมดทั้งภูเขา อย่างเราก็เล่นหัวโปกๆ นี่แหละ เดินไปลมพัดมา เราก็ดู หมาเห่า เราก็ดู ก็ดูไปตามอรรถตามธรรม มันก็เป็นไปตามลำดับลำดาของ

มัน อย่างพระที่บุกเข้าป่าเข้าดง เขาเรียกว่า พระกรรมฐาน วันหนึ่ง พระมาเดินอยู่ข้างทาง ก็ถาม "ครูบาจะไปไหนหรือ ให้ผมได้ร่วมบุญด้วย จะไปไหน ผมจะไปส่ง" ท่านก็ตอบมา "ไม่ๆ ผมเดินธุดงค์อยู่ ขึ้นรถไม่ได้ ต้องเดินอย่างเดียว" เป็นอย่างนั้นไป ท่านว่าเดินธุดงค์ เดินแบบไหน เดินตามทางลาดยางมะตอยไปเรื่อยๆ เดินธุดงค์นี้ต้องเข้าป่าเข้าเขา อยู่ตามภูเขาตามถ้ำ ตามเหว อย่างนี้สิเขาเรียกว่า ธุดงค์ ไปพักห่างจากบ้านจากเรือนเขาสักหน่อย ทำท่าไปนอนอยู่ตามเตียงใหญ่ ใต้ต้นไม้ใหญ่ ทำท่าสวดอรหัง

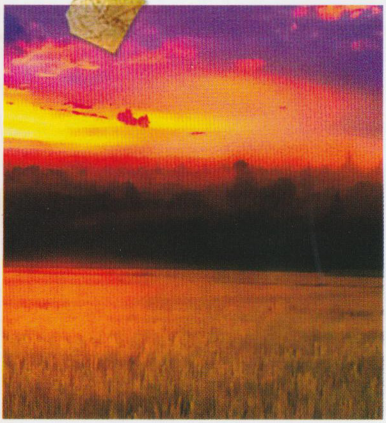

เช้าตื่นขึ้นมาก็ไปบิณฑบาต ญาติโยมเห็นก็ตาตื่น พระกรรมฐานมา เอาข้าวเอาน้ำตามมาส่ง แล้วตัวไหนดีหนอ วันที่ ๑ วันที่ ๑๖ อย่างนั้นหรือเขาเรียกว่าพระกรรมฐาน สมมติพอบอกเลขถูก เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตเลย บอกพ่อเฒ่าแม่เฒ่าว่า "ตรงนี้ที่ดี ภูมิดี เมื่อคืนนอนฝันแบบนั้นแบบนี้"

เพราะอะไรจึงเป็นอย่างนี้ เพราะความเข้าใจผิดจากครูบาอาจารย์ ท่านไม่ได้พูด ท่านไม่ได้บอก ท่านไม่ได้บอกให้เดินไปตามทางยางมะตอย เสือจะได้ไม่กัดเจ้า ให้เดินไปตามคอนกรีตช้างจะได้ไม่เหยียบหัวเจ้า กราบอาจารย์ผมจะไปธุดงค์ เดินไปตามทางหินทางถนน อย่างนี้มันไม่ไหว ความยึดมั่นถือมั่นมันไม่เกี่ยวแล้ว

บัดนี้พระธรรมเกิดขึ้นอยู่บนถ้ำขามโน่น "บุคคลผู้มีความเห็นว่า เมื่อก่นภูเขาทั้งลูกนี้แล้วจะเป็นทางสายกลาง จะสำเร็จซึ่งธรรมทั้งปวง จะเห็นซึ่งธรรมทั้งปวง ธรรมอันใดอันหนึ่งที่พระศาสดาเห็นแล้ว เราจักเห็นซึ่งพระธรรมเช่นนั้นด้วย" เพราะอะไร เพราะท่านจะได้พิจารณา ท่านจะได้ใช้ความ

อดทนถึงขีดสุด จะได้ธรรมบารมีอย่างสูงสุด ในการก่นภูเขาลูกนี้ให้เป็นทาง อย่างนี้ที่ท่านคิด นี่คือความเห็นของพระ ครูบาอาจารย์ท่านก็บอกสอนรุ่นต่อๆ มา ท่านก็ไม่ฟังเสียงครูบาอาจารย์ ยกตัวอย่าง เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่เทสก์ อบรมสั่งสอนมา เราก็อบรมตามวันตามคืนนิสัยใจคอของเรา อันไหนถูกผิดเราก็รู้ ไม่ใช่คนชั่วที่ไม่รู้จักอะไร อันไหนที่ชั่วเราก็ไม่ทำ อันไหนดีเราก็ทำ ค่อยทำไปมันก็จะได้ ที่พูดนี่ไม่ใช่คนพูดบรรลุอรหันต์นะ อีกร้อยปีพันปีถึงจะได้บรรลุกับเขา ไม่ใช่อยากจะบรรลุวันนี้พรุ่งนี้ ค่อยๆ สร้างฐาน หาน้ำหาท่าเลี้ยงดูลูกหลาน สร้างถนนหนทาง อย่างนี้มันก็เหมือนกับเดินอ้อมภูเขาเอา อย่างไรก็ไปถึงเมืองสกลนครนะ จะเป็นอะไร

ธรรมะนี้เกิดขึ้นมาตอนไปที่ถ้ำขาม มันเกิดขึ้นในจิตในใจ โอ! อย่างนี้หนอเขาเรียกว่าธรรม ครูบาอาจารย์ท่านนั่งสมาธิได้ ธรรมก็เกิดขึ้น อาตมาเป็นอย่างนี้หลายครั้ง นั่งสมาธิแล้วไม่ได้อะไร เพราะอะไรบุคคลผู้ไม่ปรกติ ไม่ปรกติอะไร คือมีเรื่องคิด มีเรื่องทำ มีสติปัญญาคิดทำเรื่องนั้นเรื่องนี้ไป มันก็เลยไม่ปรกติ บุคคลผู้ปรกติ ปรกติจากอะไร ปรกติจากกาย จากวาจา จากใจ เป็นผู้ปรกติ สำรวมได้จากกาย จากวาจา จากใจ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ปรกติ จิตใจของเราเป็นผู้สงบอยู่ ราบเรียบไปหมดไม่มีอะไรเลยเพราะมันราบเรียบไปหมดเหมือนกับกระจก เพราะมันราบเรียบไปหมดเรียบร้อยแล้ว เราจึงได้เห็นเจ้าของที่อยู่ในกระจกสะท้อนกลับมา ถ้าทำอย่างนี้ได้สำเร็จได้ไว

บุคคลผู้เป็นปรกติแล้วย่อมเข้าถึงซึ่งสภาวธรรม ปรกติจากกาย วาจา ใจ ปรกติจากโลภ โกรธ หลง วางเฉย ปรกติตัวนี้จะกล่าวเป็นอุเบกขาก็ได้ ไม่ใช่อุเบกขาก็ได้ แล้วแต่มันจะเป็นไป จิตของเราเป็นปรกติแล้วก็ผ่องใส ย่อมเข้าถึงซึ่งสภาวะธรรมชาติ ย่อมเข้าถึงซึ่งสภาวธรรมทั้งปวง พระพุทธเจ้าตรัสธรรมข้อนั้นข้อนี้ไว้ เราก็น้อมจิตน้อมใจไปตามข้อธรรมของท่าน น้อมจิตไปตามที่ครูบาอาจารย์ท่านบอกไว้ รู้จักไหมว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้

ธรรมอะไร อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ท่านทั้งหลายฟังตั้งแต่หนุ่มตั้งแต่สาวจนหัวหงอกแล้วก็ยังไม่บรรลุ นี่เป็นเพราะอะไร อย่างผู้อื่นฟังหน่อยเดียวก็บรรลุแล้ว เช่น สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ย่อมดับไปเป็นธรรมดา บรรลุเลย

อย่างที่เราไปวัดไปวา เจริญพุทธมนต์บทนั้นบทนี้ เป็นอะไรมันถึงไม่บรรลุ เพราะอะไร เพราะเราเป็นคนไม่ปรกติ เพราะอะไรถึงไม่ปรกติ มันเป็นอย่างนี้ ใจเราเป็นเหมือนกับน้ำขี้ตม เอามาใส่อ่างไว้ บัดนี้เราก็อยู่กับลูกกับเมียกับผัว อยู่กับสังคมไปหมดทุกอย่าง มันก็ครือกับเอามือกวนน้ำขี้ตม กวนทุกวันๆ วันไหนจิตใจผ่องใส มาวัด มารักษาศีลฟังธรรม ก็คือวันนั้นหยุดเอามือกวนน้ำขี้ตม ปล่อยไว้ บ่อยเข้าๆ น้ำขี้ตมนั้นก็นิ่ง นิ่งแล้วก็ค่อยๆ ตกตะกอน สิ่งที่สกปรกย่อมลงสู่ที่ต่ำเสมอ ทรายก็ดี หินก็ดี อะไรก็ดี ย่อมตกตะกอนลงไป พอตกตะกอนไปทีละหน่อยๆ น้ำที่อยู่ข้างบนก็ใส พอน้ำใส เราก็เห็นว่าอะไรทำให้น้ำนั้นขุ่น เศษขี้ดิน เศษหิน เศษไม้ก็เห็น เห็นจนหมด ออกจากวัดก็เอามือกวนน้ำขี้ตมอยู่เหมือนเก่า เจอลูก ลูกกวน เจอผัว ผัวกวน เจอสังคมอีก มันก็ขุ่นเหมือนเก่า จิตของเราไม่ใส เราก็ไม่เห็น ไม่เห็นสิ่งที่ทำให้เป็นปฏิกูลโสโครกอยู่ในจิตของเรา จิตของเราก็ไม่ผ่องใส อะไรๆ มันก็ไม่เห็น ธรรมก็ไม่เกิดขึ้น ไม่มีเครื่องให้พิจารณา ย่อมไม่เป็นปรกติ

อย่างผู้ที่มีโอกาสเข้ามาบวชในพุทธศาสนา อย่างเป็นพระเณรนี้ก็หยุดกวนน้ำนั้น ไม่มีลูกไม่มีเมียมากวน เพื่อนฝูงก็แล้วแต่จะเป็นไป อาศัยกินน้ำกินข้าวบนศาลา ภาวนาเรื่อยไป จิตใจก็เป็นปรกติเพราะไม่ได้กวนน้ำขี้ตมนั้น ปล่อยเฉยๆ ไว้ น้ำขี้ตมก็ตกตะกอนลงมาเรื่อยๆ แล้วจนถึงที่สุดไม่มีอะไรจะตกตะกอนแล้ว น้ำนั้นจะใสไปหมดเลย พอน้ำนั้นใส เราก็ดู อันนี้เศษหิน เศษดิน เศษทราย เศษใบไม้ เราก็เห็นหมด เห็นอะไร เห็นจิตของ

เรา เปรียบเสมือนกับน้ำใสที่อยู่ในขันหรือภาชนะ จิตเมื่อมันใสย่อมพิจารณาถึงธาตุขันธ์ทั้งปวงได้

เศษขี้ดิน เศษหิน เศษทราย ก็คือธาตุขันธ์ของเรา คือสังขารร่างกายของเรา ให้พิจารณา พอพิจารณาละเอียดอ่อนๆๆ ไป เราก็รู้จัก รู้จักอะไร รู้จักกรอง แยกของดีกับของเสียออกจากกัน สิ่งปฏิกูลโสโครกเมื่อมันตกตะกอนจนถึงที่สุดแล้ว ก็หาภาชนะใหม่มา แล้วก็รินน้ำที่ใสนั้นออก น้ำที่ใสนั้นเมื่อยังมีตะกอนอยู่อีก ตะกอนนั้นก็ตกไปอีก เราก็เอาภาชนะใหม่มารินน้ำที่ใสนั้นออกอีก นี่คือการพิจารณาอย่างแยบคาย เรียกว่า โยนิโสมนสิการ คือการผลัดเปลี่ยนภาชนะ การผลัดเปลี่ยนภาชนะไปเรื่อยๆ น้ำนั้นก็จะใสไปเรื่อยๆ เมื่อน้ำนั้นใสแล้ว จะเอาไปกินก็ได้ จะเอาไปใช้ก็ใช้ได้

เช่นเดียวกัน บุคคลผู้สำเร็จในมรรค ผล นิพพาน ก็มีแบ่งแยกออกไปว่า สำเร็จเป็นมรรคหรือสำเร็จเป็นผล ก็ขึ้นอยู่กับภาชนะที่มารองรับ เราเอาอะไรมาพิจารณา เอาสังขารมาพิจารณา ก็จะได้ไปตามสังขารของเรา เศษไม้ เศษขี้ดิน นั้นก็คือ ตัณหา อุปาทานของเรา กามคุณตัวนี้ก็คือขี้ตมมากมายทั้งหลาย เศษหิน ก็คือ อวิชชา กิเลส และเครื่องหมักดองสันดาน เศษไม้ เศษอะไรต่างๆ ก็คือ โมหะ โทสะของเรา ถ้าเรากรองออกไปได้ทีละอย่างๆ จิตของเราก็ผ่องใสก็ขาวก็นวล สำเร็จตามพระธรรมวินัย สำเร็จตามธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าบอกไว้ทุกอย่าง นี่คือการพิจารณาอย่างแยบคาย

ท่านว่าไว้ เศษไม้ เศษหิน มันเอาออกได้ง่ายอยู่ แต่น้ำที่มันมีขี้ตมอยู่เอาออกยาก เปรียบเสมือนกับกามคุณทั้ง ๕ มันน่าจะเอาออกได้ แต่

มันติดอยู่ในหูในตา ในลิ้นฟัน ในปากในคอ ไม่มีที่สิ้นสุด ต้องใช้ปัญญาใคร่ครวญที่ละเอียดกว่านี้จึงจะผ่องใสได้ ฉะนั้น เราท่านผู้ประพฤติปฏิบัติทั้งหลาย เมื่อจิตผ่องใสย่อมเข้าถึงซึ่งพระธรรมทั้งปวง ถ้าจิตขุ่นมัวไม่รู้

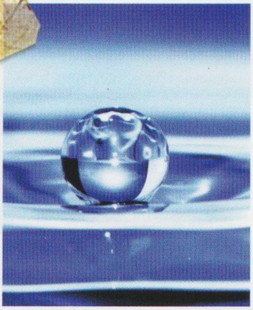

อะไรต่อมิอะไรมันอยู่ในนี้ มันจะได้หลักธรรมข้อใดเข้าไปในใจของเรา แม้แต่พระท่านบอกพระธรรมสังโยชน์ของพระพุทธเจ้า มันก็บรรลุไปไม่ได้ เพราะจิตใจของเรามีแต่อะไรก็ไม่รู้ขุ่นมัวเต็มไปหมด แล้วภาชนะนั้นเมื่อเต็มแล้วไม่สามารถใส่อะไรเข้าไปได้อีก มันเต็มไปด้วยน้ำขี้ตม เอาน้ำใสใส่ลงไป ขี้ตมนั้นจะออกไปได้ไหม พระครูบาอาจารย์ท่านเทศน์เอาน้ำใสใส่ลงไป น้ำนั้นมันจะใสไหม มันก็เป็นน้ำขี้ตมอยู่เหมือนเก่า มันก็ไม่ได้อะไร

มันต้องชำระที่ตัวตนของเราก่อน พิจารณาว่าเราเกิดมาทำไม เกิดมาเพื่ออะไร ได้ประโยชน์จากการเกิดมากน้อยแค่ไหน ตั้งแต่เกิดจนมาถึงทุกวันนี้ ค่อยๆ ทำไป นี่คือการพิจารณาอย่างละเอียด เรียกว่า โยนิโสมนสิการเป็นเลิศในธรรมทั้งปวง เราก็พิจารณาธรรมตัวนี้ให้แตกกระจาย พิจารณาในสังขารร่างกายของเรา

สาธุ สาธุ สาธุ อนุโมทามิ

สภาวะจิต

เทศน์ ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรม
วัดพระธาตุศรีจำปามหารัตนาราม จ.สกลนคร
วันศุกร์ที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ ครั้ง)

ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะได้แสดงพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมา สัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นเครื่องดำเนิน เป็นเครื่องระลึกถึง พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ให้ญาติโยมทั้งหลายได้นำไปใช้ในชีวิต เพื่อเป็นเครื่องประพฤติปฏิบัติเพื่อบรรลุ มรรค ผล นิพพาน ในอนาคตกาลของท่าน

วันนี้ตั้งแต่เช้าจนถึงค่ำ ก็ได้อธิบายเรื่องหนึ่งไปแล้ว เกี่ยวกับบุคคลผู้เป็นเปรตทั้งหลาย บุคคลผู้ล่วงพ้นไปแล้ว เขาว่าพวกชนที่มีจิตคิดริษยา

ความตระหนี่ครอบงำ ทำอันตรายแก่ไทยธรรม พอพ้นจากนรกก็มาเป็นเปรต ก็เอาเป็นหลักการในเรื่องของการประพฤติปฏิบัติหน่อยหนึ่ง

เราเห็นว่า วิถีชีวิตของเราได้ล่วงพ้นมาจนถึงอายุช่วงนี้ (โยมที่ฟังส่วนใหญ่อายุมากกว่า ๔๕ ขึ้นไป) เราได้มีโอกาสได้ทำบุญแก่ปิยชนของเรา เราก็จะเห็นได้ง่ายๆ ว่า ต่อไปเราก็จะเป็นปิยชนนั้นเหมือนกัน เป็นปิยชนผู้ล่วงลับเช่นเดียวกัน คือตายไป ล่วงพ้นไป ในขณะนี้เรามีโอกาสได้ขวนขวายในการประพฤติปฏิบัติ ได้มีโอกาสขวนขวายในบุญในกุศลทั้งปวง เมื่อเราตายไปแล้วจะมีใครผู้ใดผู้หนึ่งทำบุญให้เราอย่างที่เราทำให้ไหม อย่างบุญที่เราทำทุกวันนี้ แน่ใจได้อย่างไรว่าบุญกุศลทั้งหลายจะบังเกิดแก่ปิยชนผู้ตกทุกข์อยู่ แก่บุคคลผู้เป็นสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เราแน่ใจได้อย่างไรว่าบุญกุศลทั้งหลายจะไปบังเกิดแก่เขา บุญกุศลทั้งหลายจะไปฉุดเขาขึ้นจากมหานรกมหาอเวจีนั้น เราท่านทั้งหลายก็ยังไม่อาจหยั่งลงไปถึง หยั่งไม่รู้ เพราะเราไม่ใช่พระอรหันต์ ไม่ใช่พระพุทธเจ้า เราจึงไม่รู้ว่าบุญที่เราทำ กุศลที่เราสร้างจะไปถึงเขา จะไปถึงผู้ล่วงลับไปหรือไม่ ที่เราทำหาใช่ตัวผู้ล่วงลับ แต่เราทำเพื่อตัวเราเองเสียดีกว่า

วันนี้เราเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ ต่อไปเราก็ไม่ต้องให้ใครมาทำบุญ ทำกุศลส่งบุญส่งกุศลมาให้กับเรา สู้เราทำเองเสียดีกว่า ได้เน้นย้ำว่า ทาน ศีล สมาธิ ภาวนา ตัวนี้เป็นหลักประจำใจ พูดแล้วพระที่ไหนก็พูดอีก ก็พูดในทำนองเดิม ในแง่เดิม มุมเดิม แต่จะขอพูดแตกต่างออกไปจากนี้อีกสักนิดหนึ่ง ก็คือว่า บุคคลผู้ทำมหาทานให้ยิ่งใหญ่ บุคคลผู้ทำกุศลอันยิ่งใหญ่ได้นั้น ต้องประกอบไปด้วยศีลเสียก่อน มีสมาธิเป็นเครื่องตั้งมั่น บุคคลผู้มีศีลเต็มพร้อม ไม่ว่าจะศีล ๕ หรือศีล ๘ หรือศีล ๒๒๗ ข้อ ถ้ามีศีลบริบูรณ์พร้อม จะทำบุญอะไร จะทำกุศลอย่างไร ก็จะได้มากกว่าเท่าตัว ถ้าบุคคลผู้ประพฤติปฏิบัติเจริญสมาธิภาวนา การทำบุญ การให้ทาน ก็จะได้

เพิ่มขึ้นไปตามอัตภาพของการกระทำของเรา คนที่ปฏิบัติได้ฌาน ๔ เมื่อทำทานอย่างหนึ่งก็จะได้มากกว่าทาน เขาเรียกว่า ทำทานด้วยข้าวก็จะได้ข้าวมากกว่า ทำทานด้วยน้ำก็จะได้น้ำมากกว่า คนที่มีศีล ทำทานด้วยข้าวก็จะได้ข้าวมากกว่าคนที่ไม่มีศีล คนไม่มีศีล จิตก็ไม่ผ่องใส จิตก็ไม่บริสุทธิ์ ทำทานไปก็ไม่ได้ประโยชน์ ขึ้นชื่อว่าทาน ขอให้กินอิ่มเฉยๆ หาได้ร่ำรวย หาได้มีมากมาย หาได้มีมากล้น มีแต่เพียงแค่ว่ามีพอได้กิน มีพอได้อยู่เท่านั้น

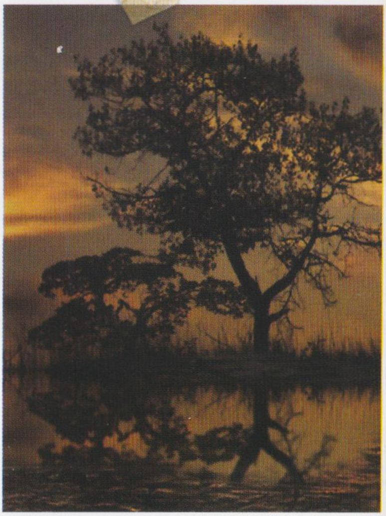

ฉะนั้น หลักการของการให้ทานที่แท้จริงมันต้องประกอบไปด้วยองค์แห่งศีลก่อน องค์แห่งสมาธิก่อน มันจึงสำเร็จด้วยบุญที่ได้ทำทั้งปวง และเราอุทิศให้แก่ปิยชนผู้ล่วงพ้นไปแล้ว จิตของเราที่ตั้งมั่นอยู่นั้น สติของเราที่ตั้งมั่นอยู่นั่น ย่อมบังเกิดเป็นพลานุภาพที่ยิ่งใหญ่ บังเกิดเป็นกุศลอันมหาศาลอันยิ่งใหญ่ไม่รู้ต่อกี่เท่าต่อกี่เท่า ฉุดรั้งเปรตอสุรกาย ฉุดรั้งสัตว์นรกจากมหาอเวจีนรกให้พ้นจากอบายทั้งหลายทั้งปวง พ้นจากทุกข์ทั้งหลายทั้งปวงได้ อาศัยจิตนี้เป็นที่หนึ่ง อาศัยจิตนี้เป็นอย่างยิ่งในการบำเพ็ญ ในการให้ทาน ในการรักษาซึ่งบุญกุศลของเรา

ฉะนั้น จิตของเรามีอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ มหาอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ คับโลกคับจักรวาล ต้องใช้มันให้เป็นประโยชน์ วันก่อนๆ ได้อธิบายเรื่องของสภาวะจิต ไว้ว่ามีอยู่ ๔ แบบ ๔ อย่าง จิตของเราธรรมดาก็ขึ้นชื่อว่าจิตทั่วไป จิตตัวนี้เมื่อตั้งอยู่แล้ว สามารถรับรู้ซึ่งอินทรียสังวร สำรวมอินทรียสังวร

สำรวมกาย สำรวมวาจา สำรวมใจได้ บุคคลผู้เข้าถึงจิตตัวนี้อย่างเดียวก็ถือว่าใช้ได้ ไปได้ดีแล้ว แต่มากกว่านั้น ขั้นที่ ๒ สูงขึ้นไปกว่าเดิมอีก เขาเรียกว่า **จิตใต้สำนึก** จิตใต้สำนึกนี้ประกอบไปด้วยพลังงานมากกว่า ตัวรู้เห็นมากกว่า คือประกอบไปด้วยปัญญาเป็นที่ตั้ง แต่ปัญญานี้ไม่ได้พอกพูนหรือเพิ่มพูนขึ้น ปัญญาเป็นแค่ปัญญาด้านๆ เฉยๆ รู้มากกว่าผู้อื่นที่รู้ เห็นเห็นมากกว่าที่เห็น โลกนั้นแจ่มแจ้งขึ้นกว่าเดิม บุคคลผู้ค้นพบเข้าไปซึ่งหลักของสภาวะจิตตรงนั้น จิตใต้สำนึกตรงนั้นเหมือนกับเห็นทรายได้ชัดแจ้งกว่าเดิม เห็นได้เด่นชัดกว่าเดิม เห็นใบไม้ ดอกไม้ ก็เห็นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ได้มากขึ้นกว่าเดิม แต่ปัญญานั้นไม่ได้พอกพูนขึ้นคือเห็น มีความเห็นชอบเท่านั้น เห็นรายละเอียดเพิ่มมากขึ้นเท่านั้นเอง เขาเรียกว่า บุคคลผู้เข้าไปถึงสู่จิตใต้สำนึกตัวนี้ กระแสแห่งธรรมตัวนี้แล้ว ธรรมชาติตัวนี้แล้ว ก็ถือว่าก้าวล่วงเข้าสู่ระดับวิปัสสนาญาณขั้นสูง สูงขึ้นไปกว่าจิตใต้สำนึกก็คือ **จิตไร้สำนึก**

จิตไร้สำนึกตัวนี้ประกอบไปด้วยพลังงานของปัญญา ความรู้เห็นทั้งปวง แต่กระทำให้ความรู้ความเห็นทั้งปวงสำเร็จไม่ได้ รู้อย่างเดียว แต่กระทำให้สำเร็จไม่ได้ เห็นโลกแจ่มแจ้งสว่างไสวชัดเจนขึ้น ครูบาอาจารย์มักบอกว่ามันผ่องใส เบิกบาน มันรู้แจ้งซึ่งโลก มันไม่ใช่รู้แจ้งว่าโลกนี้จะระเบิดเมื่อไหร่ จะแตกเมื่อไหร่ ไม่ใช่อย่างนั้น มันรู้ ก็คือว่ารู้สึกแต่ว่าบุคคลตัวตนเราเขานั่นเป็นอย่างไร คือรู้อากัปกิริยาเป็นไปของสังขารทั้งปวง ของร่างกายของตัวเราก็ดี ของผู้อื่นก็ดี เห็นใบไม้ ดอกไม้นั่นแจ่มชัดแจ่มแจ้ง ก็ยังเห็นอยู่มดไต่ มดคลาน แม้อยู่ไกลก็ยังเห็นอยู่ว่าเม็ดทรายเม็ดดินมีขนาดเท่าใด คือเพียงแค่กำหนดจิตเข้าไป เพียงแค่ล่วงรู้เข้าไป กำหนดจิตเข้าไปๆ มัน

ก็รู้เห็นได้หมดเลย

จิตไร้สำนึกตัวนี้มีพลังอานุภาพมาก เข้าสู่วิปัสสนาญาณชั้นสูง สู่มหาสติปัฏฐานขั้นสูง จึงจะได้จิตไร้สำนึกตัวนี้ คือมันเห็นอะไรมันเห็นได้แจ่มแจ้งมากขึ้น เห็นกระทั่งว่าคนเรานั้นก่อนจะเจ็บมันเป็นอย่างไร มีอาการอย่างไรก็เห็นเลย คนจะแก่เป็นอย่างไร ก็มีอาการแสดงให้เห็น คือเราธรรมดาปกติสามัญมองดูคนแก่ ก็เห็นหัวหงอกเห็นผมขาว เห็นผิวหนังเหี่ยวย่น อยู่มานานหนังเหี่ยวหนังยาน เล็บก็งอ หลังก็งุ้ม ฟันก็ไม่มี คือเราเห็นเพียงแค่นั้นเท่านั้น แต่สัญญาแห่งความแก่เราไม่เห็น สัญญาแห่งความแก่คือตัวตนที่ลึกเข้าไปกว่านั้นอีก คือมองเข้าไปเห็นชัดกว่านั้นอีกว่าทำไมมันถึงได้เหี่ยว คือมันร่วงโรย อะไรที่ร่วงโรย เนื้อหรือ พังผืดหรือ หรืออะไรที่มันร่วงโรย ตัวที่มันยึดเกาะกับกระดูก ยึดเกาะกับหนังมันเหี่ยวลงเหรอ มันย่นลงเหรอ มันเห็นเข้าไปถึงขนาดนั้น มันค้นเข้าไปถึงขนาดนั้น อยู่ข้างในลึกๆ เข้าไปได้

จิตไร้สำนึกตัวนี้จึงมีพลังอานุภาพใหญ่มาก มันสามารถมองเห็นด้วยอะไร ด้วยมหาสติปัฏฐาน ตัวนี้แหละที่ทำให้มองเห็น ปัญญาที่แจ่มแจ้งตัวนี้มันเข้ามาเหมือนกับคลื่นจูนสัญญา มันเข้ามาทำให้เราได้เห็นเพียงแค่กำหนดหมายรู้เท่านั้นก็ปรากฏเด่นชัดขึ้นมา คือเห็นกระทั่งรูขุมขนว่า รูขุมขนหนึ่งมีขนกี่เส้น ผิวหนังของเรามีตาราง มีช่องเท่าไหร่ มีลวดลายอย่างไร มีลายแตกแขนงออกไปเป็นอย่างไร พิจารณาตั้งแต่ชั้นนอกจนเข้าไปในเนื้อเข้าไปจากเนื้อเป็นพังผืด เข้าไปจากพังผืดก็เป็นสายเลือด เข้าไปจากเลือดก็ไขมัน จากไขมันเข้าไปกลายเป็นกระดูก จากกระดูกเข้าไปกลายเป็นเนื้อของกระดูก จากเนื้อของกระดูกเข้าไปก็กลายเป็นไขข้อของกระดูก กลายเป็นไขกระดูกเข้าไป คือมันเห็นทะลุปรุโปร่งเข้าไปข้างในลึกๆ เข้าไป มันเห็นได้อย่างนั้น จิตไร้สำนึกตัวนี้มีพลังอานุภาพใหญ่ เสียงที่แว่วอยู่ไกลๆ ก็จะได้ยิน เสียงที่แว่วอยู่ร้อยกิโล พันกิโลเมตรก็จะได้ยินอยู่ ความตื่นของหู ของตา ของจมูกก็มี แต่ตื่นในทางที่เป็นกุศล ตื่นในทางที่งาม คือรู้รอบ

ไปหมดในสรรพสิ่ง รู้เหมือนตัวเองเป็นคนของธรรมชาติ รู้เหมือนธรรมชาติเราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ

อย่างทุกวันนี้ เราไม่ใช่ส่วนหนึ่งของธรรมชาติ เราเป็นปฏิปักษ์กับธรรมชาติอยู่เสมอ เราคิดว่าเรานั้นเป็นปฏิปักษ์กับธรรมชาติ ไม่ได้อยู่ในสภาวะนั้น ไม่ได้อยู่ในอารมณ์นั้น ฝนมันตกพรึ่บๆๆ มา เราไม่ได้เรียนรู้ทำไมฝนมันถึงตก ตกลงมาแล้วเราควรจะอยู่อย่างไร สภาวะอารมณ์ของฝนตกนั้นเป็นอย่างไร แดดออกนั้นเป็นอย่างไร เราไม่ได้เรียนรู้ถึงขนาดนั้น

แต่บุคคลผู้จิตลึกซึ้งเข้าไปกว่านั้นอีก มันละเอียดอ่อนเหมือนกับเป็นส่วนหนึ่งของสรรพชีวิตในโลก เป็นส่วนหนึ่งของสรรพชีวิตในจักรวาล มันเรียนรู้ไปหมด รู้แจ้ง เห็นไปกระทั่งตัวตนของเรา เห็นไปกระทั่งตัวตนของเขา ธรรมชาติเป็นนกเป็นสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นปูเป็นปลา เป็นนกเป็นอะไร มันเป็นไปตามลักษณะอาการของมัน มันว่ายอย่างไร มันบินอย่างไร บินซ้ายบินขวา รู้ไปหมดเลย รู้ก่อนมันเสียด้วยซ้ำไปว่ามันจะบินไปทางซ้าย หรือว่ามันจะบินไปทางขวา คือจิตมันรู้ไปถึงขนาดนั้น

มันแจ่มแจ้งในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปกว่านั้นอีก ก็คือ **จิตไร้จิต** คือมันไม่มีอยู่แล้ว ไม่ตั้งอยู่ ไม่คงอยู่ ไม่เห็นธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่งว่าเป็นตัวตน ไม่เห็นว่าเราเป็นตัวตน ไม่เห็นว่าโลกเป็นตัวตน ไม่เห็นว่าธรรมเป็นตัวตน ธรรมก็ทิ้งไป รูปก็ทิ้งไป นามก็ทิ้งไป อากัปกิริยาก็ทิ้งไป ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไปจนไม่เหลือ ตัวก็ไม่เหลือ จิตก็ไม่เหลือ ไม่มีอะไรเหลืออยู่ เหลืออยู่แค่ความว่างเปล่า ภาษาพระเรียกว่า **สุญญตา** ความไร้กังวล ความไม่ยึดข้อง

มันไม่ใช่ว่าเราละออก เราทิ้งออก มันไม่ใช่อย่างนั้น คือเราไม่ข้องอยู่ ไม่ข้องอยู่กับปากหนึ่ง ไม่ข้องอยู่กับหูหนึ่ง ไม่ยินดีจะได้ยินอยู่ ไม่ยินดีจัก

ได้เห็นอยู่ แต่ไม่ยินดีที่จะได้เห็น ก็จักได้เห็น ยิ่งเห็นแจ่มแจ้ง ไม่ยินดีจะได้ฟัง จะได้ฟังอย่างแจ่มแจ้ง อย่างลึกซึ้ง เราละได้ซึ่งเหตุทั้งปวง ต้นเหตุทุกข์คือ สมุทัย ก็ละออกไปได้อยู่ แม้ทุกข์เกิดขึ้นก็ละออกไปได้ มันมีสภาวะว่างเปล่าอยู่อย่างนั้น อย่างผู้ที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ไปเรียบร้อยแล้ว ท่านตั้งอยู่ในระบบของสุญญตา กินอยู่ ดื่มอยู่ เคี้ยวอยู่ ขับถ่ายอยู่ นั่งอยู่ นอนอยู่ ยืนอยู่ ทำทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเป็นปกติธรรมดาอยู่ แต่จิตของท่านนั้นไม่มีรูปแล้ว คือไม่รับซึ่งรสทั้งปวง ไม่รับซึ่งโผฏฐัพพะทั้งปวง ไม่เป็นไปเพื่อการสรรเสริญเยินยอ เหมือนกับต้นไม้กับหิน ต้นไม้ต้นหนึ่งเท่านั้น หินก้อนหนึ่งเท่านั้น ต้นไม้มันอยู่อย่างไร คือมันดูดซึมอาหารจากราก ดูดซึมอาหารขึ้นมาจากดิน แร่ธาตุอาหาร ใบมีหน้าที่ปรุงอาหาร แสงแดดส่องลงมาปรุงอาหาร มันก็มีกิริยาอย่างนั้น

ความเป็นพระอริยบุคคล ความเป็นผู้หลุดพ้นไปแล้ว ซึ่งจิตไร้จิตตัวนี้มันพ้นไปแล้ว ก็มีจิตเช่นเดียวกับพระอรหันต์ มีจิตเหมือนกับต้นไม้เหมือนกับก้อนหินอยู่อย่างนั้น มันไม่มีตัวตนทั้งๆ ที่มีตัวตนเห็นได้อยู่ทั้งๆ ที่มองไม่เห็น ในสิ่งที่มองไม่เห็นกลับเห็นแจ่มชัด ในสิ่งที่มองเห็นได้อยู่กับละออกเสีย ความว่างออกไปทั้งปวง โลกทั้งโลกเหมือนกับเป็นพื้นที่ราบไปหมด ในขณะที่พื้นที่ราบที่เดินไปอยู่นั้นก็หามีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเครื่องกีดขวางอยู่ไม่ แม้แต่พื้นเท้าที่เดินอยู่ก็ไม่ได้คำนึงว่าเป็นดินหนอ เป็นภูเขาหนอ เป็นนั้นหนอเป็นนี้หนอ ไม่ได้เป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง คือจิตไม่ผูกไว้ ไม่ผูกไว้ซึ่งอากัปกิริยา ไม่ผูกอะไรไว้เลย ทำทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติของสังขาร สังขารที่เป็นอยู่ ธรรมชาติของสรรพสิ่งมันเป็นอยู่อย่างนั้นของมัน ก็เป็นไปตามอัตภาพตามสังขารของมันอยู่อย่างนั้น

แล้วอานุภาพของจิตนี้มีระดับอยู่ ๔ ระดับ จิตธรรมดา คือจิตของเราปุถุชนคนธรรมดา เขาเรียกว่า มีอยู่สติ มีอยู่ปัญญา แต่ใคร่ครวญ ในการค้นหาไม่มี การมองดูไม่ละเอียดพอ การมองดูไม่ลึกซึ้งพอ การเข้าใจในเหตุในปัจจัยก็ไม่ลึกซึ้งเพียงพอ ท่านแสดงธรรมไปอย่างหนึ่งๆ แก่เรา เราก็ยังไม่เข้าใจในเหตุ ในสัดส่วนของธรรมนั้น เพราะจิตของเรามันไม่ถึงขนาดนั้น มันเข้าไปไม่ถึงขนาดนั้น มันไม่ลึกซึ้งขนาดนั้น ต้องจิตที่พ้นขึ้นไปจากรูปแบบของจิตอย่างนี้ก่อน ขึ้นเป็นจิตใต้สำนึก เป็นจิตไร้สำนึก แล้วก็เป็นจิตไร้จิต คือมีอานุภาพเป็นลำดับๆ ขึ้นไป ขึ้นอยู่กับการประพฤติปฏิบัติของใครของมัน

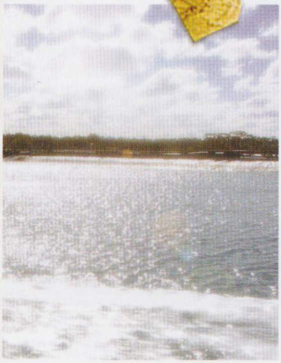

เราเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ สมควรใคร่ครวญดูจิตของตนเองว่าอยู่ในระดับใด เหมาะสมกับการประพฤติปฏิบัติอยู่ในระดับใด เราพ้นไปได้หรือไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาวะจิตนี้เป็นหลักนั่นเอง เช่นเดียวกับน้ำที่เราต้มถึงเราจะรู้ว่ามันร้อน เมื่อรู้ว่ามันร้อน เมื่อเราให้คนที่ ๑ จับ แล้วให้คนที่ ๒ จับ คนที่ ๓ จับ แต่ความร้อนทั้ง ๓ คนจะเท่ากันไหม ร้อนแบบไหน ร้อนอย่างไร ความรู้เช่นนั้นมันเกิดขึ้นกับใคร เฉพาะตัวเฉพาะตนของใครๆ เท่านั้น ให้อธิบายลักษณะของความร้อนให้เข้าใจ เขาก็ยังอธิบายไม่ได้ เช่นเดียวกับสภาวะจิตที่รู้แล้ว เห็นแล้ว สัมผัสอยู่ซึ่งอาการทั้งปวงซึ่งกิริยาทั้งปวง ซึ่งเหตุทั้งปวง ซึ่งปัจจัยทั้งปวง แต่ความถ่องแท้คือ ไม่เข้าใจ นี้เขาเรียกว่า สภาวะของคนที่มีจิตธรรมดาอยู่ จับอยู่ซึ่งน้ำร้อน รู้อยู่ว่าน้ำร้อน แต่ไม่สามารถอธิบายได้ว่ามันร้อนอย่างไร มีอาการอย่างไร ลักษณะของการร้อนเป็นอย่างไร เกิดขึ้นอย่างไร และดับไปอย่างไรของความร้อน นี้คือลักษณะของการเปรียบเทียบ

ฝ่ายคนที่มีจิตใต้สำนึก มาจับน้ำร้อนเหมือนกัน พอจับปุ๊บเขาก็สามารถบอกได้ว่าน้ำที่ร้อนนี้ ต้นกำเนิดของความร้อนมันเกิดขึ้นจากไฟ เมื่อเกิดขึ้นจากไฟแล้วมีอนุภาพอย่างนี้ๆ นะ แต่เขาไม่สามารถบอกได้ว่าทำอย่างไรจึงมีปฏิกิริยาร้อนถึงขนาดนี้ มีความร้อนอย่างไร มีความร้อนเท่าไหร่

คนที่มีจิตไร้สำนึก สามารถบอกได้อธิบายได้ว่าน้ำร้อนอย่างไร มีลักษณะของอาการร้อนอย่างนี้ๆ มีรูปลักษณ์เป็นอย่างนี้ๆ เป็นแบบนี้ แบบนี้นะ สามารถแยกแยะออกไปได้ว่าร้อนอย่างไร เมื่อร้อนแล้วเกิดขึ้นจากจุดไหน ร้อนจนถึงที่สุดอยู่ที่ตรงจุดไหน ดับไปที่สุดของความร้อนอยู่ที่ตรงจุดไหน

บุคคลผู้ที่เป็นจิตไร้จิต เขาไม่บอกในสิ่งที่เป็นความจริง ไม่บอกในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่บอกในสิ่งที่ตั้งอยู่ ไม่บอกในสิ่งที่ดับไป คือไม่สนใจในเหตุปัจจัยที่ร้อนหรือไม่ร้อน แต่สนใจที่ว่าเมื่อเราจับแล้วเรารู้อะไร เราเห็นอะไรมากกว่าความรู้เห็นในสรรพวิญญาณของความร้อนตรงนั้นนะ สรรพสิ่งทั้งปวงในหม้อแห่งความร้อนทั้งปวงดับไป เขาสามารถเรียนรู้ได้อยู่ เห็นได้อยู่ แจ้งได้อยู่ แต่ไม่พูด ไม่กล่าว ไม่บอก เข้าใจลึกซึ้งอยู่ข้างใน อยู่ข้างในๆๆ แล้วดับไปข้างใจ ผ่อนคลายออกไปข้างใน นี่คือสภาวะของจิตซึ่งลึกซึ้งละเอียดอ่อน ไม่สามารถอธิบายได้

เราท่านทั้งหลายเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติซึ่งธรรม ภาวนา ปฏิบัติ ว่าง่ายๆ สมควรค้นหาสภาวะจิตของตนเองให้พบเสียก่อนว่าอยู่ในระดับใดอย่างไร เหมาะสมที่จะประพฤติปฏิบัติไปในแนวทางอย่างไร ไปในแนวทางไหน สมควรจะละอะไรออกไปบ้าง

ที่ทนไม่ได้อยู่ทุกวันนี้ก็คือความง่วงเหงาหาวนอน ที่ทนไม่ได้คือความขี้เกียจขี้คร้านของสภาวะจิตซึ่งเราไปกระตุ้นมันไม่ขึ้น ก็มีอยู่เท่านั้น อย่าง

อื่นก็ไม่มี มันท้ออย่างเดียว คือท้อง่วงเหงาหาวนอน ความเบื่อหน่ายนี่คือความท้อใจของนักประพฤติปฏิบัติ ของการประพฤติภาวนา ความขี้เกียจขี้คร้านตัวนี้แหละมันขึ้นมาจากจิตจากใจ มันขึ้นมาจากส่วนที่มันไม่ดีของจิตของเรา มันเกิดปฏิกิริยาขึ้นมา ค้านกับเหตุกับปัจจัย มันไม่อยากให้เราพ้นไปจากวิสัยที่เป็นทุกข์ มันไม่อยากให้เราพ้นไปจากวิสัยที่เป็นกรรม มันจึงได้หลอกล่อเราทุกวิถีทาง วิธีการต่างๆ นานาเพื่อทำให้เราหลงอยู่กับมัน ติดอยู่กับมัน ยึดอยู่กับมันไม่มีที่สิ้นสุด มันพยายามทำให้เรารู้สึกว่าง่วงเหงาหาวนอน ขี้เกียจขี้คร้าน

สภาวะจิตของเรานั้นแข็งอยู่ กล้าอยู่ แต่เมื่อเจอกับสถานการณ์อย่างนี้ก็เหมือนกับเพียงแค่ผ่อนคลายไปในระดับหนึ่งเท่านั้นเอง ฉะนั้นตั้งต้นใหม่กับสภาวะจิตของเรา มันอยากนอนที่ตรงไหน มันเห็นอะไรเป็นเครื่องนอน มันอาศัยอะไรเป็นตัวทำให้เราอยากนอนง่วงเหงาอย่างนี้ ค้นหาเข้าไปลึกๆ อยู่ภายใน เนื่องเพราะมันสงบเกินไปหรือจึงอยากนอนเพราะมันเงียบเกินไปหรือจึงอยากนอน เนื่องจากมันไม่พอใจ มันไม่ยินดีหรือมันจึงอยากนอน จึงง่วงนอน มันจึงขี้เกียจขี้คร้าน มันก็ไม่ใช่ สภาวะจิตตัวนี้เมื่อมันตื่นขึ้นมาแล้วเกิดความอ่อนเพลีย เพราะจิตไม่มีผัสสาหารนั่นเอง จิตไม่มีความอาจหาญร่าเริง

เมื่อจิตถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมานั่น เปรียบเสมือนกับตื่นขึ้นมานั่นแล้ว ไม่มีเรี่ยวแรง ตื่นขึ้นมาเหมือนกับไม่ได้กินข้าวมา ๑๐ ปี ๒๐ ปี มันเหนื่อยมันอืด เหมือนกับคนเราตื่นขึ้นมาใหม่แล้ว เหมือนกับหมดอาลัยตายอยากกับโลกไป ไม่ต้องการอยากจะลุกขึ้นมา ไม่ต้องการอยากจะนั่ง ไม่ต้องการอยากจะออกไป เป็นเช่นเดียวกัน สภาวะจิตของเราในขณะนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน คือเมื่อถูกปลุกให้จิตนี้ตื่นขึ้นมาจากการกระตุ้นในการแสดงธรรม จิตนี้ก็เมื่อยล้า เมื่อยล้าในความเป็นจริง เมื่อยล้าในความเป็นทุกข์ เมื่อยล้าในความเห็น

เห็นว่าเป็นอย่างนี้ เห็นว่าเป็นอย่างนั้น มันเมื่อยล้า เปรียบเหมือนกับปลุกให้ตื่นขึ้นมา ตื่นๆๆ วันนี้ ๒ โมงเช้า คุณต้องไปทำนั่นทำนี่ ก่อน ๒ โมงเช้า เมื่อคุณตื่นขึ้นมาก่อนจะไปทำงานคุณตื่นขึ้นมาต้องล้างหน้าล้างตา นึ่งข้าวหุงข้าวทำกับข้าว ส่งลูกไปโรงเรียน แล้วคุณค่อยไปทำงาน คนเราเมื่อมันเป็นอย่านี้ ถูกปลุกขึ้นมา มันรับความจริงไม่ได้ มันก็เลยเกิดเบื่อหน่าย เกิดท้อใจเหนื่อยในจิตในใจของเรา

ก็เป็นเช่นเดียวกับการภาวนานี้แหละ เมื่อจิตของเราถูกปลุกขึ้นมามาสู้กับความเป็นจริงแล้วเราก็รู้สึกเบื่อหน่าย รู้สึกรำคาญ รู้สึกท้อใจ เมื่อจะสู้ต่อไปก็ไม่มีพลังงานจะสู้กับมัน ฉะนั้น เราท่านทั้งหลายที่สู้อยู่นี้ที่ทนทุกข์อยู่นี้ อย่าปล่อยให้เสียไปซึ่งโอกาส อย่าได้ปล่อยให้เสียไปซึ่งความเห็นอันดีงามของเรา ซึ่งบุญกุศลที่เราสั่งสมมา ตื่นขึ้นมาแล้วสมควรที่จะโพล่งตื่นขึ้นมาว่า เมื่อเราไม่มีผัสสาหาร สมควรหาผัสสาหารไว้ ผัสสาหารอะไร คือปัญญานั่นเอง คือการพินิจพิเคราะห์ ใคร่ครวญตรึกตรอง เขาเรียกว่า **วิตกวิจาร** ตัวนั่นนะ ไม่ใช่ว่าเมื่อตื่นขึ้นมามันเบื่อหน่าย ก็ทำเรื่อยๆ เฉย ๆ มันไม่ใช่อย่างนั้น เมื่อตื่นขึ้นมาเราขาดอะไร เราขาดผัสสาหาร เราขาดแรง เราก็ต้องขวนขวายหามาซึ่งผัสสาหาร คือปัญญา ความรู้แจ้ง ความเป็นจริง ความเป็นไป

เราค้นหาที่ไหน ที่ในกายของเรานี่ ที่ในตัวที่ในตนของเรานี่ จากซากจากสังขารของเรานี้ จากเรือนแห่งไฟทั้งปวงนี้ ค้นหาจากที่นี่ ธรรมะอยู่ที่ไหน ก็อยู่ในตัวของเรานั่น ก็จะขึ้นมา เราก็จะสามารถรู้ได้ เห็นได้ เรียน

ได้ สำเร็จได้ ในตัวของเรานี่เอง ผัสสาหารที่ดีที่สุดอยู่ในจิตของเรานี่เอง อยู่ในหัวสมองของเรานี่เอง ค้นหาจากร่างกาย สังขารของเรานี่ออกต่อสู้กับมัน ฉะนั้น จงเร่งที่จะดู ที่จะเห็น เร่งที่จะประพฤติปฏิบัติให้สำเร็จซึ่งกิจ ซึ่งงานทั้งปวงที่เราได้ทำค้างคาไว้อยู่

กิจแห่งพรหมจรรย์ของเรายังไม่สิ้นสุด ตราบใดที่ยังไม่สิ้นสุด ชีวิตต้องดิ้นรน ต้องสู้กันต่อไป ชีวิตของพรหมจรรย์นี้ แม้จะทุกข์ แม้จะยาก แม้จะลำบาก แต่หาได้ทุกข์ไปกว่าที่เราสู้มา แต่หาได้ลำบากกว่าที่เราสู้มา จงอย่าได้ท้อแท้สิ้นหวังในเหตุแห่งธรรม ในเหตุแห่งการภาวนา จงเร่งขวนขวายซึ่งบุญซึ่งกุศลที่มายืนอยู่ตรงหน้าเรา เมื่อเร่งทำเร่งปฏิบัติแล้วก็จะสำเร็จซึ่งเหตุจบเหตุซึ่งพรหมจรรย์ทั้งปวง สำเร็จได้ด้วย มรรค ด้วยผล นิพพาน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยเหตุด้วยปัจจัยที่ถ่องแท้

สุดท้ายแห่งพระธรรมเทศนานี้ ด้วยเดชแห่งพระพุทธานุภาพด้วยเดชแห่งพระธรรมานุภาพ ด้วยเดชแห่งพระสังฆานุภาพ ได้โปรดดลบันดาลให้ญาติโยมทั้งหลายเป็นผู้ประสบแต่ความสุข ความเจริญ ด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติตลอดกาล ประพฤติปฏิบัติธรรมโดยสำเร็จฉับพลันทันตา เป็นพระอรหันต์คนใหม่ เป็นพระอริยสาวก เป็นพระอริยสาวิกาคนใหม่ เป็นผู้รู้ ผู้ฉลาดธรรมคนใหม่ ด้วยเดชแห่งบุญนี้ ด้วยเดชแห่งกุศลนี้ ด้วยเทอญ...

สาธุ สาธุ สาธุ อนุโมทามิ

เมื่อใช้วิถีชีวิตที่แตกต่าง
แต่ความพอใจในสิ่งที่แสวงหากลับเหมือนกัน
สุข...ทุกข์...ใช่เป็นสิ่งที่เราต้องการแท้จริงหรือ
ระหว่าง...ได้รับ...หรือ...สูญเสียไป
ไยจึงต้องคำนึงถึงผลของมัน
เพราะที่แท้เพียงแค่คำว่า...**ยึดติด**...เท่านั้นเอง

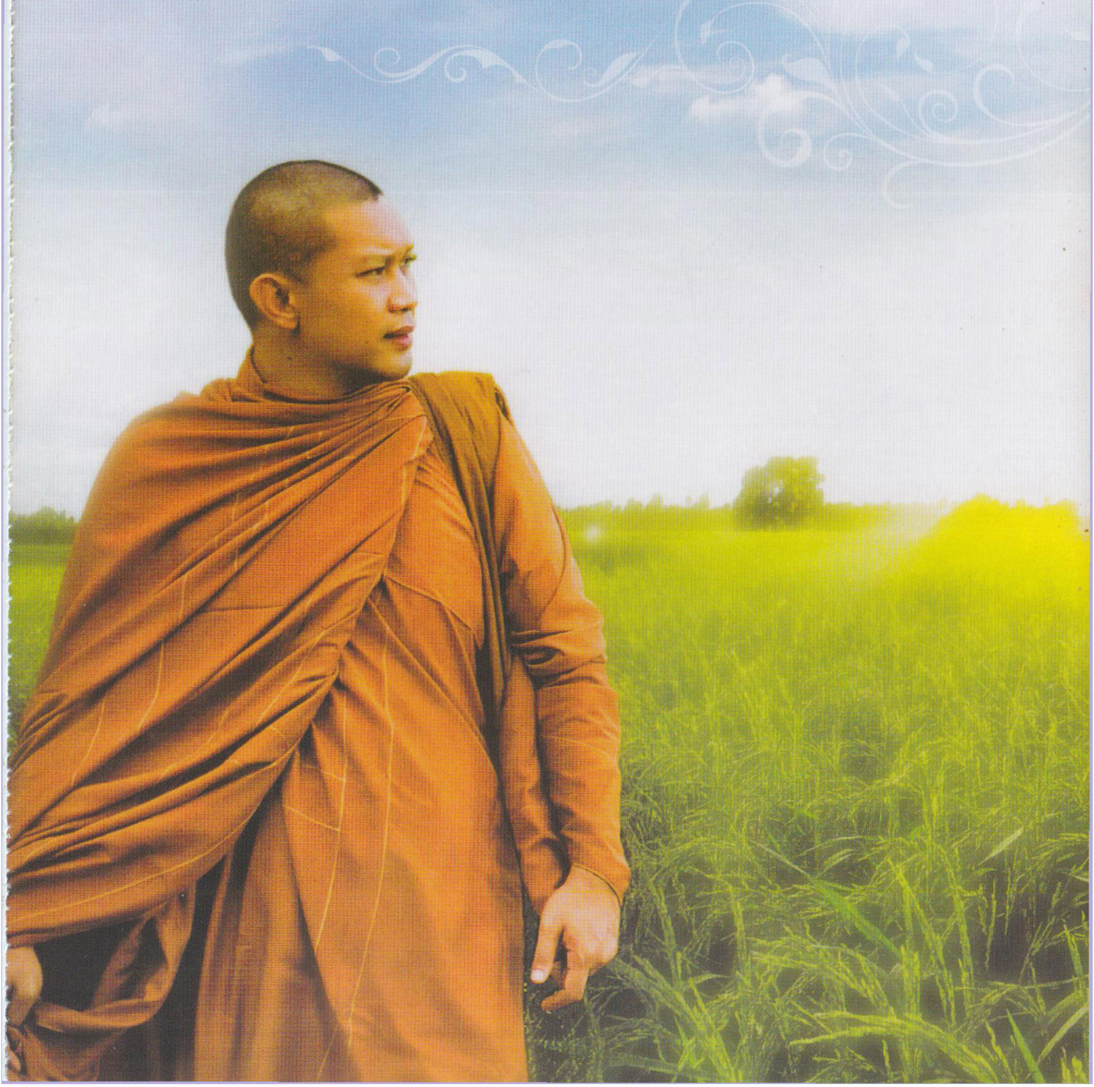

องค์ต้นกฐินที่ใช้ธนบัตรใหม่
๒๐ บาท ๕๐ บาท และ ๑๐๐ บาท
เป็นจำนวนมาก พับประดิษฐ์เป็น
รูปแบบต่างๆ อย่างวิจิตรสวยงาม

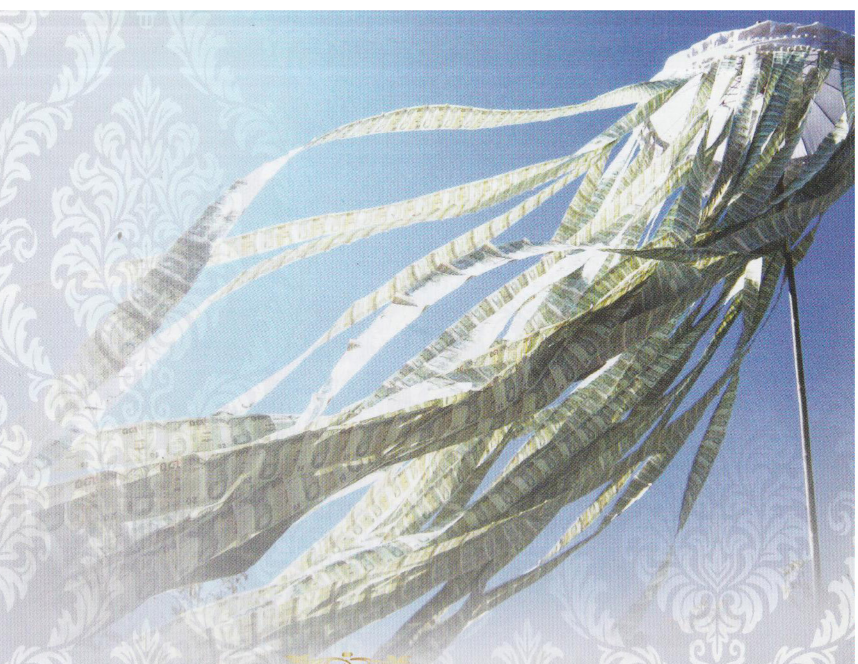

พิธีทอดกฐิน

พิธีทอดกฐิน เป็นงานบุญที่มีปีละครั้งในแต่ละวัด ภายในกำหนดกาล ๑ เดือน นับตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ นั่นคือ ภายใน ๑ เดือนหลังจากออกพรรษา ท่านจึงจัดเป็นกาลทาน แปลว่า **"ถวายตามกาลสมัย"**

การถวายผ้ากฐินหรือที่เรียกว่า **ทอดกฐิน** เป็นบุญกิริยาในการถวายทานแก่พระสงฆ์ผู้จำพรรษาอยู่ในวัดใดวัดหนึ่งครบ ๓ เดือน เพื่อสงเคราะห์ผู้ประพฤติปฏิบัติชอบให้มีผ้านุ่งหรือผ้าห่มใหม่ จะได้ใช้ผลัดเปลี่ยนของเก่าที่จะขาดหรือชำรุด เมื่อทอดหรือวางผ้าลงไปแล้วกล่าวคำว่าถวายในท่ามกลาง

สงฆ์ เรียกได้ว่าเป็น**กาลทาน** การถวายก่อนหน้านั้น หรือหลังจากนั้นไม่เป็นกฐิน จึงถือโอกาสทำได้ยาก

ผ้าที่จะถวายนั้นจะเป็นผ้าใหม่ หรือผ้าเทียมใหม่ เช่น ผ้าฟอกสะอาด หรือผ้าเก่า หรือผ้าบังสุกุล คือผ้าที่เขาทิ้งแล้ว และเป็นผ้าเปื้อนฝุ่นหรือผ้าตกตามร้านก็ได้ ผู้ถวายจะเป็นคฤหัสถ์ก็ได้ เป็นภิกษุหรือสามเณรก็ได้ ถวายแก่สงฆ์แล้วก็เป็นอันใช้ได้

ส่วนสังฆกรรม คือกิจกรรมของสงฆ์ก็จะต้องมีการสวดประกาศขอรับความเห็นชอบจากที่ประชุมสงฆ์ ในการมอบผ้ากฐินให้แก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง ในขณะที่มีพิธีการทอดกฐินจึงมีการ **อปโลกน์กฐิน** หมายถึงการที่ภิกษุรูปใดรุปหนึ่งเสนอขึ้นในที่ประชุมสงฆ์ ถามความเห็นชอบว่าควรมีการกรานกฐินหรือไม่ **การกรานกฐิน** คือการลาดผ้า หรือทาบผ้าลงไปกับกรอบไม้แม่แบบเพื่อตัดเย็บ ย้อม ทำเป็นจีวรผืนใดผืนหนึ่ง เมื่อเห็นชอบร่วมกันแล้วจึงหารือกันต่อไปว่า ผ้าที่ทำสำเร็จแล้วควรถวายแก่ภิกษุรูปใด การปรึกษาหารือการเสนอความเห็นเช่นนี้เรียกว่า **อปโลกน์** (อ่านว่า อะ-ปะ-โหลก) หมายถึง การช่วยกันมองดูว่าจะสมควรอย่างไร เมื่ออปโลกน์เสร็จแล้วต้องสวดประกาศเป็นการสงฆ์

ในปัจจุบันมีผู้สามารถตัดเย็บย้อมผ้าที่จะทำเป็นจีวรได้แพร่หลายขึ้น จึงมีผู้ถวายผ้ามากขึ้น การใช้กรอบไม้แม่แบบหรือสะดึงอันเป็นอุปกรณ์สำคัญในการทำสบง (ผ้านุ่ง) จีวร (ผ้าห่ม) และสังฆาฏิ (ผ้าห่มซ้อน) ตามแบบครั้งพุทธกาลจึงยกเลิกไป เพียงแต่รักษาชื่อและประเพณีการถวายผ้าขาวบนแผ่นไม้ไว้ให้ตัดเย็บย้อมให้เสร็จในวันนั้น หรืออีกอย่างหนึ่งนำผ้าสำเร็จรูปมาถวาย ก็เรียกว่าถวายผ้ากฐินเหมือนกัน

ประเพณีนิยมถวายผ้ากฐินยังแพร่หลายทั่วประเทศไทย จึงยังเป็นประเพณีนิยมในการบำเพ็ญกุศลที่ขึ้นหน้าขึ้นตาเป็นสาธารณประโยชน์ร่วม

ไปกับการบูรณปฏิสังขรณ์วัดวาอารามไป ในขณะเดียวกัน

ตั้งแต่กิจการวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช เริ่มดำเนินอย่างเป็นกิจจะลักษณะในต้นปี พ.ศ.๒๕๕๐ ตามการมอบหมายของ **พระธรรมฐิติญาณ** เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ.) ให้หลวงปู่ต้นบุญ ติกขปัญโญ เป็นเจ้าอาวาสฯ ได้เริ่มมีการประกอบพิธีทอดกฐินสามัคคีตามประเพณีเป็นประจำทุกปีแต่นั้นมา แต่สิ่งที่พิเศษในงานกฐินของวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช คือองค์ต้นกฐินขนาดใหญ่ ที่มีความวิจิตรสวยงามเป็นพิเศษ ไม่เคยพบเห็นที่ไหนมาก่อน และไม่ซ้ำแบบกันทุกปี โดยหลวงปู่ต้นบุญท่านจะเกิดนิมิตก่อน แล้วจึงนำมาออกแบบทำต้นกฐินตามลักษณะที่ท่านนิมิต

การตกแต่งต้นกฐินจะใช้ธนบัตรใหม่ฉบับ ๒๐ บาท ๕๐ บาท และ ๑๐๐ บาท เป็นจำนวนมาก พับประดิษฐ์เป็นรูปแบบต่างๆ ประดับตกแต่งตามแบบที่วางไว้ ทุกท่านที่ได้มาร่วมทำบุญทอดกฐินจะตื่นเต้น ประทับใจในความสวยงาม ความคิดสร้างสรรค์ และความเพียรในการทำองค์ต้นกฐินทุกปี

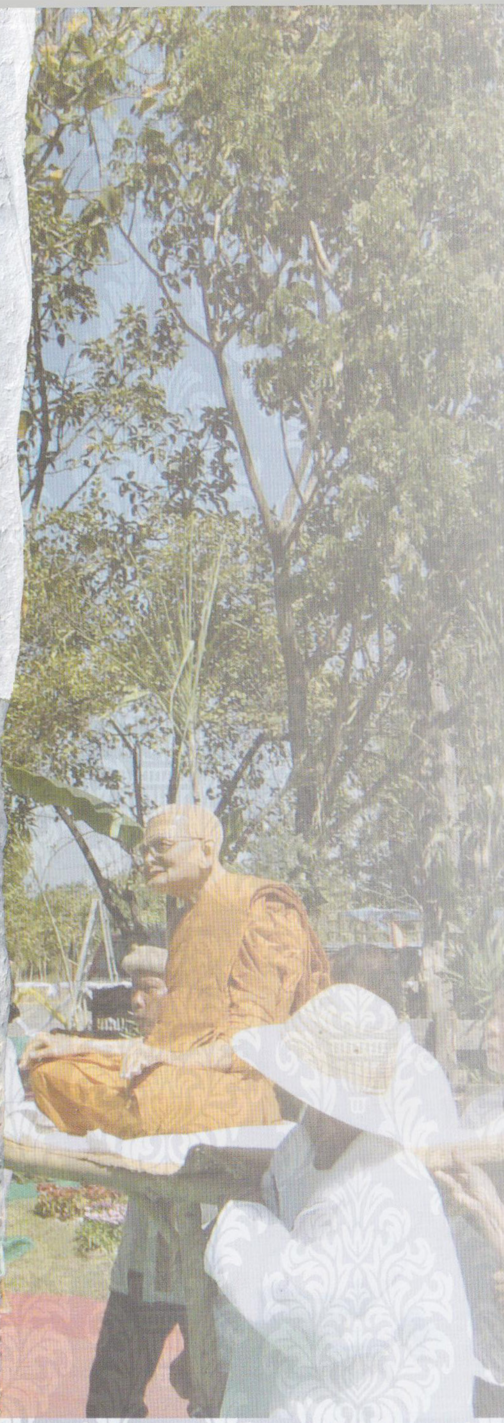

กฐินปี ๒๕๕๐

ในปี พ.ศ.๒๕๕๐ ซึ่งนับเป็นปีแรกที่หลวงปู่ต้นบุญได้มารับตำแหน่งเจ้าอาวาส วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ได้มีการประกอบพิธีทอดกฐินสามัคคีกลางแจ้งในวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่ามกลางแมกไม้และองค์ต้นกฐินขนาดใหญ่ **ทรงพระธาตุเจดีย์พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์** สูง ๑๐ เมตร ด้านกว้าง ประมาณ ๓ เมตร และด้านยาวประมาณ ๓ เมตร

กฐินปี ๒๕๕๐

กฐินปี ๒๕๕๑

เนื่องจากในปีนี้ได้มีการประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ และเตรียมการเริ่มสร้าง **พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล** ทรงพระธาตุพนม ในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๑ และได้มีการพัฒนาปรับปรุงศาลาการเปรียญและพื้นที่วัดในหลายส่วน การประกอบพิธีทอดกฐินสามัคคีจึงกระทำภายในศาลาการเปรียญ ในวันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๑

ส่วนองค์ต้นกฐินขนาดใหญ่ **ทรงพระธาตุพนม** ที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม ขนาดฐานกว้างด้านละ ๕ เมตร สูง ๒๓ เมตร ตั้งตระหง่านอยู่ทางทิศตะวันออกระหว่างพระพุทธรูปพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ และศาลาการเปรียญ กองบุญกฐินถวายพระพุทธเจ้า ๙ กองหลัก มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อใช้ในการก่อสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล

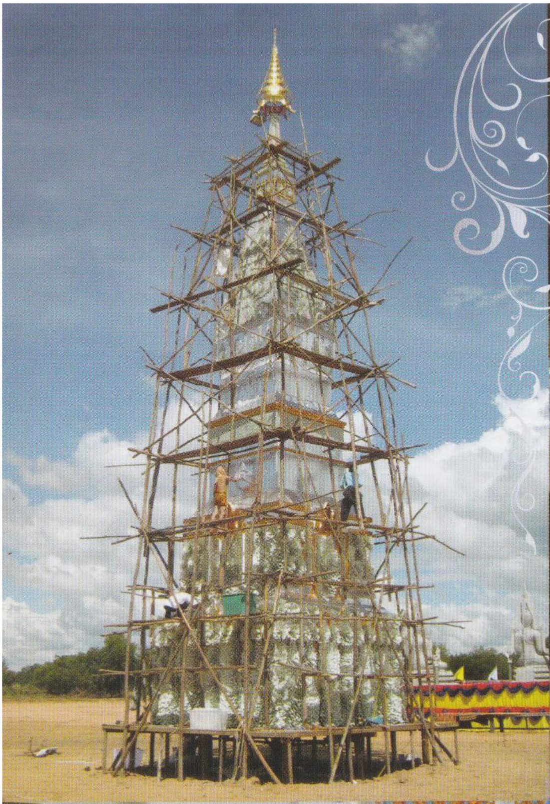

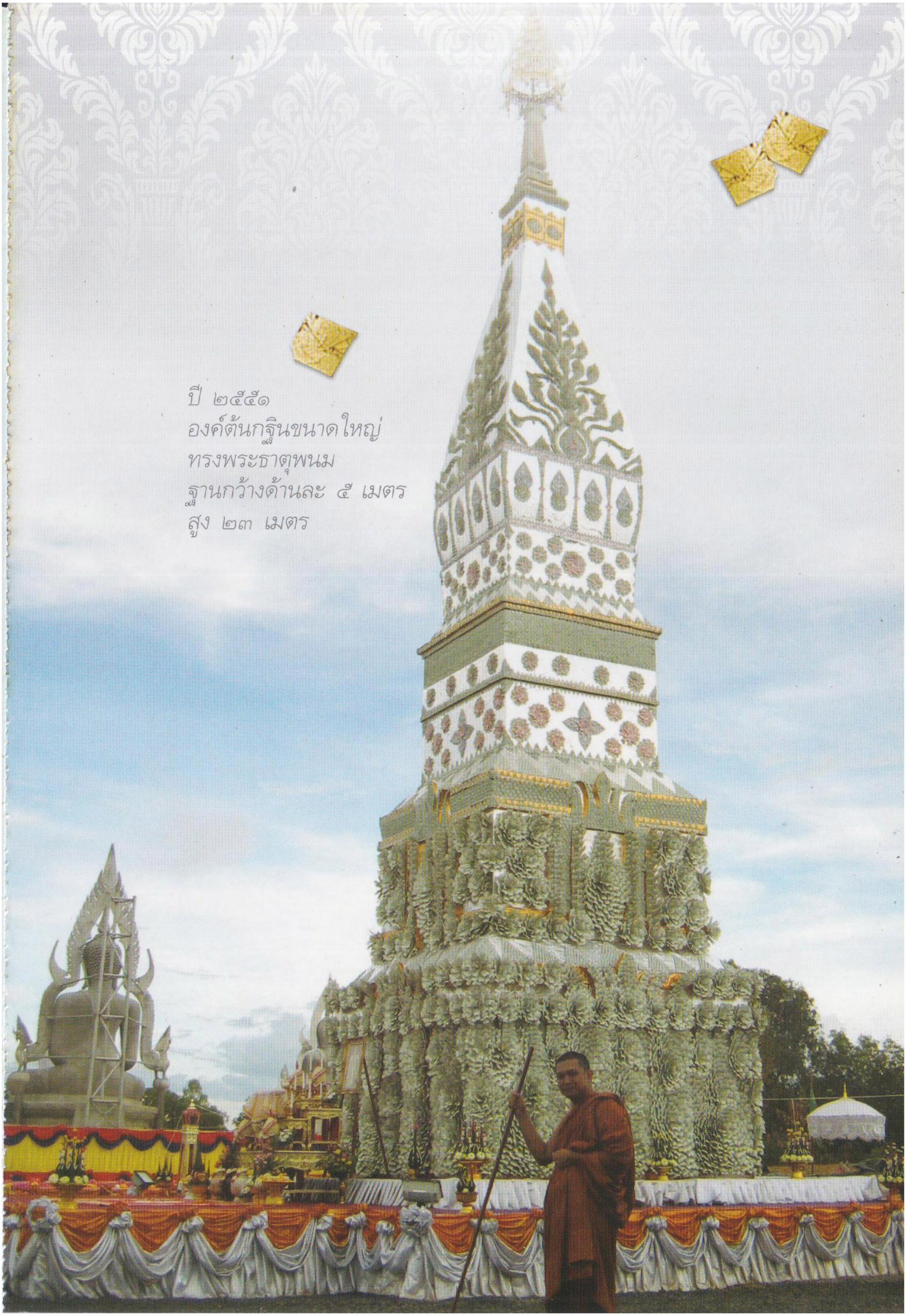

ปี ๒๕๕๑
องค์ต้นกฐินขนาดใหญ่
ทรงพระธาตุพนม
ฐานกว้างด้านละ ๕ เมตร
สูง ๒๓ เมตร

กฐินปี ๒๕๕๒

การปรับปรุงและก่อสร้างอาคารสถานที่ต่างๆ ของวัดได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วในระยะที่ผ่านมา และเพื่อเป็นการแสดงความเคารพสักการะต่อ **องค์พระธาตุเชิงชุม** ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ แห่งจังหวัดสกลนคร อันเป็นบ้านเกิดของหลวงปู่ต้นบุญ จึงได้มีการประดิษฐ์องค์ต้นกฐินขนาดใหญ่ ทรงพระธาตุเชิงชุม ที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามกว่าทุกปี

ขนาดฐานกว้างด้านละ ๗ เมตร สูง ๑๙ เมตร ตั้งอยู่บนลานปูกระเบื้องทางทิศตะวันออก ระหว่างพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ และศาลาการเปรียญ

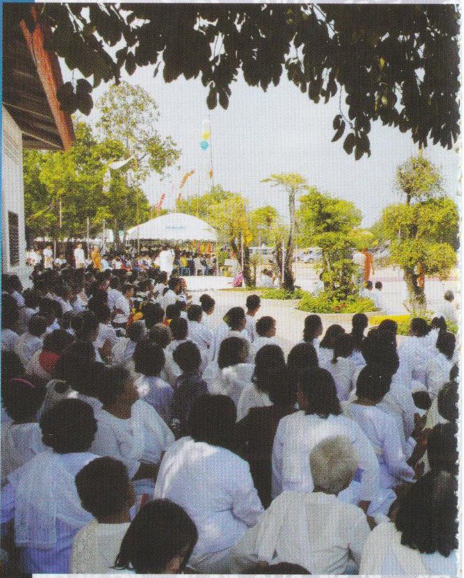

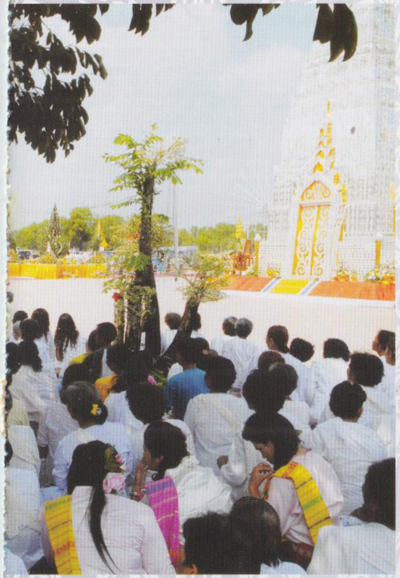

การประกอบพิธีทอดกฐินสามัคคีกระทำภายในศาลาการเปรียญ ในวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

พุทธศาสนิกชน และพุทธบริษัททั้งหลาย ได้ร่วมเป็นเจ้าภาพทอดกฐิน และถวายปัจจัยเป็นกองบุญใหญ่ ๑๐ + ๑ กอง และกองบุญย่อยหลายสิบกอง กองบุญละ ๙๙๙ บาท ถวายบูชาพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และร่วมกันน้อมถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์

กองบุญเหล่านี้มีวัตถุประสงค์หลัก ๓ ประการ เพื่อร่วมสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล เพื่อร่วมสร้างถนนคอนกรีตภายในวัด และปรับปรุงถนนเข้าวัด และเพื่อร่วมในการปรับปรุงระบบไฟฟ้าโดยเพิ่มกำลังไฟฟ้าและติดตั้งระบบสายไฟใหม่

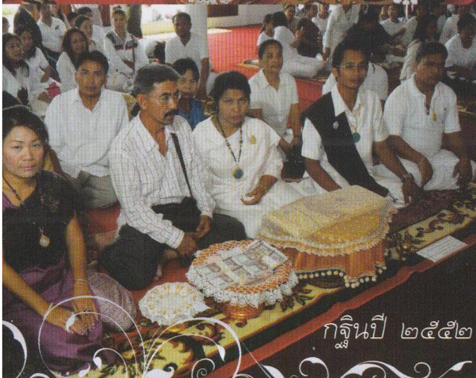

กฐินปี ๒๕๕๒

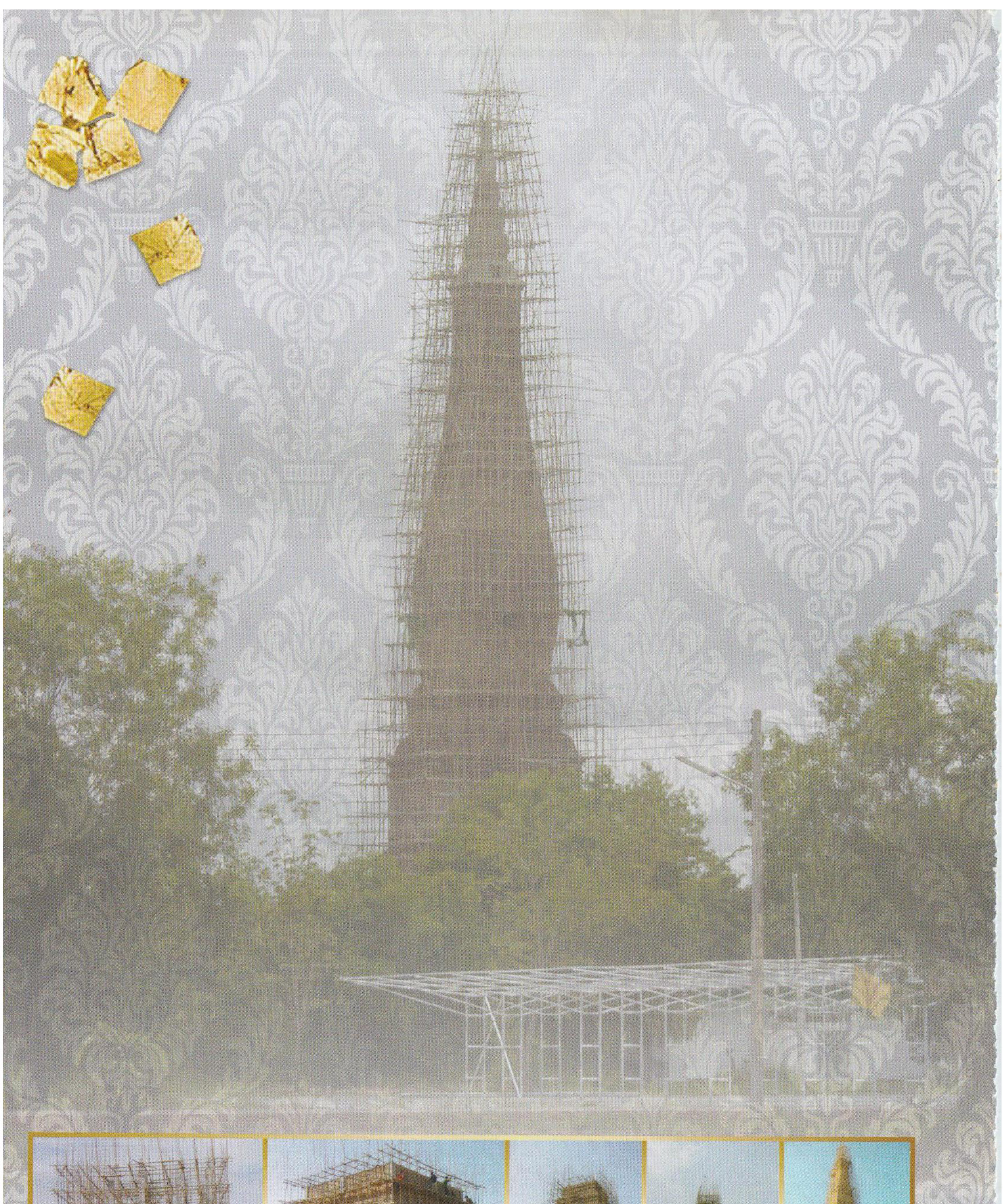

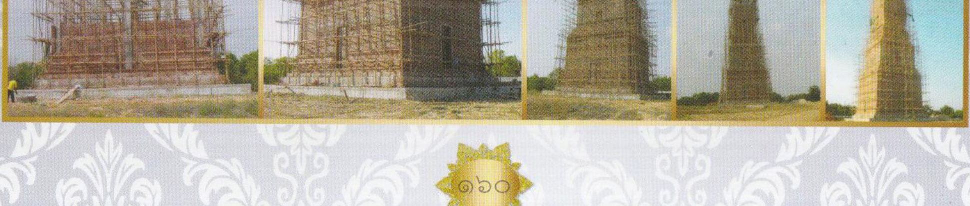

กฐินปี ๒๕๕๓

เนื่องด้วย **วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช** พร้อมด้วย พุทธศาสนิกชน พุทธบริษัททั้งหลาย ได้ดำเนินการสร้าง พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล (ทรงพระธาตุพนมจำลอง) มีขนาดความสูง ๕๔ เมตร ฐานกว้าง ๙.๙ X ๙.๙ เมตร เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา และถวายเป็นพระราชกุศล ในวาระที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๗ รอบ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ภายในจะบรรจุพระบรมสารีริกธาตุที่ได้อัญเชิญมาจากทั่วโลก การก่อสร้างได้เริ่มขึ้นหลังจากการประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ พระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคล ในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ และทำพิธีบวงสรวงและเทเสาเอก ในวันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

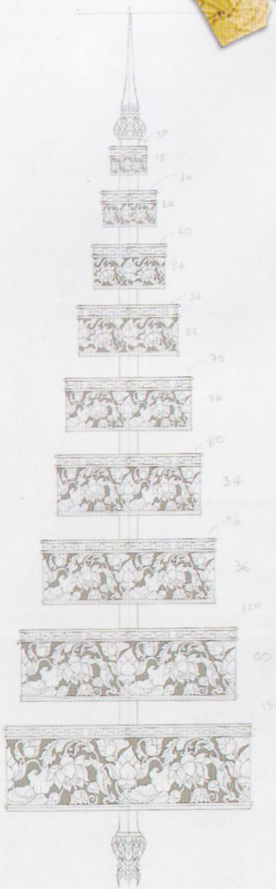

ขณะนี้การก่อสร้างโครงสร้างเสร็จเรียบร้อย แต่ยังขาดทุนทรัพย์เป็นจำนวนมากในการตกแต่งภายในและภายนอก ตลอดจนการสร้างฉัตรสเตนเลสสีทอง และยอดฉัตรทองคำ

คณะดำเนินงานสร้างทั้งฝ่ายสงฆ์ และฆราวาสจึงขอเชิญพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศไทย ร่วมเป็นเจ้าภาพสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ศรีทศพลญาณเฉลิมราชชัยมงคลให้แล้วเสร็จสมบูรณ์ และสร้างฉัตร ๙ ชั้น สูง ๓ เมตร รวมทั้งยอดฉัตรทองคำ หนักประมาณ ๓๐ บาท ให้เป็นศาสนสถานสำคัญที่พุทธศาสนิกชน และพุทธบริษัทได้กราบสักการบูชา เป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนาให้เจริญมั่นคง รุ่งเรือง และต่อเนื่องจวบจนครบ ๕,๐๐๐ พระวรรษา

จึงขอเชิญพุทธศาสนิกชน พุทธบริษัททั้งหลาย ร่วมเป็นเจ้าภาพทอดกฐิน

๑). กองบุญ ๑๐๘ กอง (กองบุญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ) กองบุญละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท

๒). กองบุญ ๘๔,๐๐๐ ธรรมขันธ์ กองบุญละ ๑,๐๐๐ บาท

กำหนดการงานบุญ
และพิธีทอดกฐินปี ๒๕๕๓

วันศุกร์ที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา	๐๘.๐๕ น.	พระสงฆ์สวดเจริญพุทธมนต์ พิธีเททองเหลือง หล่อพระไภษัชยคุรุพุทธเจ้า
เวลา	๑๐.๓๐ น.	ถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสงฆ์
เวลา	๑๔.๑๘ น.	ทอดผ้าป่าสามัคคีสร้างพระไภษัชยคุรุพุทธเจ้า

วันเสาร์ที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา	๐๙.๐๐ น.	ลงทะเบียนปฏิบัติธรรม (บวชชีพราหมณ์)
เวลา	๑๑.๐๐ น.	ถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุสามเณร
เวลา	๑๔.๐๐ น.	ตั้งองค์กฐิน
เวลา	๑๕.๐๐ น.	เจริญพระพุทธมนต์องค์กฐิน
เวลา	๒๒.๑๘ น.	พิธีเททองหล่อพระเกศโมฬีของพระไภษัชยคุรุพุทธเจ้า
เวลา	๒๓.๓๐ น.	พิธีพุทธาภิเสกพระอุปคุต และพระควัมปติ (เวลาโดยประมาณ)

วันอาทิตย์ที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา	๐๗.๐๐ น	ร่วมทำบุญใส่บาตร
เวลา	๑๑.๐๐ น.	ถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุสามเณร
เวลา	๑๔.๐๐ น.	ทำพิธีทอดกฐินสามัคคี (เป็นอันเสร็จพิธี)

ประธานฝ่ายสงฆ์

พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ)

เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง

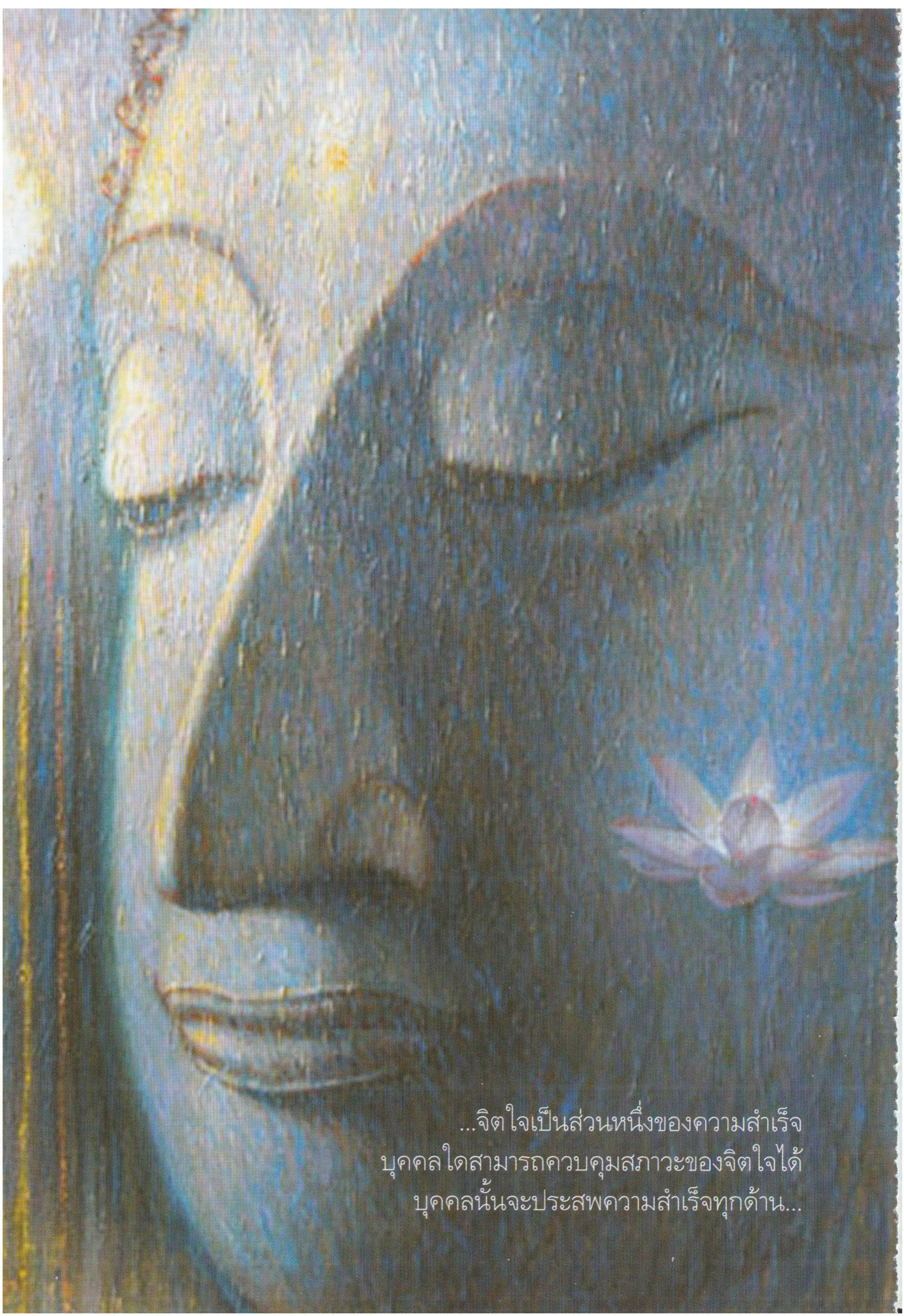

...จิตใจเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จ
บุคคลใดสามารถควบคุมสภาวะของจิตใจได้
บุคคลนั้นจะประสพความสำเร็จทุกด้าน...

การทำบุญแม้เล็กน้อยเท่าที่จะทำได้ แต่หากทำด้วยศรัทธาอันแรงกล้า ย่อมได้อานิสงส์มาก โดยเฉพาะเมื่อการทำบุญนั้นเป็นการทอดกฐิน เป็นมหากุศล ที่ได้อานิสงส์ดังนี้

๑. มีสติรู้ชอบตลอดกาล
๒. มีปัญญารู้แจ้ง
๓. มีความเพียร มานะ อดทน และขันติ
๔. มีทรัพย์เป็นอันมาก โภคทรัพย์มหาศาล
๕. มีลาภสักการะอยู่เนืองนิจ
๖. ไม่ไปสู่ทุกขคติ
๗. ไม่ไปสู่อบายทั้ง ๔
๘. พึงไปเกิดในสวรรค์สมบัติ
๙. พึงไปเกิดในนิพพานสมบัติ
๑๐. เป็นผู้ปราศจากโรค ปราศจากโศก ปราศจากภัย
๑๑. ป้องกันหมู่มารมาเบียดเบียน
๑๒. จะได้ฟังธรรมจากพระศาสดา
๑๓. ถ้าเกิดในชาติที่ยังไม่สำเร็จมรรคผล จะได้อยู่ในศาสนาพุทธของพุทธิวงศ์

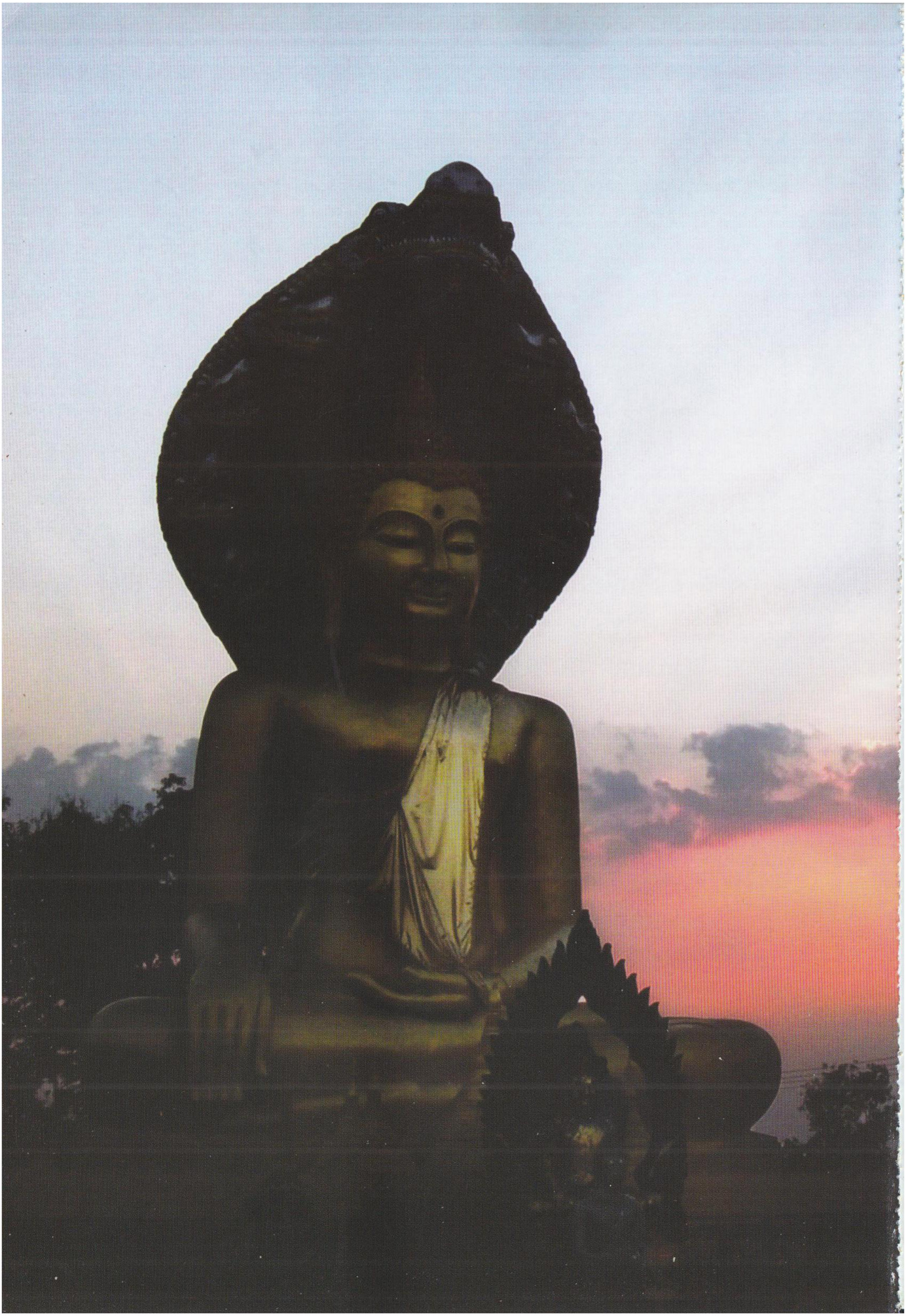

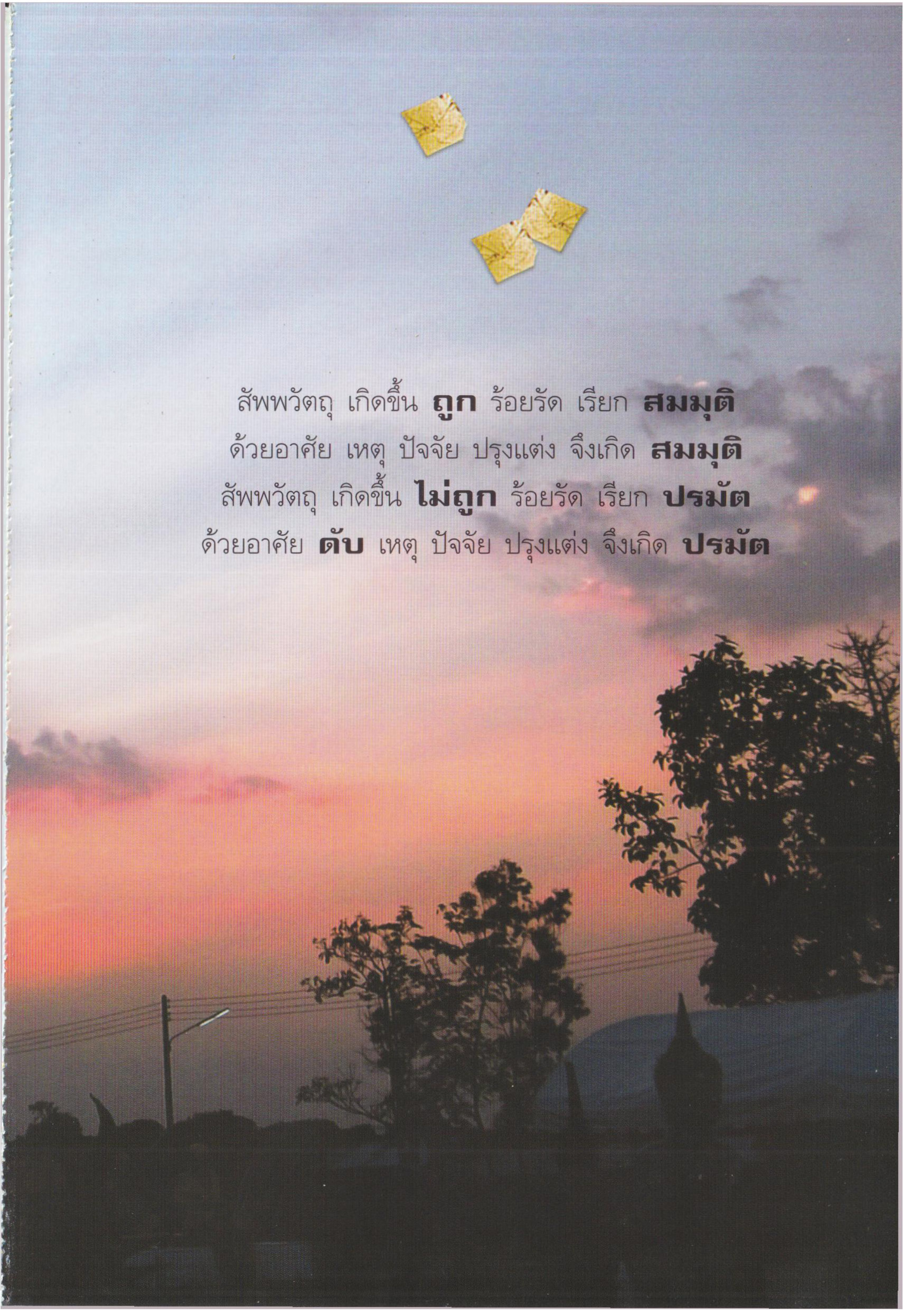

สัพพวัตถุ เกิดขึ้น **ถูก** ร้อยรัด เรียก **สมมุติ**
ด้วยอาศัย เหตุ ปัจจัย ปรุงแต่ง จึงเกิด **สมมุติ**
สัพพวัตถุ เกิดขึ้น **ไม่ถูก** ร้อยรัด เรียก **ปรมัต**
ด้วยอาศัย **ดับ** เหตุ ปัจจัย ปรุงแต่ง จึงเกิด **ปรมัต**

ปัญญา เกิดจาก ความคิด เรียก ปัญญา ตรึกตรอง
ปัญญา เกิดจากสติ เรียกปัญญา แยกแยะ
ปัญญา เกิดจากสมาธิ เรียกปัญญา วิมุต

เปลี่ยนแปลงชีวิต

ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา

คนเรานั้น กว่าจะเติบโตจนเป็นผู้ใหญ่ ย่อมคุ้นเคยกับการใช้ชีวิตของตน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำ พฤติกรรม นิสัย ความรู้สึกพอใจ ไม่พอใจ ซึ่งยากที่จะเปลี่ยนแปลง เปรียบเสมือนรากแก้วของต้นไม้ที่ฝังรากลึกจนยากที่จะถอดถอน

แต่ก็มีคนอีกเป็นจำนวนมากที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิต เปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิต เมื่อได้ศึกษาพระธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือได้ฟังคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ต้นบุญ ที่ชี้แนะวิธีการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้มีความสุขทั้งทางโลก และปรับจิตสู่ทางธรรม ด้วยมหาศรัทธาที่ตั้งมั่น คือ**การเปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา** เพื่อน้อมนำเข้าสู่หนทางแห่งพระนิพพาน

เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา

โดย ธุลีดิน

มนุษย์เราทุกๆ คน แต่ละคนย่อมมีวิถีทางการดำเนินชีวิตของตนเอง และแต่ละบุคคลย่อมจะต้องแตกต่างกันไป และทุกๆ คน แม้จะมุ่งหวังที่จะเดินในเส้นทางตามที่แต่ละคนจะตั้งใจไว้เพียงใดก็ตาม แต่เมื่อมาถึงจุดๆ หนึ่งทุกคนย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลง ที่เราเรียกว่า "จุดเปลี่ยน" ข้าพเจ้าก็เป็นผู้หนึ่งเช่นกัน

เมื่อประมาณเดือน มกราคม ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าก็ได้พบหลวงปู่ต้นบุญ โดยข้าพเจ้าได้พบท่านที่วัดปทุมวนาราม และเมื่อพบครั้งแรก ก็ได้ฟังคำเทศนาของท่าน ข้าพเจ้าเกิดความประทับใจมาก จากจุดนี้เองที่เป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของข้าพเจ้า เมื่อได้ฟังปณิธานอันยิ่งใหญ่ของหลวงปู่ต้นบุญที่ว่า

"มนุษย์ทั้งหลายยังทุกข์อยู่ และเราก็เพียงต้องการให้ทุกข์ของเขาทั้งหลายนั้นหมดสิ้นไป เท่านั้นเอง"

ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดเห็นที่ว่า ดูผู้ที่ตื่นรู้ ผู้มีปัญญาอันแยบคายเช่นหลวงปู่ต้นบุญ ท่านมีปณิธานที่จะช่วยคนให้พ้นทุกข์ แต่เราเองกลับเกลือกกลิ้งอยู่บนวัฏสงสาร เพื่อแสวงหาความทุกข์ และนำมาเป็นเครื่องร้อยรัดตัวเราเอง อีกทั้งยังต้องคอยหวังให้คนอื่นที่มีปัญญาบารมี เช่นหลวงปู่ต้นบุญ มาเพื่อจะให้ช่วยปลดเปลื้องเครื่องร้อยรัดเหล่านั้นให้ โดยไม่คิดจะใช้สติปัญญาเท่าที่มีของเราเอง

ชีวิตประจำวันมุ่งแต่จะแสวงหาไม่สิ้นสุด แต่พอมองหลวงปู่ ท่านกลับเป็นผู้สิ้นสุดการแสวงหา เมื่อพิจารณาแล้วเกิดปะทุแตกทางความคิดทันทีว่าทำไมเราไม่ดำเนินรอยตามพระบาทพระศาสดา ตามรอยแห่งหลวงปู่ ที่ท่านคอยชี้ทางเพื่อช่วยมนุษย์อยู่แล้ว

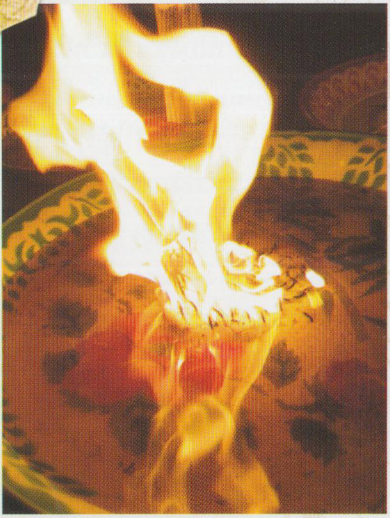

ชีวิตจึงเปลี่ยนแปลงจากคนเคยแต่ทำบุญ ใส่บาตร ปฏิบัติมาเพียงเล็กน้อย ก็ได้เข้าไปขอคำสั่งสอนจากหลวงปู่ ท่านก็ให้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดมรรคผลมากขึ้น เข้มข้นขึ้นอย่างค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป และด้วยแรงศรัทธาแห่งข้าพเจ้าที่มีต่อพระรัตนตรัย ที่มีต่อหลวงปู่ต้นบุญ ข้าพเจ้าจึงได้ดำเนินตามรอยมโนปณิธานอย่างแน่วแน่ และได้บอกตนเองอยู่เสมอว่า เมื่อเราอุตส่าห์ได้มาพบเจอหลวงปู่แล้ว ชีวิตก็ได้มาถึงจุดเปลี่ยน ซึ่งเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ในทางที่เจริญขึ้น

เราควรดำเนินเส้นทางสายนี้ เพราะเราได้เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา ของตัวเราเอง

ความในใจที่มีต่อวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

โดย นนทวรรณ โชติช่วง

เริ่มต้นจากน้องชายที่เป็นนายตำรวจ ได้นำพระบรมสารีริกธาตุมาให้ที่บ้าน จากนั้นเมื่อนอนหลับก็ฝันถึงวัด และฝันถึงหลวงปู่เทพโลกอุดร ซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อน เมื่อตื่นขึ้นมาก็ได้คุยกับน้องชายว่าอยากไปกราบหลวงปู่ที่วัด จึงชวนกันไปกับเพื่อนประมาณ ๖ คน การเดินทางเข้าวัดจากปากทางโรงสีข้าวไปจนถึงปากทางเข้าวัดประมาณ ๒๒ กิโลเมตร แต่ก่อนที่จะเข้าวัดตอนนั้นเป็นฤดูฝน ถนนเป็นดินแดง ขี้เลน มีหลุ่มบ่อ เข้าไปลำบากมาก แล้วก็เข้าไปจนถึงวัด ไปนั่งรอหลวงปู่ต้นบุญ เจ้าอาวาสที่ศาลา จากนั้นเวลาประมาณห้าโมงเย็น หลวงปู่กลับมาจากกิจนิมนต์ ได้มีโอกาสนั่งสนทนาธรรม ท่านเมตตาสอนการนั่งสมาธิ เดินสมาธิ นอนสมาธิ และยืนสมาธิ

ในวันนั้นน้องชายได้รับกฐินมาหนึ่งกอง ตรงกับ พ.ศ.๒๕๕๒ กองละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อร่วมสร้างเจดีย์ ดิฉันดีใจมากที่ได้ร่วมสร้างเจดีย์ เพราะไม่เคยสร้างมาก่อน อีกทั้งที่วัดนี้ยังมีโครงการสร้างพระองค์ใหญ่อีกหลายองค์ ดิฉันจึงอยากมาร่วมสร้าง

ในขณะที่นั่งสนทนาธรรมกับหลวงปู่อยู่นั้น ไฟในวัดตก เพราะกำลังไฟฟ้าในวัดมีไม่พอ สามีของดิฉันจึงกราบเรียนหลวงปู่ว่าทางวัดมีความจำเป็นที่จะต้องมีเครื่องปั่นไฟไว้ในยามมีงานพิธีต่างๆ จากนั้นหลวงปู่ก็เล่าให้ฟังว่ากำลังติดต่อการไฟฟ้า เพื่อเพิ่มกระแสไฟภายในวัด และเดินสายไฟใหม่หมดทั้งวัด ต้องใช้ปัจจัยถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ได้มีเจ้าภาพที่ช่วยกันอยู่แล้ว จากนั้นก็สนทนากันหลายเรื่อง และคุยมาจนถึงเรื่องพระบรมสารีริกธาตุที่น้องชายอัญเชิญมาให้ที่บ้าน ในขณะนั้นหลวงปู่ได้ให้พระเลขาอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุมาให้เพิ่มและสามีของดิฉันได้รับเป็นเจ้าภาพเครื่องปั่นไฟ ๑ เครื่อง เพื่อมาถวายให้วัด จนถึงเวลาประมาณตีหนึ่งจึงขออนุญาตกราบนมัสการหลวงปู่เพื่อกลับไปพักที่สถานีตำรวจทางหลวงธวัชบุรี จ.ร้อยเอ็ด

หลังจากนั้นไม่กี่เดือน หลวงปู่ได้เข้านิโรธ ดิฉันเดินทางไปรอในวันที่หลวงปู่ออกนิโรธ ตั้งแต่ตอนบ่าย จนถึงเวลาตีหนึ่ง หลวงปู่ได้ออกจากนิโรธและได้

เมตตาออกมาเทศน์ให้ฟังจนกระทั่งรุ่งเช้าวันใหม่ ได้ทำบุญ ตักบาตรกับหลวงปู่ และญาติโยม มีญาติโยมเดินทางกันมาเป็นพันคน ทำให้รู้ว่ามีคนนับถือท่านมาก และธรรมที่ท่านเทศน์และสอนทำให้เข้าใจง่ายขึ้น อีกทั้งดิฉันได้พูดคุยกับชาวบ้านที่มาฟังธรรมในวันนั้น ได้เล่าถึงสิ่งที่พวกเขาฟังธรรมจากหลวงปู่ และพวกเขาได้นำไปใช้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน จึงมีความรู้สึกเกิดสิ่งที่ดีในครอบครัวเมื่อพวกเขาศรัทธาในพระพุทธศาสนา

จากนั้นไม่นาน ก็ถึงวันทอดกฐินประจำปี ๒๕๕๒ ดิฉันเดินทางมาร่วมงานทอดกฐินที่ได้ร่วมเป็นเจ้าภาพกับน้องชาย และได้ออกไปพูดถึงความประทับใจที่ได้ร่วมเป็นเจ้าภาพกฐิน รวมถึงเป็นเจ้าภาพผ้าป่า ซื้อเครื่องปั่นไฟฟ้า จากนั้นได้ดำเนินการจัดทำผ้าป่าเครื่องปั่นไฟไปถวาย ณ วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช ในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๓ ได้ปัจจัยรวมทั้งสิ้น ๖๓๐,๐๐๐ บาท หักเป็นค่าเครื่องปั่นไฟ ๔๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินที่ทอดผ้าป่าได้นั้น จำนวนเงินที่เหลืออีกส่วนหนึ่งได้ร่วมสร้างหลวงปู่สิงขรสูง ๓ เมตร และในวันนั้นก็ได้รับกองกฐินกองใหญ่อีก ๑ กอง จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท มาเป็นเจ้าภาพกฐินในปี ๒๕๕๓ ร่วมกับน้องชายคนเดิม จากนั้นก็ได้ไปช่วยงานทำบุญที่วัดหล่อพระ และไปร่วมงานบุญทุกอย่างที่วัดมีทุกครั้งไม่เคยขาด อีกอย่างที่ทำให้รู้สึกต้องการมาที่วัดนี้บ่อยๆ เป็นเพราะชาวบ้านที่นั่นมีน้ำใจ เวลามีงานบุญหลายคนก็มาร่วมงานกันมิขาด เกิดความสมัครสมานสามัคคีและเป็นคนมีน้ำใจ ไม่เคยบ่นเวลาที่ต้องทำงานหนักหรืออดหลับ อดนอน ไม่คิดถึงว่าจะต้องได้ค่าจ้างใดๆ ทำด้วยหัวใจที่แท้จริง ที่จะร่วมกันสืบสานพระพุทธศาสนาต่อไป

อนุโมทนาบุญกับทุกท่านที่มาร่วมบุญ

สืบสานปณิธานของหลวงปู่ต้นบุญ

โดย คุณศรีเกตุ

เล่าเรื่องจริง ปั้นแต่ง ในความเข้าใจของข้าพเจ้าก็คือ การให้ความรู้ ความเข้าใจ และให้คำสั่งสอนจากปู่ ครูบาอาจารย์ มีความยินดีเป็นที่สุดที่มีลูกศิษย์ และเมื่อใดที่รู้ว่าลูกศิษย์เริ่ม ยอมรู้ ยอมเข้าใจ ทำไมข้าพเจ้าต้องใช้คำว่ายอม เพราะในอดีตในชีวิตที่ผ่านมาของข้าพเจ้า จิตใจมันไม่ยอมรับอะไรง่ายๆ หลวงปู่ต้นบุญได้พร่ำสอนให้ยอมรับ ปล่อยออก รับใหม่ ด้วยสติ หลวงปู่ได้ให้พรตอนที่ดิฉันสึกจากการเป็นแม่ชี มีใจความว่า **"ให้มีสติรู้พร้อม"** หลวงปู่อธิบายว่า **การที่เรามีสติมั่น รู้พร้อม จะทำให้เราได้เปรียบทุกสิ่ง ทุกสถานการณ์ ด้วยจิตใจของเราเอง แต่อย่าไปเอาเปรียบใครมันบาป ถ้าเจตนามันร้าย** ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าจะจิตตื่น เมื่อได้พบเจอกับคนหรือปัญหาใหม่ที่ร้ายแรง ยอมเฉย ยอมฟัง ยอมให้ประณาม ยอมที่จะไม่อธิบายให้บุคคลที่สามฟัง เหนื่อยเปล่า จบทุกข์ (ปัญหา) นี้ด้วยจิต ด้วยใจ ด้วยตัวรู้ตัวของตัวเอง แค่นี้ก็บันเทิงจิต (คลายจิต) อย่าบอกใคร เพราะสุข ทุกข์มันอยู่ที่ใจเรา เอาจิตเอาใจเราให้รอด ถ้าเราพ้นทุกข์เองเป็นแล้วการให้คนอื่นที่เขาเต็มใจก็ย่อมเป็นเรื่องง่าย

ความประทับใจ รู้ว่าทั้งเคารพ แลศรัทธา ซาบซึ้งในบุญคุณของหลวงปู่ หลวงปู่สอนให้รู้ แลเข้าใจ และปล่อยวางได้เป็น รู้ลงไปในขณะจิต ว่าจิตรู้สึกเช่นไร แล้ววางลงทันที (ทิ้ง ไม่เอา อดีตผ่านแล้ว เป็นได้แค่บทเรียนประสบการณ์ ไม่ใช่ทุกข์แล้ว) แม้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับสิ่งที่เรารักและพอใจก็ตาม หรือแม้หลวงปู่ก็ตาม สุดท้ายจะดิ้นรนทุรนทุราย ฟูมฟาย เวลาผ่านไปท้ายสุดก็ต้องวาง วางที่ยากที่สุดของข้าพเจ้าคงเป็นลูกสาวสองคน กลัวเหตุการณ์ร้ายๆ ที่จะเกิดกับลูกของตน กลัวการพลัดพราก การจากตาย

ความรักความห่วงใย ผู้เป็นแม่ย่อมรู้สึกใกล้เคียงกัน รักที่ไม่ต้องการให้รักตอบ รักบริสุทธิ์ ปัจจุบันสิ่งที่กลัวว่าจะเกิดในอนาคตเกี่ยวกับการต้องพลัดพรากจากลูก ก็เป็นอดีตไปแล้ว เพราะมันเกิดขึ้นแล้ว สุดท้ายก็วางได้ จึงพ้นจากทุกข์ แม้การพลัดพราก คือความทุกข์ แต่วิกฤตย่อมเกิดโอกาสเสมอ ถ้าเราเอาสติเข้าแลก เห็นทุกข์ จึงรู้ธรรม

เวลา มักเป็นเครื่องพิสูจน์คนได้จริงเสมอ ก่อนที่ดิฉันจะมาได้พบหลวงปู่ มีกัลยาณมิตรชื่อคุณต่าย บอกบุญให้พบหลวงปู่ เลยเข้าใจคำว่าบอกบุญ และกัลยาณมิตรในเวลาเดียวกัน เขาสนับสนุนให้ดิฉันได้มีบุญมาพบหลวงปู่ เขาบอกให้ดิฉันอ่านหนังสือ **"เณรน้อยเที่ยวธุดงค์"** ให้ได้ภายใน ๗ วัน แต่แปลกที่ดิฉันไม่เคยอ่านหนังสือเล่มใดจบเลย อาจเป็นเพราะไม่รักการอ่าน แต่ดิฉันกลับอ่านจบภายใน ๗ ชม. ต่ายบอกกับดิฉันว่า ที่เธอเป็นอยู่ทุกวันนี้ หลวงปู่เท่านั้นที่จะช่วยปลดปล่อยดิฉันได้ สิ่งที่เป็นอยู่กับอดีตของดิฉันก็คือ มักจมอยู่กับความทุกข์ และปัญหาในชีวิตมากมาย แก้ไม่เป็น คลายไม่ออก จมกองอยู่

สุดท้ายจริง เมื่อพบเจอท่านๆ ก็บอกบุญให้บวชเป็นเดือน แต่จิตดั้งเดิมที่ไม่เคยเชื่ออะไรง่ายๆ เลย จึงทำให้ตอบกลับไปว่า *ถ้าหนูได้เงินสักสองแสนหนูจะบวชโกนหัว* แต่ในใจก็รู้ว่ายาก หลวงปู่ท่านก็แทรกขึ้นว่า **"จริงนะ...ถ้าได้ต้องบวชนะ ปู่ขอสักสามเดือน ว่าแต่สองแสนพอรึ"** ดิฉันฟังแล้วก็แอบขำในใจ ไม่กี่วันต่อมาดิฉันได้เงินจริงๆ จากป้าแท้ๆ ที่ใครๆ ว่าแกเพี้ยน

เรื่องมีอยู่ว่า ป้าเดินด้วยเท้าไกลถึง ๖ กม. มาหาดิฉันตอนตีสี่ของวันแรก ให้แม่มาปลุกดิฉันให้ตื่นมาหาป้า ป้าเรียกดิฉันว่าปู่ บอกให้ช่วยขายที่ให้หน่อย แม่บอกป้าว่าไม่มีที่ให้ขายแล้ว และแม่ให้คนไปส่งป้ากลับบ้าน

วันที่สอง เวลาประมาณตี ๕ ป้าได้มาหาดิฉันอีก และพูดขอให้ปู่ช่วยขายที่เช่นเคย แม่จึงขอให้ดิฉันตอบรับว่าจะช่วยกลับไป และให้คนไปส่งเช่นเคย ต่อมาวันที่สาม ป้าได้มาหาดิฉันอีกตอนหกโมงเช้า แม่โกรธมากที่ป้ามาอีก ป้าไม่ได้มาขอให้ช่วย แต่ป้ามาบอกว่าขายที่ได้แล้ว และนัดดิฉันไปรับเงินสี่แสนบาทที่กรมที่ดินในวันรุ่งขึ้นตอนเก้าโมงเช้า แต่ดิฉันไม่ว่างมีประชุมเช้า และครอบครัวดิฉันก็ไม่เชื่อ

ในวันรุ่งขึ้นแม่บอกว่าให้ดิฉันไปทำงาน แม่และพี่ก้อยจะไปกรมที่ดินเอง ดิฉันจึงไปทำงาน ตอนเย็นแม่จึงเล่าว่าป้าไม่ได้โกหก ป้าขายที่ตาบอดได้เงิน ๒.๔ ล้าน ที่ๆ แม่ไม่เคยมอง เพราะเป็นป่าชายเลน ปลูกพืชหรือบ้านก็ไม่ได้ ไม่มีทางเข้า ไม่มีถนน แม่บอกคนซื้อเขาจะทำสนามบินน้ำ ป้าให้เงินสดมาสี่แสนบาท พี่ก้อยจึงมีความประสงค์จะสร้างบ้านให้ลูกดิฉันสองคนอยู่ ต้องใช้เงินประมาณเกือบสามล้านบาท พี่สาวดิฉันมีลูกไม่ได้ และเห็นดิฉันแยกทางกับสามีแล้ว จึงต้องการให้เด็กทั้งสองคนมีทั้งพ่อและแม่จะได้อบอุ่น ดิฉันจึงมีโอกาสสร้างบารมีทำทานยกลูกทั้งสองคนให้พี่สาวและพี่เขยที่เป็นหมัน แต่มีดิฉันคอยเฝ้าดูห่างๆ พิจารณาจากเหตุ ทุกสิ่งดูเป็นธรรมะ ถ้าเรามองเป็นก็ยอมรับว่าเป็นการทำได้ยาก ดิฉันได้หมดห่วงถึงสองห่วง ดิฉันโชคดีกว่าพระเวสสันดร เพราะดิฉันยกลูกให้กับชูศรีไม่ใช่ชูชก ลูกๆ ของดิฉันเรียนดีขึ้น มีสุขภาพดีขึ้นเพราะพี่เขยเป็นผู้จัดการโรงพยาบาล พี่สาวก็เป็นผู้หญิงเก่งกาจทุกด้าน ดิฉันเห็นลูกๆ มีความสุขกับบ้านหลังใหม่ พ่อแม่ใหม่ที่ห่วงหวงและรักหลงเขาอย่างมาก ดิฉันได้แต่ยินดีและตายได้สบายทุกเมื่อ

ท้ายสุด ดิฉันได้บวชชีอยู่เป็นปีเรียนรู้ทุกข์ การพ้นทุกข์ด้วยจิตด้วยตัวของเราเอง พึ่งยอมเข้าใจ สบายใจจริง สุขทุกข์มันอยู่ที่เราจริงๆ ค่ะพี่น้อง

เกศาหลวงปู่เป็นพระธาตุ

อย่าพยายามให้ได้มากกว่าหรือดีกว่าคนอื่นเลย จงทำให้เต็มที่ เต็มใจ ด้วยความเบิกบาน ปล่อยมันทิ้งไปเถอะค่ะ ไอ้อดีตที่แสนหวาน และแสนขม ก้าวไปข้างหน้าอย่างมรรค คือทางไปสู่การพ้นทุกข์ ง่ายนิดเดียว ถ้าแลกด้วยสติ (ความตั้งใจ) ด้วยจิตของเรา ที่ใครเขาเรียกว่า **"ปัจจตัง"** หมายความกันว่า จิตใจของใครก็ของมัน ต้องช่วยตัวเองแล้ว

ทุกสิ่งมีเกิดขึ้นกับคนอื่นที่เขาพ้นทุกข์เป็นแล้ว **อัตตาหิ อัตตาโน นาโถ** ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน มาพอกันเถอะค่ะ พอกับคำอยากทุกสิ่ง ทิ้งสิ่งที่ตัวเองทำได้ยาก หยุดยึดว่าแบบนี้ถูกแบบนี้ผิด ปู่บอกให้ดูที่เจตนาค่ะ

ปล. จงอย่าเชื่อเรื่องเล่าที่ดิฉันกล่าวไว้ในข้างต้น แต่จงพิสูจน์ด้วยจิตและสติของท่านผู้อ่านเองจะแจ่มแท้ แลเข้าใจ สุดท้ายก็ "สบาย สบาย ถูกใจก็คบกันไป แบบสบาย" ดิฉันคงเป็นได้แค่กัลยาณมิตร คือพร้อมให้สิ่งที่ดีงามสู่ชีวิตพ้องเพื่อน

ข้าพเจ้าขอกราบนมัสการแทบพระบาทพระพุทธเจ้าข้าฯ

ศรีเกตุ ณ วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

ของจริง

มือพนม ก้มกราบ ภาพตรงหน้า
นามสมญา หลวงปู่ ดูขัดเขิน
อายุท่าน ยังเด็ก เล็กเหลือเกิน
จ้องมองเพลิน ใจก็คิด หรือ...ผิดองค์
จะลองตาม ท่านดู ให้รู้แน่
ว่าทองแท้ หรือมิใช่ จะได้...ถอย
จนบัดนี้ ยังไม่มี วันที่คอย
ตามต้อยต้อย ไปทุกที่ นี่...ของจริง!

เยาวลักษณ์ ปิณฑานนท์ (เจน)

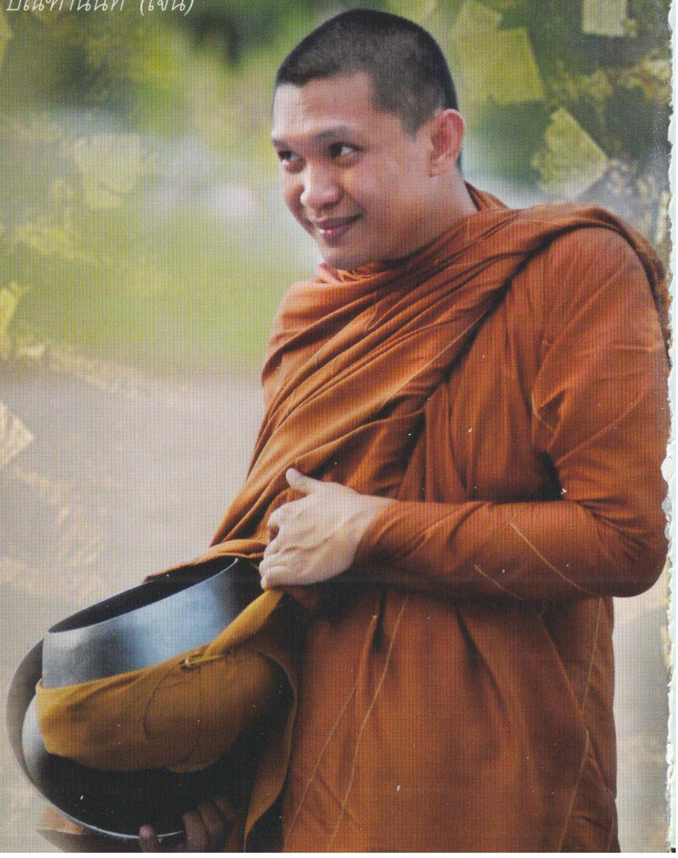

แผนที่ วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

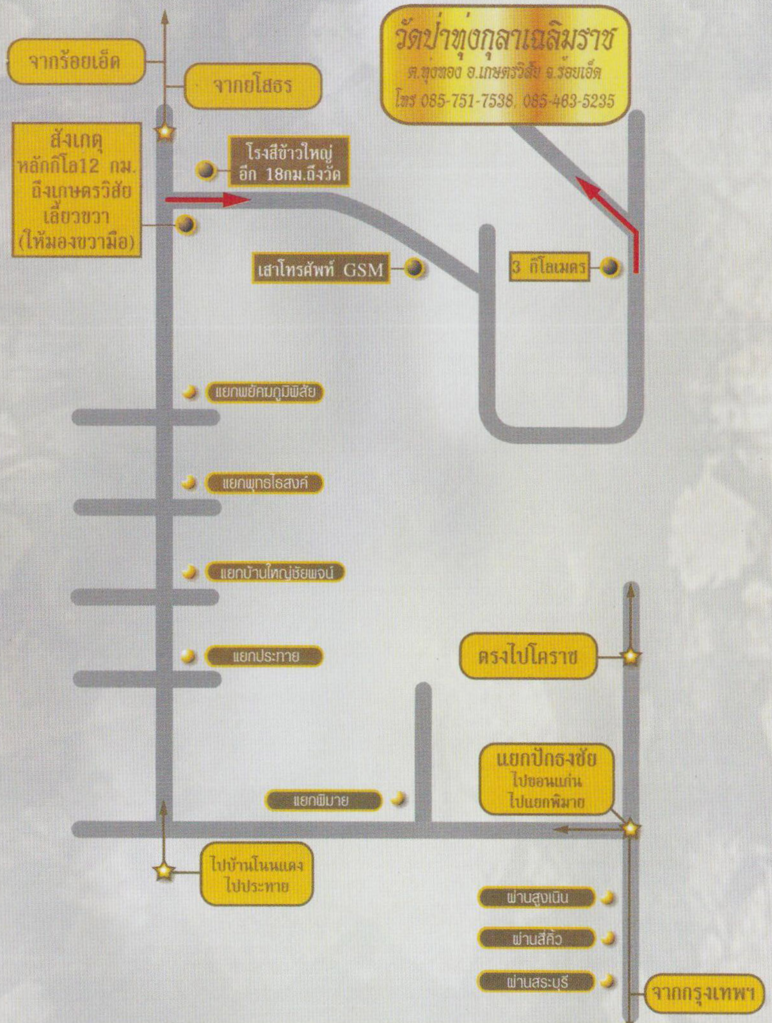

คณะผู้ดำเนินการฝ่ายสงฆ์

ประธานอำนวยการ

พระธรรมฐิติญาณ เจ้าคณะภาค ๑๐ (ธ)

วัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด

รองประธานอำนวยการ

พระสุทธิสารโสภณ (ธ) *เจ้าคณะจังหวัดร้อยเอ็ด วัดมิ่งเมืองเสลภูมิ*

พระครูศรีวิริยโสภณ เจ้าคณะอำเภอเมืองร้อยเอ็ด

วัดบึงพระลานชัย พระอารามหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด

ที่ปรึกษาฝ่ายอำนวยการ

พระครูสิริรัตน์รักษ์

เจ้าคณะอำเภอเกษตรวิสัย วัดป่าบ้านสังข์ จังหวัดร้อยเอ็ด

ประธานดำเนินงาน

พระครูวินัยธรปริพัฒน์ ติกฺขปัญโญ (หลวงปู่ต้นบุญ)

เจ้าอาวาสวัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช

ที่ปรึกษาฝ่ายดำเนินงาน

พระครูวินัยธรสุริยันต์ โฆษปัญโญ *วัดบูรพาเทพนิมิต จังหวัดกาฬสินธุ์*

พระอาจารย์นิภา นิพาธโร *วัดหนองพวงน้อย จังหวัดนครราชสีมา*

พระมหาภักดี มหัพพโล *วัดสว่างวารี จังหวัดมหาสารคาม*

พระมหาสัญญาศรณ์ โสตถิวังโส *วัดโพนทอง จังหวัดบุรีรัมย์*

คณะศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ต้นบุญร่วมจัดพิมพ์หนังสือ

ประธานอำนวยการจัดพิมพ์หนังสือ

ผศ.สพ.ญ.ดร.ม.ล.สุนทรานี ทองใหญ่

ดร.ประภา ภักดิ์โพธิ์ รศ.ดร.ศิวะศิษย์ ช่ำชอง

ที่ปรึกษาฝ่ายอำนวยการจัดพิมพ์หนังสือ

น.อ.พิเศษ อิทธิพล - คุณชุติมา เพ็ชรราม

คุณธิตินันท์ - บุษบา ปาริฉัตรานนท์

คุณมีสันต์ - คุณกรรณิการ์ ทองตัน คุณนพเก้า โพธิ์พัฒนชัย

คุณวิไล เพ็ชรตระกูล คุณย่าสุดใจ มากคช คุณมาลี สุวรรณรัชตมณี

คุณอัญชลี มนาปี คุณปรีชา - คุณนุชนาฏ จันทร์พุ่ม

คุณอุภิญญา เวชพงศา คุณธาราดล โตศุกลวรรณ

คุณวิรัช - คุณนิสา มังกรทอง

ห.จ.ก.ชัยโทรทัศน์ (จังหวัดสุรินทร์) คุณฉัตรชนก ฤกษ์ปราณี

ที่ปรึกษาฝ่ายดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ

คุณศิลป์ชัย - คุณชื่นจิตต์ นิยมศิลป์ คุณปริญญา นิยมศิลป์

คุณกรพชร - เสาวนีย์ สุขเสริม คุณอรุณพิมล บริบูรณ์ชัยศิริ

คุณชิตนวัฒน์ ธวัชชัยนันท์ คุณกุลกนิษฐ์ คุณาธิกรกิจ

คุณอรนภา บุญพิพัฒนาพงศ์ คุณกฤษณ์พงษ์ สุคันโธ

เหรัญญิกในการจัดพิมพ์หนังสือ

คุณสุชญา ขาติสัมปันน์

คณะกรรมการในการจัดพิมพ์หนังสือ

คุณอัยเรศ มนาปี	คุณสมเกียรติ สุขกำเนิด	คุณสิริชัย สังวรชาติ
คุณดาราภา ชูเชิด	คุณชนิกา รัสธรรม	คุณธาดา ภักดีเศรษฐกุล
คุณบัญชา นำศรีรัตน์	คุณวีระ - คุณธีวรา รัยสุวรรณสกุล	
คุณกฤษณ์ ประธานราษฎร์นิกร	คุณสายไหม ตรังคานนท์	คุณณัฏฐา อึ้งสุวรรณชาติ
คุณจินตนา จริงจิตร	พ.ต.ท.อัคคภาคย์ จิตต์ประยูร	พ.ต.ท.อำนาจ แก้วน่าน
คุณสุรชัย - คุณนนทวรรณ โชติช่วง		คุณศิวะโรจน์ พิลหาเวสส
คุณจักรภพ เนื่องจำนงค์	คุณศุภวรรธ ทัพมานนท์	คุณสุรศักดิ์ โคตะมี
คุณพรรทิภา โคตะมี	คุณจันทร์เพ็ญ ศรีปทุมวงศ์	คุณสมพร ตากองแก้ว
คุณปริญญา นุ่มนวล	คุณศรัณย์ ตัณฑลีลา	คุณพรภัสสร เพ็ชรตระกูล
คุณพงศักดิ์ อารีมา	คุณบุญพรหม พรหมสาขา ณ สกลนคร	
คุณมณีรัตน์ ชำนาญเอื้อ	คุณอัญชลี พรหมสาขา ณ สกลนคร	
คุณทองยุ่น ดีรัตนพร	คุณมุจรินทร์ ค้าผลดี	
คุณมัลลิกา พรหมสาขา ณ สกลนคร		คุณทองปูน เดชวิทย์
คุณประเสริฐ ศุภชลานนท์	คุณสุวรรณา ศุภชลานนท์	คุณนาถน้อย มนัสไพบูลย์
คุณนพดล ศิริภูวณิชย์	คุณพจนีย์ สุขสถิต	คุณนภารัตน์ สุนทรธรรมกุล
ว่าที่ร.ต.ศุภโชค ลิ่วสกุลรุ่งโรจน์	คุณสันติรัฐ หาญกุล	คุณเหมือนทอง ทาบุดา
คุณสิริวิมล จำปาหล้า	คุณอัญญมณี ชัยสังข์	คุณสราวุธ พูลทรัพย์
คุณอ่อนจันทร์ วงศ์อินทร์อยู่	คุณธาสินันท์ ธาระพุทธิ	คุณฉมามาศ ชัยสุวรรณ
คุณพรพรหม ไชยพงษ์	คุณอุทัย เชี่ยวพานิชชยากุล	คุณบุษกร วัฒนไวฑูรย์ชัย
คุณสมหมาย เริงสำราญ	คุณพรเทพ วงศ์กระแสมงคล	คุณกิตติยา เตชะวิวรรธน์
คุณนรุตม์ สินเจริญ	คุณอิสราวดี สินเจริญ	คุณนงนุช เวลลิ่ง
คุณสมศักดิ์ ศรีธีรเดชสกุล	คุณพีรพงศ์ มดยงค์	คุณเกศรินทร์ อินทร์กลุ้บ
คุณจิรภัทร ศรีไชยยันต์	อาจารย์ชรชม เกษกรรณ์ (หมอทีน)	
คุณอัครภาส์ ตาแก้ว	คุณพรเอม กุลถาวรากร	คุณกัญญาภัทร กุลถาวรากร
คุณณรรถกฤษ จันทสังข์	คุณอัคภัทร์ ไชยยอง	คุณภารดี สายสมบัติ
คุณพรสุจิต ทรัพย์สมบูรณ์	คุณไมตรี - คุณพรทิพย์ นักธรรม	
คุณนุชชดา พูลทวี	คุณอรทัย โม่มาลา	คุณสมจิตร มณีวงศ์
คุณสะราวุธ บุญสุข	คุณศุภวัลย์ ศรีสำราญ	คุณสุพิชฌาย์ ผลประเสริฐ

คุณนัฐพร แก้วรัตน์ คุณพ่อไพรินทร์ คุณแม่สมจิตต์ แก้วรัตน์
คุณเอื้อการย์ ผลประเสริฐ คุณปติมา แก้วรัตน์ คุณชาติศักดิ์ พัฒน์เผ่าพันธุ์
คุณชัยเดช แก้วรัตน์ คุณอุษา พิศิษฏพงศ์ คุณวรพงษ์ สอนสะอาด
คุณพิจิตรา วิริยะเศวตกุล คุณจรัญญา อิสี คุณภัทรพล อิสี
คุณจิรวุฒิ - คุณจงกชกร ชาติสัมปันน์ คุณอภิเชษฐ พันไพศาล
คุณพรชัย - คุณยุรีภรณ์ ชาติสัมปันน์ ม.ล.จริยา สุขสวัสดิ์
คุณสาคร ก่อเกื้อ คุณทวี - คุณพัชรี ภู่สุวรรณ คุณบุญวิภา วงศา
ร้านน้ำพุ เพชรบ้านนา คุณโรจนินท์ - คุณณสิกาญจน์ กุลศิริธนวัฒน์
คุณบัญชา เทพฉิม คุณอรัญญา ปัตถา คุณคำกอง ตรีภพ
คุณนงนภัส พรมกัณฑ์ คุณพงษ์เทพ พรมกัณฑ์ คุณลำพูน พรมกัณฑ์
ด.ต.ไสว - นางบุญเงิน ถิ่นแสนดี คุณชนัญญา เทียรเลี้ยง คุณหนึ่งฤทัย พรมกัณฑ์
คุณเจษฎ ทองประดิษฐ์ คุณรณภร ภูรินิตย์ คุณหรรษธน สีรวิสุทธิ์
คุณไพโรจน์ ดวงแจ่มกาญจน์ และชาวบ้านทุ่งทองทุกคน

ผู้รวบรวมเรียบเรียง

พระธีระพงษ์ ธีรปัญโญ
ผศ.สพ.ญ.ดร.ม.ล. สุนทรานี ทองใหญ่
คุณสุชญา ชาติสัมปันน์ ว่าที่ ร.ต.ศุภโชค ลิ่วสกุลรุ่งโรจน์

ศิลปกรรม

คุณเชิดวุฒิ สกลยา คุณปาณัสม์ อิสี
คุณณัฐพรรษ ธนพลไพศาล คุณวสุ ฝันเชียน

ออกแบบปก

คุณธนาวุฒิ เหลืองอ่อน คุณหิรันญา แก้วรัตน์

จัดรูปเล่ม

นงลักษณ์ สุขสวัสดิ์ เยี่ยมบุตรี

ทุกท่านสามารถร่วมทำบุญโครงการต่างๆ ได้
โดยเลือกโอนเงินเข้าบัญชีดังต่อไปนี้

๑. ธนาคารกรุงเทพ

ชื่อบัญชี **พระครูวินัยธรปริพัฒน์** สาขาเกษตรวิสัย ร้อยเอ็ด
ประเภทบัญชี สะสมทรัพย์ เลขที่บัญชี **๔๘๒-๐-๕๙๑๗๖-๘**

๒. ธนาคารไทยพาณิชย์

ชื่อบัญชี **พระปริพัฒน์ วงศ์ดวงผา** สาขาถนนรามคำแหง
ประเภทบัญชี ออมทรัพย์ เลขที่บัญชี **๐๗๙-๒-๓๔๑๐๖-๓**

ติดต่อสอบถามที่ **พระธีระพงษ์ ธีรปัญโญ (ครูบาอ๊อด)**
หมายเลข **๐๘-๔๓๓๑-๒๕๗๑**

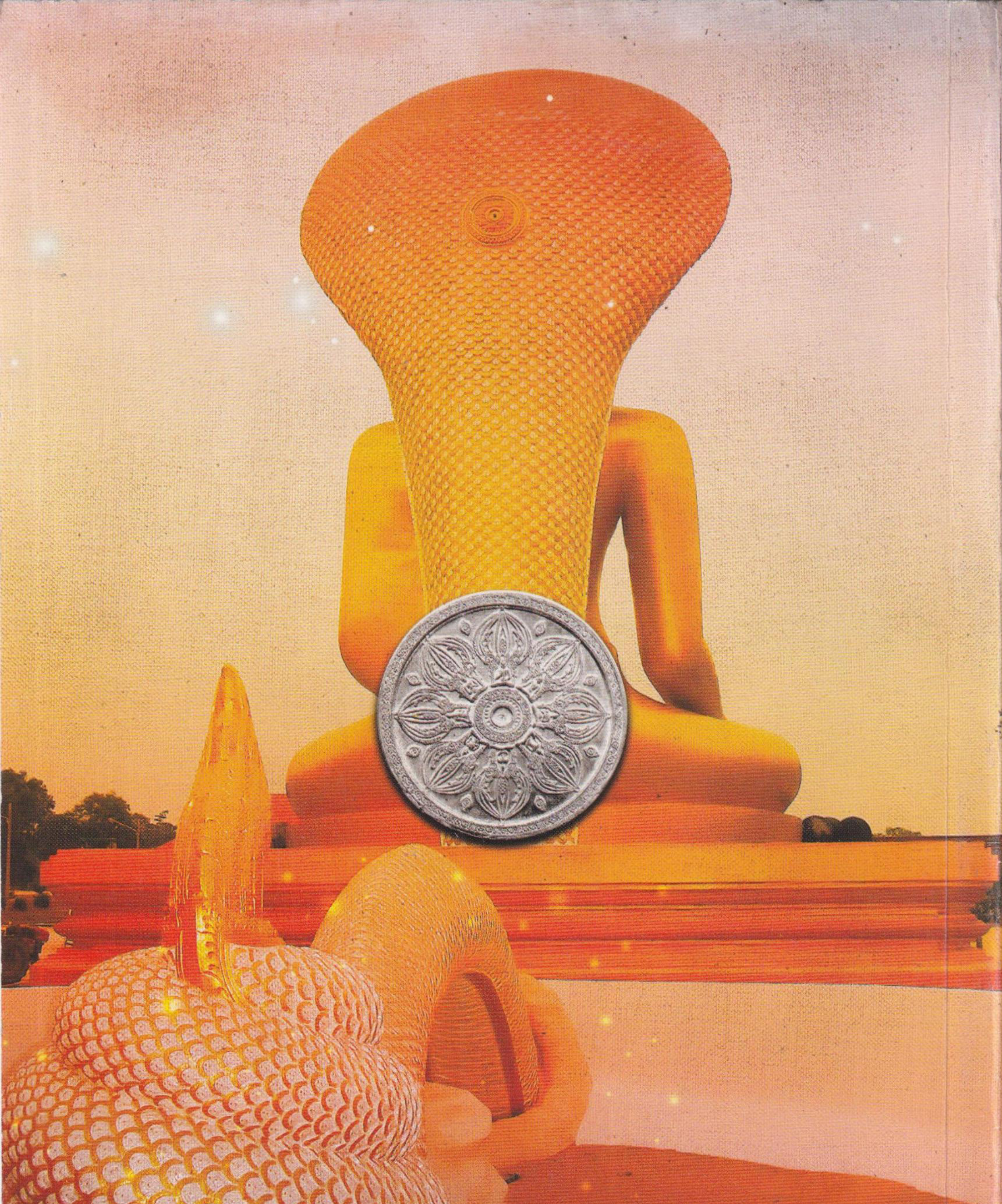

วัดป่าทุ่งกุลาเฉลิมราช บ้านโพนตูม ต.ทุ่งทอง อ.เกษตรวิสัย จ.ร้อยเอ็ด

เปลี่ยนแปลงชีวิต ด้วยลิขิตแห่งศรัทธา